POLIROM

Chuck Palahniuk

Inventează ceva

BIBLIOTECA POLIROM

CHUCK PALAHNIUK

Inventează ceva

Povestiri pe care nu ţi le poţi şterge din minte
Traducere din limba engleză de Dan Sociu
Titlu original: **Make something up - 2015**

Editura POLIROM
- 2016 -

CHARLES MICHAEL „CHUCK” PALAHNIUK (n. 1962, Pasco, Washington) este considerat unul dintre cei mai originali şi mai inventivi scriitori americani contemporani. A studiat jurnalismul la Universitatea din Oregon şi, după absolvire, în 1986, s-a stabilit în Portland, unde a schimbat diverse slujbe înainte să se dedice scrisului. Deşi primele cărţi i-au fost refuzate de editori, care le considerau prea riscante din cauza atmosferei lor sumbre, după publicarea romanului *Fight Club* (1996) cariera sa literară şi-a schimbat definitiv cursul. A scris până în prezent peste douăzeci de romane şi cărţi de non-ficţiune, traduse deja în numeroase limbi. La Editura Polirom au apărut: *Fight Club* (2004, 2012), roman distins cu mai multe premii şi ecranizat în 1999, în regia lui David Fincher, cu Edward Norton, Brad Pitt şi Helena Bonham Carter în rolurile principale, *Jurnal* (2006, 2014), *Bântuiţii* (2007, 2014), *Cântec de leagăn* (2007), *Monştri invizibili* (2008), *Sufocare* (2009), *Rant* (2009), *Supravieţuitor* (2009), *Pygmy* (2011), *Snuff* (2012), *Blestemaţi* (2012), *Apocalipsa* (2013) şi *Beautiful You* (2015).

Cioc-cioc

Ce-i mai plac lui taică-miu glumiţele. Ce să-i faci, bătrânu' e nebun după râsete. De când mă ştiu, nu i-am înţeles nici jumate din poante, dar râdeam oricum. Sâmbăta, la frizerie, nu conta pe câți lăsa înaintea lui la rând câtă vreme putea să-şi facă numărul. Să-i îndoaie de râs. E clar că tunsul nu era prioritatea numărul unu.

„Să-mi zici dac-ai mai auzit-o pe asta", face bătrânu'.

Cică intră în cabinetul oncologului şi-l întreabă: „După chimioterapie, o să mai pot cânta la vioară?". La care oncologul: „E în metastază. Mai ai şase luni de trăit..." Şi, cu un joc de sprâncene *d la* Groucho Marx, bătrânu' îşi scutură trabucul invizibil şi zice: „Vreau să aud şi altă părere". La care oncologul: „OK, ai cancer *şi-n plus* glumele tale sunt de căcat".

Îi fac chimioterapie şi radiaţiile îl ard aşa de tare pe dinăuntru că, zice el, când se pişă, parcă se pişă lame de ras. Încă merge sâmbăta la frizerie şi-şi face numărul, chiar dacă e chel ca o bilă de biliard. E chel ca un schelet şi cară un tub cu oxigen ca pe o versiune *light* de lanţ cu ghiulea. Intră în frizerie cu furtunul de la tub în jurul ţestei pleşuve, peste urechi şi în nas, şi spune: „Ia-mi doar un pic din vârfuri, te rog". Şi lumea râde. Să ne-nţelegem, taică-miu nu e vreun Unchiu' Milty, vreun Edgar Bergen. E slab ca un schelet de Halloween şi chel şi o să moară într-o lună jumate, aşa că nu contează ce zice, lumea o să necheze oricum doar de dragul lui.

Acuma, serios, cred că sunt nedrept cu el. E vina mea că nu ştiu să-l descriu, dar taică-miu e mai comic decât pare. Poate că umorul lui e un talent pe care nu l-am moştenit. Pe când eram

micuţul lui Charlie McCarthy, adică mai toată copilăria, venea şi zicea: „Cioc-cioc!“.

„Cine-i?“

„Pupăza“, zicea.

„Care pupăză?“

Şi-mi zicea: „Oau, nu ştiam că ai mai multe“.

Nu mă prindeam. Eram prost, aveam şapte ani, încă eram în clasa întâi. Habar n-aveam ce-i aia Elveţia sau Shinola, dar voiam să mă iubească bătrânu', aşa că am învăţat să râd. Orice-ar fi zis, râdeam. Nu ştiu de ce, când zicea „pupăza“, cred că se referea la mama, care fugise şi ne lăsase. Tata mi-a spus despre ea că era o „păpuşă a-ntâia“, dar nu ţinea la glume. NU era o fată de gaşcă.

Mă întreba: „De ce şi-a tăiat Van Gogh urechea şi i-a trimis-o curvei ăleia după care-şi pierduse minţile?“.

Poanta, „Pentru că era într-o ureche“, n-ar fi fost greu de înţeles, dar aveam şapte ani, încă nu ştiam cine e Van Gogh sau ce e o curvă şi i-aş fi omorât gluma dacă l-aş fi întrebat. Aşa că, dacă bătrânu' mă întreba „Ce iese când împerechezi un elefant cu un şoarece?“, ştiam că nu trebuie să întreb „Ce înseamnă să împerechezi?“. Doar mă pregăteam să râd la poantă, „Un şoarece mort cu o gaur-a curului imensă“.

Şi când spune: „Cioc-cioc...“

Şi eu întreb „Cine-i acolo?“, iar el răspunde „Ovrei“.

Şi eu întreb: „Care Ovrei?“. El DEJA a început să hăhăie, înainte să-mi spună „O vrei, n-o vrei, tot ţi-o bag...“ Şi eu - până la urmă, de ce nu? - mă prăpădesc de râs. Toată copilăria mea am crezut că sunt prea ignorant ca să pot aprecia o glumă bună. Cu toţi profii, nici acuma n-am reuşit să învăţ bine împărţirea şi tabla înmulţirii, aşa că nu-i taică-miu de vină că nu ştiu ce-s ăia ovrei.

Maică-mea, care ne-a părăsit, ura gluma aia, spune el, aşa că poate am moştenit lipsa ei de umor. Dar dragostea... adică, trebuie să-ţi iubeşti

bătrânu'. Adică, după ce te naşti, nu e ca şi cum ai avea de-ales. Nimeni nu vrea să-şi vadă bătrânu' respirând printr-un tub şi zăcând în spital pe morfină, fără să mănânce măcar o gură din jeleul ăla roşu pe care-l primeşte la cină.

Să-mi ziceţi dacă aţi mai auzit-o pe asta: bătrânu' are cancer la prostată, care nici nu e cum e cancerul, pentru că-ţi trebuie douăzeci-treizeci de ani înainte să afli că-i aşa de bolnav, şi deodată uite că-ncerc să-mi amintesc tot ce m-a învăţat. Cum ar fi că, dacă dai cu spray WD-40 pe o cazma înainte să faci o groapă, săpatul merge mai uşor. M-a învăţat cum să apăs pe un trăgaci în loc să trag de el şi să-mi stric ţinta. M-a învăţat să şterg petele de sânge. Şi m-a învăţat glume... multe glume.

Nu e vreun Robin Williams, asta-i clar, dar am văzut odată un film în care Robin Williams îşi pune o bilă roşie de cauciuc pe nas şi o perucă afro în culorile curcubeului şi papuci mari de clovn şi la piept o garoafă de plastic din care stropeşte cu apă şi el e un mare doctor care-i face pe nişte copii bolnavi de cancer să râdă aşa de tare, că nu mai mor. Să fiu mai clar: Copiii ăia chelioşi, scheleţelele alea care arată mai rău ca bătrânu', SE VINDECĂ şi tot filmul se bazează pe o Poveste adevărată.

Adică, ştim cu toţii că „Râsul e cel mai bun medicament". În tot timpul ăla cât a trebuit să aştept pe holul spitalului, am citit şi eu *Reader's Digest.* Şi ştim cu toţii povestea adevărată cu tipul ăla care avea un cancer cât un grepfrut în cap şi stătea să dea ortu' popii - toţi doctorii şi preoţii şi experţii spuneau că e pe ducă -, numai că el s-a forţat să se uite non-stop la filme comice. Tipul ăla cu cancer în stadiul al patrulea s-a forţat să râdă non-stop la Abbott şi Costello, la Laurel şi Hardy şi la fraţii Marx şi s-a vindecat datorită endorfinelor, he-he, pe care şi le-a produs în sânge.

Aşa că m-am gândit: ce-am de pierdut? Trebuie doar să-mi amintesc câteva dintre poantele preferate ale bătrânului şi să-l fac să râdă până-şi revine. Ce-ar putea să strice?

Aşa că fiul ăsta adult intră în rezerva de spital a lui taică-su, îşi trage un scaun lângă pat şi se aşază. Se uită la faţa palidă, morbidă a bătrânului şi spune: Cică o blondă intră într-un bar din cartier unde nu mai fusese, una de-aia cu UITE-AŞA nişte ţâţe şi-un curuleţ simpatic, şi-i cere barmanului o Michelob, ăsta-i dă o Michelob, doar că-i toarnă un praf în bere, aia leşină şi tipii din bar o pun pe masa de biliard, îi ridică fusta şi o fut toţi, iar la ora închiderii îi dau câteva palme s-o trezească şi-i spun că tre' să plece. Şi uite-aşa, o dată la câteva zile, gagica îşi bagă ţâţele şi curul în barul ăla, cere o bere, dă pe gât praful şi e fututã de toţi, până când într-o zi intră şi-i zice barmanului: „Poţi să-mi dai de data asta o Budweiser?".

N-am auzit bancul ăsta de când eram în clasa întâi, dar bătrânului îi plăcea mult continuarea...

Barmanul îi zâmbește *foarte drăguţ* şi o întreabă: „De ce? Nu-ţi mai place Michelob?". Iar păpuşa aia a-ntâia se apleacă peste bar şi-i şopteşte: „Îţi zic, da' nu mai spui la nimeni... De la Michelob mă ustură păsărica..."

Prima dată când am auzit gluma, când mi-a zis-o bătrânu', nu ştiam ce-i aia păsărică. Nici ce era cu praful ăla. Nu ştiam ce înseamnă exact fututul. Dar ştiam că asta-l face pe tata să râdă. Şi când mi-a zis să mă ridic şi să spun gluma aia în frizerie, toţi frizerii şi bătrânii care-şi citeau revistele cu detectivi au râs aşa de tare, că jumate din ei au stropit în jur cu scuipat şi tutun de mestecat, pe gură şi pe nas.

Iar acum, târziu în noapte, fiul adult îi spune tatălui pe moarte gluma, sunt doar ei doi în rezerva de spital şi - ghici ce? - bătrânul nu râde. Aşa că fiul încearcă altă glumă preferată, cea cu comis-voiajorul care primeşte un telefon de la fata unui

fermier pe care o întâlnise în drumurile lui cu vreo două luni înainte şi ea îi zice „Mă mai ţii minte? Ne-am distrat, ai zis că sunt de gaşcă". „Ce mai faci?", o întreabă el, iar ea îi zice: „Sunt gravidă şi am de gând să mă omor". Şi comis-voiajorul: „Oau... CHIAR că eşti de gaşcă!".

Când aveam şapte ani, CHIAR reuşeam să spun gluma cu succes, dar în noaptea asta, bătrânu' nu râde. Aşa am învăţat să-mi arăt dragostea pentru tata, râzând de dragul lui, deşi râdeam fals, şi asta aş vrea să facă şi el acum. Tot ce vreau de la el e un hohot, doar un hohot, însă el nu scoate nici un chicotit. Nici un zâmbet. Nici măcar un geamăt. Şi nu numai că nu râde, îşi ţine ochii strâns închişi, iar când îi deschide, sunt înlăcrimaţi şi câte o lacrimă grea îi picură din colţul fiecărui ochi şi i se prelinge pe obraz. Bătrânu' deschide gura mare, fără dinţi, ca şi cum n-ar avea destul aer, iar lacrimile i se scurg de-a lungul ridurilor de pe obraji şi îi udă perna. Aşa că puştiul ăsta, care nu mai e puştiul nimănui, nu mai e puşti, dar care nu poate să uite vreo glumă, îşi bagă mâna în buzunarul de la pantaloni şi scoate o garoafă de plastic, stropindu-i faţa mare de bebeluş bătrân.

Puştiul îi spune de polonezul care mergea cu o puşcă prin pădure şi a dat de o gagică dezbrăcată, întinsă pe un pat de muşchi verde, cu picioarele desfăcute. Şi gagica asta, care e o păpuşă a-ntâia, se uită la polonez şi la puşca lui şi-l întreabă: „Ce faci?". Iar polonezul îi răspunde: „Vânez o sălbăticiune". La care păpuşa îi face cu ochiul şi zice: „Şi eu sunt o sălbăticiune".

Şi - BANG! - polonezul o împuşcă.

Gluma asta nu dădea greş niciodată, era gluma lui de aur, cu siguranţă, însă bătrânu' continuă să moară. Plânge încă şi nu face nici un efort să râdă, orice-ar fi, bătrânul trebuie să încerce să întindă şi el o mână. Nu pot să-l salvez dacă nu vrea să trăiască. Îl întreb: „Ce iese când împerechezi un poponar cu un jidan?". Îl întreb:

„Care-i diferenţa dintre un căcat de câine şi un negru?".

Şi tot nu se vindecă. Mă gândesc că poate cancerul i-a afectat urechile. Cu morfina pe care au băgat-o în el şi toate celelalte, s-ar putea să nu mă audă. Doar ca să testez, mă aplec peste faţa lui de plângăcios bătrân şi îl întreb: „Cum laşi gravidă o călugăriţă?". Apoi, mai tare, poate cam prea tare, fiind noi într-un spital catolic, îi strig: „O FUŢI!".

În disperarea mea, încerc glume cu poponari, glume cu mexicani şi glume cu evrei, adică toate tipurile de tratamente cunoscute de ştiinţa medicală, dar bătrânu' nu dă semne că-şi revine. În patul ăsta zace omul care a făcut din ORICE o glumă. Mă sperie de mă cac pe mine că nu râde la nimic. Urlu „Cioc-cioc!" şi, pentru că nu-mi răspunde, e ca şi cum n-ar avea puls. Urlu „Cioc-cioc!" şi „De ce-a trecut existenţialistul strada?".

Dar bătrânu' e ÎNCĂ pe moarte. Mă lasă fără să ştiu răspunsul la nimic. Mă părăseşte când sunt încă un prost sadea. În disperarea mea, mă întind să-i prind mâna rece-rece, cu degete ţepene, vinete şi nu tresare nici când îl curentez în palmă cu un Joy Buzzer. Urlu: „Cioc-cioc!".

Urlu: „De ce şi-a lăsat pupăza bărbatul şi copilul de patru ani?".

Nimic n-ar putea să-i omoare mai repede glumele decât să-i cer să se explice şi, cum zace acolo în pat, respiraţia i se opreşte. Inima nu-i mai bate. Pe monitor nu se mai vede decât o linie dreaptă.

Aşa că puştiul ăsta care stă lângă pat în rezerva asta de spital, târziu de tot în noapte, recurge la o glumă al cărei echivalent medical sunt defibrilatoarele, ce-ar folosi Robin Williams într-o unitate de urgenţă clovnească, puştiul ia deci o tartă mare, cu un strat gros-gros de frişcă, genul de tartă cu care ţi-ar salva Charlie Chaplin viaţa, şi o ridică deasupra capului, sus de tot, cât de sus poate şi o trântește tare, cu viteza fulgerului, ca într-un

slam dunk[1]*,* ca din puşca unui polonez - BANG! - direct pe mutra bătrânului.

Dar, în ciuda bine documentatelor puteri miraculoase ale Artei comediei, bătrânu' moare şi, fix când îşi dă duhu', se cacă cu sânge.

Nu, pe bune, e mai comic decât pare. Vă rog, nu daţi vina pe el. Dacă nu râdeţi la faza asta e vina mea. N-am spus-o cum trebuie, ştiţi cum e, strici poanta, strici gluma, oricât de bună ar fi. De pildă, m-am dus la frizerie şi le-am spus cum a murit şi cum am încercat să-l salvez, le-am zis şi de tartă şi cum au pus paza pe mine să mă escorteze la secţia de psihiatrie şi mau ţinut acolo şaptezeci şi două de ore sub observaţie. Şi, chiar când le ziceam partea aia, am dat-o în bară, fiindcă tipii de la frizerie doar se uitau la mine, fără nici o reacţie. Le-am spus cum l-am văzut pe bătrânu', cum l-am văzut şi l-am mirosit, mort şi mânjit de sânge, căcat şi frişcă, le-am zis de toată duhoarea şi dulceaţa aia şi s-au uitat şi s-au răsuitat la mine, frizerii şi moşii care mestecau tutun şi n-a râs nici unul. E aceeaşi frizerie şi au trecut atâția ani şi le spun: „Cioc-cioc!".

Frizerii se opresc din tuns. Moşii se opresc din mestecat tutun.

„Cioc-cioc?", zic. Nu respiră nimeni, e ca şi cum aş sta într-o cameră plină cu morţi. „Moartea! E MOARTEA! N-aţi citit niciodată Emily... Dickerson? N-aţi auzit de Jean-Paul... Stuart?" Mişc din sprâncene, scutur un trabuc invizibil şi întreb „Cine-i acolo?", şi tot eu răspund: „Nu ştiu cine-i acolo - nici măcar nu pot să cânt la vioară!".

Ce ştiu e că am un creier plin de glume pe care n-o să le uit niciodată - ca o tumoare de mărimea unui grepfrut sub ţeastă. Şi ştiu că până la urmă şi căcatul de câine se albeşte şi nu mai pute, dar capul mi-e iremediabil plin cu o mizerie despre care am învăţat că e comică. Şi pentru prima dată de când eram mic, un mic măscărici, şi stăteam în frizeria asta şi spuneam *poponar* şi *pizdă* şi

negrotei şi *jidan,* îmi dau seama că nu *spuneam* o glumă - *eu eram* gluma. Adică, în sfârșit, *m-am prins.* Mai clar: o glumă de aur e ca o Michelob de la gheaţă... cu ceva praf... servită de cineva care-ţi zâmbește *atât de drăguţ,* că nici n-o să ştii vreodată cât de rău ai fost futut. Şi nu degeaba i se zice „banc", pentru că e ca un pumn ascuns sub frişcă ce te loveşte deodată - BANG! - drept în faţă, de parcă ţi-ar zice: *„Sunt mai deştept ca tine“* şi *„Sunt mai mare ca tine“* şi *„Eu sunt şefu', băieţică“.*

Şi, cum stau acolo, în aceeaşi veche frizerie, urlu: „Cioc-cioc!". „Cioc-cioc!", *insist.*

Şi până la urmă, unul dintre frizerii mai bătrâni întreabă într-o şoaptă duhnind a tutun, atât de şoptit că abia îl aud: „Cine-i acolo?".

Aştept un moment, doar pentru suspans, cum m-a învăţat bătrânu', că alegerea momentului e crucială, că e TOTUL, apoi zâmbesc foarte drăguţ şi-i răspund: „Ovrei..."

Eleanor

Randy urăşte copacii. Urăşte copacii cu atâta pasiune, că de câte ori vede pe internet jurnalisme despre defrişarea junglei amazoniene consideră asta o iniţiativă bună şi nobilă.

Pinii, mai ales. Urăşte felul cum se mişcă un pin: întâi încet, pe urmă repede. La început, cumplit de încet, şi uiţi că se mişcă. E metoda copacului să-şi ducă tonele de lemn sus, cât mai sus, pe urmă să ţintească şi să se scuture pe capul cuiva. Apoi pinul se mişcă repede, căpcănesc de repede. Prea repede ca să percepi ceva.

Cel puţin, tăticul lui Randy n-a perceput niciodată că vine peste el. După o viaţă sufocantă la gater, tăticul lui Randy trăia oricum ca prin mirare. O mişcare rapidă şi tot lemnul ăla neprelucrat i-a împrăştiat calota păroasă a ţestei subţiri într-un miliard de bucăţele însângerate.

Randy s-a gândit că are lucruri mai bune de făcut decât să stea pe-acolo şi să fie strivit de o sută de tone de fibră de celuloid. Randy urăşte Oregonul.

Vrea să trăiască într-o casă cu stuc roz şi să nu mai vadă niciodată copaci. Îşi pune banii de asigurare în buzunar şi pitbullul în maşină. O ia spre sud, accentuând tot mai tare, ca şi cum ar fi urmărit de o haită de lupi flămânzi.

În California, agenta imobiliară se holbează la maşina bengoasă a lui Randy: o Toyota Celica în care s-au băgat accesorii cromate de două ori mai scumpe decât ea. Şi la pitbullul lui Randy. E tot numai standard, e un rebel. Vede capul ras al lui Randy şi tatuajul tribal făcut de curând pe faţă, care încă sângerează. Îşi deschide laptopul şi descarcă un film piratat. Îi spune lui Randy: „Câine! Câine, o să fii rege-n cuibu' ăsta".

Agenta, să-i zicem Gazelle.

Şi pe laptopul lui Gazelle apare un film dinaintea ochilor beliţi ai lui Randy. E un film interzis minorilor, copia unei copii a unei copii a unei copii a unei copii, la o mie de generaţii distanţă de originalul plătit. Agenta zice: „Câine! Câine, ăsta se cheamă *Fugi şi ascunde-te, fetiţă albă, IV"*.

Zice că joacă Jennifer-Jason Morrell. E o hoaţă blondă care se strecoară într-un cuib unde doarme o gaşcă de petrecăreţi. Gaşca e prăbuşită în pat după o noapte de beţie cruntă cu coniac Remy Martin. Acţiunea începe când Jennifer-Jason se apucă să le şutească lanţurile de aur de la gât. Abia când zdrahonii ăia furioşi se trezesc - mahmuri, se înţelege -, îşi dă drumul şi povestea.

Casa din film e roz. În spate e o piscină cât toată curtea, cu o latură pe care apa cu bulbuci se varsă în infamitate. În curtea cu pietriş din faţă creşte un cactus, dar în tot cartierul nu e nici un copac.

Gazelle îi arată ce-are casa mai special, inclusiv foaierul cu etaj şi podea de marmură albă. E locul unde Jennifer-Jason a fost sedusă brutal de gaşca aia de câini flămânzi.

Randy şi agenta numai stau şi se miră. Intimidaţi amândoi de histerectomia sălbatică din imagini.

Randy zice: „Căţea, ştiu şi eu să miros ipocrizia!".

Şi Gazelle: „Câine, când o să fie a ta, o să vinzi bilete şi-o să faci ture cu ghid".

Gazelle îi arată că podeaua aia de marmură poate fi un loc perfect pentru bradul de Crăciun. Dar Randy urăşte copacii, vii sau morţi.

Agenta continuă să-l plimbe pe Randy prin limbing, demaraua din erete, camera de oaie, sufrageterie şi orificiu, însă el e deja convins. Vrea doar să ştie dacă e loc să alerge un câine. Randy arată cu degetul spre câinele lui, Eleanor.

Randy şi Gazelle măsoară cu pasul curtea cu pietriş. E, fără îndoială, destul loc pentru Eleanor între ei şi mexicanii de-alături. Aşa că Randy se aranjează să cumpere casa cu toţi banii jos.

Duce pitbullul într-un parc unde poate să-i dea drumul din lesă şi să-l dreseze cu un braţ fals, care arată ca o butaforie dintr-un film de groază de Halloween. De-aproape, sângele de pe încheietura sfâșiată e clar vopsea. Buricele degetelor sunt înnegrite şi zdrenţuite. Dar se distrează la maximum când Eleanor țâșnește dintre tufe cu ceva aşa de şocant în colţi.

Randy se joacă aşa numai ca să-şi dispere vecinii, mexicanii ăia băgăcioşi care perpetrează stereotipul că un pitbull nu face altceva toată ziua decât să masturbeze bebeluşi între fălci.

Ca să facă distracţia şi mai şi, Randy foloseşte un bebeluş de plastic când se joacă cu Eleanor. Îl aruncă spre gardul viu, pe lângă cactus, şi Eleanor se repede după el. Randy se gândeşte

cât de dement ar fi să vadă cineva câinele alergând ca apucatul cu un copilaş nevinovat în bot.

Fantazează că Jennifer-Jason o să facă o călătorie sentimentală. Azi-mâine o să apară cu un Porsche pe alee, o să sune la uşă şi o să-l implore s-o lase să vadă vechea ei casă. Şi când o să intre, el o s-o surprindă tandru, dar ferm şi o s-o seducă meticulos, ca atâția alţii.

Între timp, ca să scape de singurătate, Randy o momeşte pe Gazelle. Îi arată nişte bani rămaşi din asigurare şi-i spune: „Căţea, pun la bătaie banii ăştia dacă te căsătoreşti cu mine". O romantizează cu cotlete la grătar şi-i strică silueta cu plăcinte Nebraska. Şi-n cele din urmă, Gazelle cedează.

Dincolo de asta, Randy îşi spune că să locuiască în California e un pas înainte. Să fi trăit în casa aia arhitectural impotentă i-ar fi făcut mizerabilă viaţa şi aşa destul de obositoare. Aici e cineva. E ca un curator de muzeu sau ca paznicul unui foc infernal.

Randy urăşte să fie un nimeni. E ca şi cum un copac ar fi căzut şi l-ar fi strivit.

Adevărul secret e că moartea tăticului l-a făcut să se simtă devastat, adânc şi pe bună dreptate.

Dar oricum, orice pas înainte în viaţa lui pare să fie doar o băşină. Sufletul lui pereche, Gazelle, dispare mereu, se duce la scursuri la seral şi la adăpostul pentru femei bătute. Şi când el încearcă s-o aducă acasă, îi spune asistentei sociale că Randy e responsabil pentru o ruptură de anus despre care Gazelle însăşi îi mărturisise că şi-o făcuse cu multă vreme în urmă, noaptea târziu, într-un incident autoerotic.

Oricum, Randy e speriat. Dacă Gazelle îşi poate dovedi scuzele, o să fie trimis de tribunal să petreacă mult timp după gratii. În loc de Jennifer-Jason, o să aibă parte de o bandă de câini flămânzi care o să-l seducă brutal zi şi noapte în închisoare.

Chitiţi cu toţii să comită acte sterile de reproducere celulară.

Adăugând insulta incendiarului, internetul spune că Jennifer-Jason s-a îmbolnăvit de un caz sever de sinucidere. În onoarea realizărilor ei de-o viaţă, Randy ridică un mic altar în curtea din faţă, cu poza ei deasupra. Speră să atragă pelerini, dar mexicanii de-alături spun că altarul e intolerabil, pentru că o arată exercitându-și vocaţia de trei zile.

Randy scoate scenele explicite pe care le-a făcut cu capturi de ecran.

În California, primăvara, vara şi Crăciunul arată la fel, însă vecinii lui au pus o Scenă a Naivităţii în faţa uşii. Se plâng că Eleanor face prea mult zgomot şi Randy le strigă peste gard că măcar câinele lui ştie să latre în engleză.

Se mai vede că e Crăciunul şi pentru că sunt peste tot brazi de Oregon care îşi caută victimele. Unul dintre aceşti asasini coniferi, deduce Randy, are numele lui pe el.

Vecinii, fiind ei mexicani iubitori de papă, construiesc o Scenă a Naivităţii cu un Iosif şi o Marie de plastic şi un bebeluş de plastic cu faţa în sus într-un coş portocaliu plin cu paie galbene. Mântuitorul ăla de propan arată groaznic de-atâta stat la soare. Chiar mai rău ca un cadavru, cu faţa aia crăpată, pe care vopseaua s-a decolorat, are impresia Randy.

Problema e că lui Eleanor i se pare că Iisus arată ca păpuşa pe care se învăţase să i-o aducă stăpânului. De câte ori îl vede, beleşte ochii. Eleanor e în pragul isteriei, se extenuează din cauza kitsch-ului bisericesc ca o Jennifer-Jason Morrell fără scrupule.

Poate ca să-i facă în ciudă, Gazelle persistă să cumpere un copac destul de mare cât să umple foaierul cu etaj. Ignoră complet avertismentele lui şi poveştile lăcrimoase despre tăticul lui care a fost omorât de un astfel de monstru din Oregon. Nu,

Gazelle spune: „Câine! Câine, o să împodobim bradul ăla cu decoraţiuni de sticlă colorate".

Să cumpere un brad, socoteşte Randy, e mai ieftin decât să-i plătească pensie alimentată. Aşa că-l iau şi-l împodobesc cu o mie de armamente de sticlă. Pentru asta, lasă deschisă uşa de la intrare.

Cum era de aşteptat, Eleanor, pitbullul, se strecoară afară din casă şi, în cea mai mare viteză, înhaţă Iisusul de plastic şi accelerează spre nord, prin nord-vest.

Unii care trec cu maşinile, poate evrei sau martofleţi ai lui Iehova, oricum oameni care nu-l recunosc pe Iisus drept fiul lui Dumnezeu, cred că Eleanor are-n gură un bebeluş adevărat. Şi îşi iau o milă îngrozită. Toţi se holbează la ea cu ochi băgăreţi. O urmăresc pe Eleanor şi difuzează clipuri făcute cu telefonul, până când cotilioane de mexicani injurioşi pornesc în urmărirea ei, toţi cu arme de foc ilegale.

Gazelle îi ţine piedici lui Randy. Dă din meliţă despre nu ştiu ce pisoar care atârnă pe peretele nu ştiu cărui mausoleu artistic din Franţa. Strigă: „Marcel Duchamp, câine!".

Acum îi înghite sperma; iar peste o clipă regurgitează semestre întregi de scursuri la seral pe jumătate digerate. Căţeaua asta e doxă de carte. Îi râde în nas: „Câine, n-ai citit niciodată Lewis Hyde[2]?".

În sfârșit, Randy pricepe un cuvânt din ce zbiară Gazelle.

Țâșnind pe uşa deschisă, strigă: „Fugi şi ascunde-te, Eleanor!".

Şi-n spatele lui, o aude pe Gazelle, ameţită bine de Remy Martin. Urlă: „Câine! Câine, asta-i pentru lambada mea penetrată!". Şi împinge bradul cu toată forţa!

Şi un cotilion de tone de ace ucigaşe şi cioburi de decoraţiuni de sticlă se înfig în spinarea lui Randy. Dar nu moare înainte să vadă această scenă care-i îngrozeşte inima.

Pitbullul lui, Eleanor, recompensează întoarcerea lui Iisus Hristos din morţi.

Prinsă între colţii ascuţiţi ai pitbullului, păpuşa asta moartă şi decolorată devine iar un Copil Sfânt.

Randy simte că iese din corpul lui ciuruit şi vede încât viaţa e ca un copac.

Mai întâi, se mişcă încet. Atât de cumplit de încet, încât uiţi că o să se mişte mereu. Viaţa ta o să se mişte mereu. Viaţa ta o să se mişte mereu. Apoi, viaţa ta se mişcă repede de tot. Spre sfârşit, se mişcă mai repede decât poţi s-o percepi. Simte încă sângele fierbinte ieşindu-i din corp, totuşi Randy strigă ca şi cum ar cânta o colindă: „Fugi şi ascunde-te, Eleanor! Fugi şi ascunde-te!".

Şi în acea limbă a vieţii ce alunecă în moarte - dus deja pe jumătate -, Randy cântă: „Îmbată-te! Modelează-te!".

Aducându-şi puterile, Randy cântă şoptit: „Cinsteşte-te! Îndulceşte-te! Zahariseşte-te! Pisiceşte-te! Vopseşte-te! Măcelăreşte-te!". Şi toate vorbele se fac ţăndări şi el se duce să se cuibărească, în veci de neveci, la sânul tăticului său repauzat înainte de vreme.

Cât despre pitbull...

Cât de repede o duc picioarele păroase, Eleanor fuge spre nord. Şi oricât de rapizi ar fi mexicanii, nu-i nici o îndoială că Eleanor, într-o clipită, o să fie mai răpită.

Cum s-a măritat Maimuţa, şi-a luat o casă şi şi-a găsit fericirea în Orlando

Cu mulţi ani în urmă, în lumea de dinaintea deziluzionării, Maimuţa mergea prin pădure şi nu-i mai tăcea gura de atâta mândrie. După multe eforturi şi sacrificii, îşi încheiase studiile îndelungate. Corbului, Maimuţa i se lăudase:

„Uită-te la mine! Am o diplomă în Comunicare!". Coiotului i se lăudase: „Am făcut multe stagii valoroase!". În lumea de dinainte să se înfrupte din ruşine şi înfrângeri, Maimuţa şi-a etalat CV-ul la Departamentul de resurse umane de la Llewellyn Food Product Marketers, Inc.

A cerut o audienţă între patru ochi cu Hamsterul, care era relaţia ei la Departamentul de resurse umane, i-a împins curajoasă CV-ul sub nas şi i-a spus: „Lasă-mă să-ţi arăt de ce sunt în stare. Dă-mi o sarcină demnă de un cavaler".

Aşa a ajuns Maimuţa în spatele unei mese pliante. Prin băcănii şi supermarketuri, oferea cubuleţe de cârnat înfipte-n scobitori. Maimuţa oferea bucăţele de plăcintă cu mere în păhărele de carton sau pătrăţele de tofu în şerveţele. Pulveriza parfumuri şi-şi întindea gâtul subţire să-l miroasă Elanul, iar el cumpăra şi tot cumpăra. Binecuvântată era Maimuţa cu şarm şi, când le zâmbea Cerbului, Panterei sau Vulturului, ei îi întorceau zâmbetul şi se grăbeau să cumpere orice ar fi avut de vânzare. I-a vândut ţigări Bursucului, deşi nu fuma. I-a vândut carne de vită uscată Berbecului, deşi nu mânca aşa ceva. Atât de isteaţă era Maimuţa, că i-a vândut cremă de mâini Şarpelui, deşi n-avea mâini!

În birou la Llewellyn Foods, Hamsterul i-a spus: „Am o inaugurare în Vegas", şi Vegasul a devenit primul dintr-o serie lungă de triumfuri. Acum Maimuţa era parte dintr-o echipă şi dovedise că poate să fie o bună coechipieră, iar când Hamsterul i-a cerut să meargă undeva, în Phildelphia, Twin Cities ori San Francisco, a fost mereu dornică să promoveze ceva nou de uns pe pâine sau să scoată la înaintare o nouă băutură sportivă. Şi văzându-şi ea puiul de succes cum creşte, s-a dus iar la Hamster la Resurse umane şi i-a spus: „Ai pledat pentru mine, şi eu am servit cu onoare Llewellyn Foods. Dă-mi sarcini mai grele".

Şi Hamsterul a întrebat-o: „Vrei o provocare? Avem o brânză care nu se lasă vândută deloc".

Şi aşa de arogantă era Maimuţa, că i-a răspuns: „Dă-mi brânza aia dificilă". Fără să se uite măcar la produs, a promis să obţină un minim de 14% din piaţa extrem de competitivă a lactatelor de import şi că acest succes o să ţină cel puţin şapte săptămâni, până să înceapă sezonul de sărbători. În schimb, Hamsterul i-a garantat că Llewellyn Foods o s-o răsplătească dându-i postul de Supervizor al regiunii de nord-vest, aşa că Maimuţa ar putea să se stabilească în Seattle, să-şi cumpere un apartament şi să-şi întemeieze în sfârșit o familie care să-i contrabalanseze cariera. Mai mult, n-o să mai trebuiască să-şi dea vreodată gâtul la mirosit vreunui tontălău de Elan. Sau să-i zâmbească frumos Şacalului, care dă ture înainte şi înapoi prin Safeway, iar şi iar, ca să-i înfulece prăjiturelele.

În acele vremuri de demult, înainte să cunoască gustul amar al ratării, Maimuţa a stat în spatele unei alte mese pliante, într-un supermarket din Orlando. Zâmbea deasupra unei păduri vaste de scobitori, ca un pat de fachir dublu, fiecare scobitoare fiind înfiptă într-un cubuleţ de ceva alb şi strălucitor. Maimuţa a zâmbit şi a tot zâmbit, până i-a atras atenţia Ursului Grizzly. Moment în care şi-a spus: „Seattle, stai aşa că viu!". Dar cum traversa supermarketul, Ursul Grizzly sa oprit. A ridicat un genunchi, apoi pe celălalt şi a căutat urme de mizerie pe călcâie. Şi-a băgat discret capul la subraţ şi l-a mirosit, la fel şi pe celălalt. Abia apoi a privit-o iar pe Maimuţă, însă zâmbetul i-a pierit şi nu s-a apropiat mai mult. Buzele i s-au strâns dezgustate şi a plecat. În aceeaşi capcană zâmbitoare a încercat Maimuţa să-l prindă pe Lup, dar acesta s-a apropiat foarte puţin, până când nările i s-au umflat deodată, ochii cenuşii i s-au mărit de oroare şi a luat-o la goană. La fel, Vulturul părea iniţial atras de farmecul Maimuţei,

însă a coborât până la un punct, apoi a scos un ţipăt şi aripile aurii i-au fâlfăit a retragere prin aerul supermarketului.

Maimuţa nu observase la început, poate că mirosul i se tocise de la câte parfumuri şi ţigări vânduse, dar brânza mirosea dezgustător. Duhnea a fecale şi păr ars şi transpira picături de ulei împuţit. La cum miroase brânza asta, s-a întrebat Maimuţa, cum să nu creadă lumea că e stricată? La cum miroase brânza asta, ar putea fi plină de salmonelă. Ca să-şi verifice teoria, Maimuţa i-a zâmbit Porcului, dar nici măcar Porcul nu s-a apropiat de produsele ei împuţite. Zâmbetul îngheţat de pe faţa sa a atras privirea Gorilei. Stând precaută la distanţă, Gorila purta o vestă roşie, pentru că era managerul supermarketului. Cu braţele încrucişate pe pieptul uriaş, Gorila a clătinat din capul măreţ şi a zis: „Numai un nebun ar pune brânza aia în gură!".

În aceeaşi seară, Maimuţa l-a sunat pe Hamster din camera ei de motel din Orlando şi i-a spus: „Cred că brânza asta e otravă".

„Linişteşte-te", i-a răspuns Hamsterul, „brânza e OK."

„Nu miroase OK", a insistat Maimuţa.

„Contăm pe tine", i-a spus Hamsterul. „Dacă cineva poate deschide o nişă pe piaţă pentru brânza asta, tu eşti aia."

I-a explicat că Llewellyn Foods a făcut un contract să introducă brânza la nivel naţional, la un preţ de pornire atât de mic, că diferenţa dintre preţul de producţie şi cel de vânzare era de doişpe cenţi la bucată. Hamsterul a lăsat să-i scape că rivalul Maimuţei, Coiotul, lansa aceeaşi brânză în Raleigh-Durham şi nu raportase vreo îndărătnicie a consumatorilor. Apoi a oftat exasperat în telefon şi i-a spus că poate Coiotul ar fi mai bun de Supervizor al regiunii de nord-vest. Că poate Coiotul voia mai mult să se mute în Seattle.

După ce-a închis, Maimuţa şi-a zis: „N-o să-l las pe Coiot să câștige promovarea asta. Hamsterul minte, Coiotul n-ar putea să vândă nuci Veveriţei". Dar toată noaptea a stat trează, ascultându-i pe Iepure şi pe Nurcă cum şi-o trăgeau în camera de alături şi s-a frământat, gândindu-se că, în ciuda diplomei ei în Comunicare, o să se plafoneze şi o să fie mirosită de Elan tot restul vieţii. Ca să se liniştească, ar fi vrut să-i sune pe taică-su şi pe maică-sa, dar şi-a zis: „Eşti mare de-acum, Maimuţo. Trebuie să-ţi rezolvi singură problemele". În schimb, a zăcut în pat, cu gemetele şi gâfâielile de-alături în urechi, şi s-a prefăcut că citeşte *The Wapshot Chronicle.* Când a răsărit soarele în Orlando, Maimuţa s-a îmbrăcat şi s-a machiat, îngrijorată că n-o s-o iubească nimeni niciodată, că n-o să aibă niciodată un cămin al ei adevărat.

A doua zi, în spatele pădurii ţepoase de scobitori, Maimuţa aştepta un animal anume. I-a zâmbit radios Bufniţei; le-a strigat Oposumului, Morsei şi Pumei: „Veniţi să gustaţi brânza asta! E făcută în Elveţia, din lapte organic, fără hormoni sau ingrediente artificiale". Spunea numai minciuni, deşi spera că nu sunt. Nu ştia nimic despre brânza aia. Nici măcar nu ştia ce gust are. Numai un nebun ar fi pus gura pe brânza aia scârboasă.

În acea seară, Maimuţa a încălcat ordinea ierarhică. L-a sunat pe Bizon, care era Directorul de operaţiuni naţionale, cu patru nivele deasupra Hamsterului. Mai rău, l-a sunat pe numărul personal. S-a prezentat, dar Bizonul i-a tăiat-o scurt: „Îmi raportezi direct mie?".

Maimuţa i-a explicat că face parte din echipa mobilă care are misiunea să pătrundă pe piaţa din Florida cu o brânză experimentală. Încerca acum zona Orlando, dar se gândea că brânza ar putea fi stricată. Maimuţa îi spunea Bizonului *sir,* deşi îşi

promisese să nu spună aşa nimănui - nici măcar tatălui ei.

„Stricată?", s-a mirat el.

Era seara devreme în Chicago, dar Bizonul vorbea împleticit. Maimuţa auzea gâlgâituri, ca şi cum cineva ar fi băut gin dintr-o sticlă. Auzea zornăitul unor pastile în flacon. Vocea lui puternică răsuna ca şi când ar fi vorbit dintr-o cavernă şi Maimuţa şi l-a imaginat la un telefon incrustat cu aur, într-un hol uriaş cu podea de marmură, cu o frescă pe tavan.

„Sir", a spus Maimuţa şi s-a înfiorat, „nici măcar Şoarecele nu vrea să se atingă de ea."

„I-ai spus mai întâi Hamsterului?", a întrebat-o Bizonul.

„Sir, o să guste vreun copil din brânza asta şi o să moară otrăvit, iar eu o să fiu condamnată pentru omor prin imprudenţă. Sincer, până şi *Sconcsul* mi-a spus că pute groaznic."

Bizonul i-a răspuns că viaţa nu e tot timpul roz. A bătut câmpii despre *rezistenţă.* Părea ba furios, ba plângăcios, mereu beat. Fără nici o legătură, a întrebat-o: „Ce? Ţi-e teamă s-o iei în cur?".

Aşa că, a treia zi, Maimuţa era iar la masa ei pliabilă, în spatele îngrăditurii ei de scobitori ca nişte ţepe, un gard de ţepe ascuţite. De după gard, celelalte animale, Pantera şi Porcul-Spinos, o priveau cu dispreţ şi milă. Un nor invizibil de duhoare le ţinea pe toate la distanţă şi, în ciuda privirilor lor nefericite, Maimuţa pleda şi le provoca, chemând pe cineva destul de curajos să încerce acest produs nou, extraordinar. Le striga că sunt laşe. Le întărâta. Le promitea că le dă bani dacă încearcă brânza şi nu le place. Le momea zicând: „Care vrea să descopere primul bucuria pură?".

De la distanţă, Corbul a strigat: „Trebuie să ai tendinţe sinucigaşe să muşti din aia!". Celelalte animale au dat din cap şi au râs pe înfundate.

Gorila privea, bătând nervoasă din picior, încrucișându-și degetele şi trosnindu-şi încheieturile, pregătită să o arunce pe Maimuţă în stradă.

„Dacă-i aşa de grozavă, doamnă, de ce n-o mănânci *tu*?", a provocat-o Dihorul.

Maimuţa s-a uitat la cubuleţele de otravă albă de pe masă. Şi-a zis: „Toată lumea mă asociază cu mirosul ăsta oribil". Aroganţa i se topise. Nu dormise de două zile şi nu mai avea nici un strop de mândrie. Şi-a zis: „Mai bine mor decât să mai stau aici cu ăştia care mă dispreţuiesc sau mă compătimesc". S-a imaginat murind în chinuri groaznice pe podeaua de beton a supermarketului din Orlando. Şi-a imaginat procesul, unul crucial pentru istoria legislaţiei, şi pe părinţii ei câștigând împotriva Llewellyn Foods. Maimuţa a prins între degete o scobitoare şi a ridicat-o să o vadă toată lumea. Ţinea cubul de brânză sus, ca pe o torţă. Şi-a imaginat înmormântarea ei şi s-a văzut moartă în sicriu, cu degetele acelea încrucişate pe pieptul rece. Şi-a văzut numele şi data de azi cioplite în marmură. Brânza asta mirosea ca moartea. Mirosea cum avea să miroasă şi ea în curând.

„Dă-mi o sarcină demnă de un cavaler", şi-a zis Maimuţa ținând brânza între degete. „Dă-mi sarcini mai grele."

Mulţimea privea uluită. Curcanul plângea discret.

Maimuţa a închis ochii şi a dus brânza la gură. A tras-o cu buzele de pe scobitoare şi a început s-o mestece. A auzit-o pe Gorilă strigând, cu vocea piţigăiată de panică: „Să sune cineva la Salvare!".

Maimuţa a mâncat brânza, însă n-a murit. A mâncat şi a tot mâncat din ea. Nu voia s-o înghită, numai s-o mestece, să sfărâme brânza între dinţi la nesfârşit şi s-o savureze veşnic. Voia să trăiască veşnic ca să poată mânca mereu numai aşa ceva. Era mai rău decât dacă ar fi omorât-o - era prea

bună. Cel mai oribil miros din lume devenise cel mai ispititor şi, după ce-a înghiţit, a supt scobitoarea ca să nu piardă vreo urmă de gust. Brânza era în ea, era parte din ea şi o adora.

Zâmbind, Maimuţa a deschis ochii şi a văzut feţele oripilate ale celor din mulţime. Se uitau la ea cu ochii holbaţi, ca şi cum ar fi văzut-o mâncându-şi excrementele. Oricât de dezgustătoare le-ar fi părut înainte, acum li se părea şi mai şi, dar Maimuţei nu-i păsa. Cu toţi ochii aţintiţi asupra ei, a mai mâncat un cub de brânză, apoi încă unul. Voia să fie impregnată de gustul şi mirosul ăla glorios. Voia să se îndoape până o durea burta.

În seara aia, telefonul a sunat în camera ei de motel. Era Hamsterul, care i-a spus: „Stai aşa, să vorbeşti cu Bizonul pe cealaltă linie". Maimuţa a aşteptat şi, după câteva clicuri, o voce a zis: „Aici Bizonul. La sfatul avocaţilor, scoatem brânza din rafturi. Nu putem risca un proces".

Maimuţa ştia că e jobul ei în joc. S-a gândit să tacă şi să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, dar în schimb a spus: „Staţi aşa".

„Nimeni nu te învinovăţeşte", a asigurat-o Hamsterul.

„Am greşit", a zis ea. „Concediaţi-mă dacă vreţi, dar trebuie să spun că brânza aia e delicioasă. Vă rog, sir."

„Treaba asta nu mai e în mâinile noastre", a răspuns Bizonul indiferent. „Mâine o să scapi de mostre."

„Întrebaţi-l pe Coiot", a insistat Maimuţa. „O promovează şi el."

„Coiotul e în Seattle", a spus Bizonul. „L-am promovat Supervizor al regiunii de nord-vest."

Prins cu minciuna, Hamsterul i-a zis: „Încasează asta pentru echipă, prinţeso. Sau te dăm afară".

După atâta timp în care promovase parfum, pastramă de vită şi cremă de mâini, Maimuţa dăduse în sfârșit peste un produs în care credea.

Până acum nu voise decât ca lumea s-o iubească, iar acum era dispusă să se facă de râs pentru nişte brânză. Nu-i păsa cât de dezgustate erau celelalte animale, avea de gând să se umilească în ochii a un milion de animale doar pentru şansa firavă ca unul dintre ele să guste ce gustase ea şi s-o urmeze în credinţă. Dacă avea să se întâmple asta, animalul ăla curajos o să iubească şi el brânza şi Maimuţa n-o să mai fie singură pe lume. O să-şi sacrifice demnitatea pentru gloria acestei brânze.

Conform unui mesaj de la Iguană, întreg stocul fusese deja câștigat la licitaţie de un lichidator. A doua zi, Maimuţa a pierdut intenţionat zborul spre Cleveland. La sesiunile de promovare, purta întotdeauna o bluză polo roz, de la Brooks Brothers, cu doi nasturi, cel de sus descheiat. Rozul dă impresia de disponibilitate, vioiciune, sportivitate, studenţie şi Maimuţa nu-i ridica niciodată gulerul. Totuşi, pentru miza de azi, a scos artileria grea: un top cu bretele subţiri ca aţa şi atât de scurt, că i se vedea pântecul dezgolit. Şi-a vârât sânii într-un sutien cu *push-up.* Pentru brânza aia avea de gând să devină târfa templului şi s-o promoveze cu mai multă neruşinare decât avuseseră vreodată cei de la Llewellyn Foods. Plină de tupeu, şi-a luat masa pliabilă, scobitorile şi bucăţelele albe de nirvana şi s-a întors la supermarketul din Orlando. În spatele altarului ei cu mostre, Maimuţa era o zeloasă. O fanatică. Era evanghelistă, îi agăţa şi-i hărţuia pe toţi cei care treceau prin supermarketul aglomerat. În ochii lor era o nebună - cineva care mânca brânza aia ar fi fost în stare de orice - şi asta părea să o protejeze pentru moment. Nu voia decât să-şi împărtăşească pasiunea şi să fie înţeleasă măcar de un singur animal.

„Satisfacţia e aici şi poate fi a voastră", striga Maimuţa. „Extaz absolut gratis!"

Numai mirosul brânzei îi ţinea pe Raţă şi pe Bou s-o înşface şi s-o arunce afară din clădire, dar

Ursul Grizzly îi striga obscenităţi printre labele făcute căuş la gură şi Papagalul arunca în ea cu bănuţi.

Nu-i lua nimeni apărarea. Era singură, înarmată numai cu credinţă.

Maimuţa era în continuare o bună coechipieră, însă acum era singură în echipă.

Haosul s-a dezlănţuit. Gloata s-a năpustit spre masa ei, a răsturnat-o şi mostrele s-au împrăştiat pe podeaua murdară. Pe betonul prăfuit, unde cu doar o zi înainte Maimuţa se văzuse moartă, brânza ei sacră era călcată în picioare. Brânza aceea pe care o iubea mai mult decât viaţa ei era storcită sub copitele Renului şi zdrobită sub labele Tigrului. O mână uriaşă a prins ca într-un cleşte braţul Maimuţei şi a tras-o spre uşă. Era Gorila, care o târa spre restul carierei ei la Llewellyn Foods, în care putea să doarmă noapte de noapte. Să meargă prin somn zi de zi. Un viitor în care n-avea vreodată nevoie să fie complet trează.

Singurul cub rămas era în scobitoarea din mâna Maimuţei. Era sabia şi Graalul ei şi i l-a băgat Gorilei sub ochi. Apoi i-a înfipt scobitoarea adânc în gură. Gorila s-a înecat şi a scuipat brânza, însă Maimuţa a prins în cădere cubul alb, ud. A ridicat în palmă brânza murdară şi i-a trântit-o Gorilei între buze. Pe când erau duse pe sus spre ieşire de gloata agitată, Maimuţa şi-a ţinut palma lipită de gura Gorilei şi a privit-o în ochi până când aceasta a mestecat şi a înghiţit. Atunci a simţit cum muşchii uriaşi ai braţelor Gorilei se destind, înmuiaţi de înţelegere.

Zombi

Griffin Wilson a fost cel care a propus Teoria involuţiei. Stătea cu două rânduri mai în spate la ora de chimie organică, părând însăşi definiţia

incarnată a geniului rău. A fost primul care a făcut Marele salt înapoi.

Toată lumea ştie pentru că Tricia Gedding era la cabinetul medical împreună cu el când a făcut saltul. Stătea pe celălalt pat, după o perdea de hârtie, prefăcându-se că e la ciclu ca să scape de un test-surpriză la Perspective asupra civilizaţiei orientale. A povestit că a auzit un „Biip!" zgomotos, dar nu şi-a bătut capul să afle ce-i cu el. Când Tricia Gedding şi asistenta medicală a şcolii l-au găsit pe patul lui, s-au gândit că Griffin Wilson e păpuşa pentru resuscitare folosită la cursurile de prim ajutor. Abia respira, abia dacă i se mişca vreun muşchi. S-au gândit că e o glumă, pentru că îşi ţinea portofelul strâns între dinţi şi avea încă firele prinse de o parte şi de alta a frunţii.

Ţinea în mâini o cutie de mărimea unui dicţionar şi încremenise cu degetul pe un buton roşu mare. Văzuseră toţi atât de des cutia aia, că abia au reuşit s-o recunoască, dar de obicei atârna pe peretele cabinetului medical: era defibrilatorul cardiac. Aparatul ăla care inducea şocuri inimii în situaţii de urgenţă. Probabil îl dăduse jos şi citise instrucţiunile. Dezlipise pur şi simplu hârtia cerată de pe electrozi şi îi prinsese de lobii temporali. Cea mai simplă formă de lobotomie, pe care şi un puşti de şaisprezece ani poate s-o facă.

La ora de engleză a domnişoarei Chen am învăţat despre *a fi sau a nu fi,* dar între cele două se întinde o zonă vagă uriaşă. Poate că în vremea lui Shakespeare oamenii nu aveau decât două opţiuni. Griffin Wilson ştia că examenele finale sunt doar poarta spre o viaţă de căcat. Spre căsnicie, colegiu, taxe şi efortul permanent de-a creşte copii care să nu ajungă să-şi împuşte colegii. Griffin Wilson ştia că drogurile sunt doar o cârpăceală. După droguri, ai nevoie de *şi mai multe* droguri.

Problema, când eşti talentat şi special, e că devii *prea deştept.* Unchiu-meu Henry spune că un

mic dejun copios e important pentru că ai creierul încă în creştere. Însă nimeni nu vorbeşte despre cum, uneori, creierul poate să crească *prea mult.*

Suntem practic animale mari, am evoluat îndeajuns ca să deschidem scoici şi să le mâncăm crude, dar acum trebuie să ştim care sunt cele trei sute de surori Kardashian şi cei opt sute de fraţi Baldwin. Serios, în ritmul în care se reproduc, Kardashianii şi Baldwinii o să înlocuiască restul omenirii. Noi, ceilalţi, nu suntem decât fundături ale evoluţiei şi aşteptăm să fim scoşi din joc.

Griffin Wilson putea să răspundă la orice. Puteai să-l întrebi şi cine a semnat Tratatul de la Gent. Parcă era magicianul ăla din desene animate care zice: „Ia uitaţi cum scot un iepure din cur". Abracadabra, şi-ţi dădea răspunsul. La orele de chimie organică, putea să vorbească despre teoria stringurilor până devenea anoxic, însă ce voia el de fapt era să fie fericit. Nu doar să nu fie trist, voia să fie fericit aşa cum e fericit un câine. Şi nici nu voia să moară. Voia să fie şi să nu fie, în acelaşi timp. Aşa un geniu deschizător de drumuri era.

Responsabilul cu problemele elevilor a pus-o pe Tricia Gedding să jure că n-o să spună nimănui, dar ştiţi cum e cu chestiile astea. Conducerea şcolii se temea să nu apară imitatori. Defibrilatoarele alea se găsesc peste tot în zilele noastre.

Din ziua aia, Griffin Wilson e mai fericit ca niciodată. Chicoteşte întruna prea tare şi îşi şterge scuipatul de pe bărbie cu mâneca. Profesorul de Educaţie specială bate din palme şi îl laudă numai pentru că foloseşte toaleta. Dacă nici ăsta nu-i dublu standard... Noi, ceilalţi, ne luptăm cu ghearele şi cu dinţii pentru un gunoi de job acolo, ce găsim şi noi, în timp ce Griffin Wilson o să se îndoape cu bomboane şi o să se uite la *Fraggle Rock* tot restul vieţii. Înainte era nefericit dacă nu câștiga toate concursurile de şah. Acum, ieri de exemplu, îşi scoate puţa şi şi-o freacă în timpul apelului de dimineaţă. Până să ne grăbească

doamna Ramirez să trecem odată de S şi T - toţi răspund *aici* sau *prezent* prea încet, cască gura în alte părţi, nu-s atenţi - şi să apuce să fugă printre rândurile de bănci ca să-l oprească, Griffin Wilson a strigat: „Ia uitaţi cum scot un iepure din pantaloni" şi a stropit cu albuş o vitrină plină cu o sută de bucăţi din ...*Să ucizi o pasăre cântătoare.* Şi râdea.

Lobotomizat sau nu, ştie încă valoarea unei fraze-bombă. În loc să fie un tocilar, acum e sufletul petrecerii.

Electricitatea i-a curăţat şi acneea.

E greu să te pui cu aşa rezultate.

La o săptămână după ce s-a transformat în zombi, Tricia Gedding s-a dus în sala de gimnastică, unde făcea Zumba, şi a dat jos de pe perete defibrilatorul din vestiarul fetelor. După ce şi-a administrat procedura într-o cabină de toaletă, nu-i mai pasă când şi unde-i vine ciclul. Prietena ei cea mai bună, Brie Phillips, a dat jos de pe perete defibrilatorul de lângă toaleta din magazinul Home Depot şi acum umblă pe străzi, fie că plouă, fie că e soare, fără pantaloni pe ea. Şi nu vorbim de scursurile şcolii. Vorbim de şefa clasei şi de şefa majoretelor. Cele mai bune şi mai isteţe fete. Şi cei mai buni sportivi. A fost nevoie de toate defibrilatoarele de aici şi până-n Canada, dar de atunci, când joacă fotbal, nu mai joacă nimeni după reguli. Chiar şi când pierd mingea, rânjesc şi se bat pe spate.

Sunt încă tineri şi sexy, însă nu le mai pasă că într-o zi n-o să mai fie. E sinucidere şi nu e. Ziarele nu raportează situaţia reală. Ziarele sunt naive, se cred mai grozave decât sunt. Pagina de Facebook a Triciei Gedding e citită de mai multă lume decât orice cotidian. Mass-media pe dracu'. Pun pe prima pagină şomaj şi război şi nu li se pare că *asta* are un efect negativ? Unchiul Henry îmi citeşte un articol despre o propunere de schimbare a legii statale. Vor să introducă o

perioadă de aşteptare de zece zile la vânzarea oricărui defibrilator. Vorbesc despre verificări obligatorii şi despre teste de sănătate mentală, dar deocamdată e numai vorbărie.

Unchiul Henry ridică privirea din ziar şi se uită la mine pe deasupra farfuriei cu micul dejun. Mă scrutează inchizitorial şi mă întreabă:

— Dacă toţi prietenii tăi ar sări de pe o stâncă, ai sări şi tu?

Unchiu-meu îmi ţine loc de mamă şi de tată. Nu-şi dă seama, dar dincolo de marginea stâncii ăleia mă aşteaptă o viaţă bună. Parcare pentru handicapaţi pe viaţă. Unchiul Henry nu înţelege că toţi prietenii mei au sărit deja.

Poate că au „dizabilităţi", dar prietenii mei încă se mai combină. Mai mult decât oricând. Au trupuri superbe şi minţi de copii. Au ce-i mai bun din ambele lumi.

LeQuisha Jefferson şi-a băgat limba în Hannah Finerman în timpul cursului de Tâmplărie pentru începători, a făcut-o să geamă chiar acolo, printre bormaşini. Şi Laura Lynn Marshall? I-a supt-o lui Frank Randall în ultima bancă, în timpul laboratorului de Gastronomie internaţională. În văzul tuturor. Şi-au ars *falafel-ul* şi n-a făcut nimeni mare caz de asta.

Da, cine apasă pe butonul roşu al defibrilatorului suferă unele consecinţe, dar nu ştie că le suferă. Odată ce-a apăsat pe butonul de lobotomie, un puşti poate scăpa şi dacă a comis o crimă.

În timp ce ne făceam temele, l-am întrebat pe Boris Declan dacă doare. Stătea în sala de mese, cu urmele roşii de arsură proaspete pe tâmple. Îşi dăduse pantalonii jos până la genunchi. L-am întrebat dacă şocul a fost dureros şi nu mi-a răspuns, nu imediat. Întâi şi-a scos degetele din cur şi le-a mirosit gânditor. Cu un an înainte fusese regele Balului bobocilor.

Din multe puncte de vedere, e mai liniştit acum decât a fost vreodată. În curul gol în mijlocul cantinei, îmi întinde un deget să-l miros şi eu îi spun:

— Nu, mulţumesc.

Zice că nu-şi aminteşte nimic. Boris Declan rânjeşte ca un drogat. Bate uşor cu degetul murdar una dintre urmele de arsură. Cu acelaşi deget mânjit de căcat arată spre un perete. Conducerea şcolii a lipit acolo un poster, o pasăre albă cu aripile desfăcute pe fundalul unui cer albastru. Sub ea scrie, cu litere visătoare: „La adevărata fericire ajungi numai printr-un accident". Conducerea a lipit posterul ca să acopere urma lăsată de un defibrilator atârnat acolo.

E clar că, oriunde o să ajungă Boris Declan în viaţă, o să fie locul potrivit. Deja trăieşte în nirvana traumelor cerebrale. Conducerea şcolii avea dreptate să se teamă de o epidemie de imitatori.

Nu vreau să-l supăr pe Iisus, dar nu cei blânzi o să moştenească pământul. Dacă judecăm după reality show-urile televizate, cei care ţipă mai tare o să pună mâna pe tot. Şi eu zic să-i lăsăm. Kardashianii şi Baldwinii sunt ca o specie invazivă. Ca viţa kudzu sau midiile-zebră. Să-i lăsăm să se bată pentru controlul lumii ăsteia reale de căcat.

Multă vreme l-am ascultat pe unchiu-meu şi n-am făcut saltul. Acum nu mai sunt aşa sigur că e un lucru bun. Ziarele vorbesc despre atacuri teroriste cu bombe cu antrax şi tulpini noi de meningită şi singura consolare pe care ne-o oferă ziarele sunt cupoanele de douăzeci de cenţi pentru deodorant.

Să n-ai nici o grijă, nici un regret e destul de tentant. Atâția puşti cool de la şcoala mea au ales să-şi prăjească creierii, că au rămas numai rataţii. Rataţii şi tâmpiții. Situaţia e aşa de înfiorătoare, că am toate şansele să ajung şef de promoţie. De aia

unchiu-meu vrea să mă mute în Twin Falls. Crede că aşa poate să amâne inevitabilul.

Suntem în aeroport, aşteptăm să ne îmbarcăm şi eu cer să mă duc la baie. În toaleta bărbaţilor, mă prefac că mă spăl pe mâini ca să mă pot uita în oglindă. Unchiu-meu m-a întrebat o dată de ce mă uit atât de mult în oglinzi şi i-am răspuns că nu o fac din vanitate, ci din nostalgie. Oglinzile îmi arată ce mi-a mai rămas din părinţii mei.

Exersez zâmbetul mamei. Oamenii nu-şi exersează destul zâmbetele, aşa că, atunci când trebuie să arate fericiţi, nu reuşesc să păcălească pe nimeni. În timp ce-mi exersez zâmbetul, îl văd: biletul meu spre un viitor fericit ca angajat la fast-food. Opusul unei vieţi mizerabile ca arhitect sau chirurg faimos în toată lumea.

Deasupra umărului şi puţin în spate în oglindă, ca într-o bandă desenată, în bula care-mi arată gândurile, defibrilatorul. E prins pe peretele din spatele meu, într-o cutie de metal cu geam. Deasupra ei se zăresc iniţialele DAE[3] şi un fulger care trăsneşte o inimă ca de Sf. Valentin. Cutia de metal arată ca alea în care sunt ţinute bijuteriile în filmele cu jafuri.

Cum o deschid, pornesc automat alarma şi lumina roşie intermitentă. Repede, înainte să apară vreun erou în fugă, intru cu defibrilatorul în cabina pentru handicapaţi. Mă aşez pe vasul de toaletă şi-l deschid. Instrucţiunile sunt scrise pe capac, în engleză, spaniolă, franceză, însoţite de imagini. Făcându-l inaccesibil pentru proşti, mai mult sau mai puţin. Dacă mai stau pe gânduri, s-ar putea să pierd ocazia. Defibrilatoarele o să fie sub cheie în curând şi numai paramedicii o să le poată folosi.

Ţin în mâini copilăria mea veşnică. Maşina mea de extaz.

Mâinile mele sunt mai inteligente decât restul. Degetele mele ştiu să scoată hârtia cerată de pe electrozi şi să mi-i lipească pe tâmple. Urechile

ştiu să recunoască bipul sonor ce arată că instrumentul e încărcat.

Degetele mele mari ştiu ce-i mai bine. Se învârt încet deasupra marelui buton roşu. Ca şi cum ar fi un joc video. Ca şi cum ar fi butonul pe care apasă preşedintele ca să pornească un război nuclear. O apăsare scurtă şi lumea aşa cum o ştiam până acum se sfârșește. Începe o realitate nouă.

A fi sau a nu fi. Marele dar pe care l-a făcut Dumnezeu animalelor e că nu sunt în stare să aleagă.

De câte ori deschid ziarul, îmi vine să vomit. Peste zece secunde s-ar putea să nu mai ştiu să citesc. Mai bine, nici n-aş mai avea de ce. N-o să mai ştiu de încălzirea globală. N-o să mai ştiu de cancer sau de genocide sau de SARS[4] sau de degradarea mediului sau de conflicte religioase.

Îmi aud numele strigat prin sistemul public de comunicare. În curând nici n-o să mai ştiu cum mă cheamă.

Mi-l imaginez pe unchiul Henry la poartă, așteptând cu tichetul de îmbarcare în mână. Merită mai mult de-atât. Trebuie să ştie că nu e vina lui.

Cu electrozii lipiţi de tâmple, scot defibrilatorul din toaletă şi mă îndrept spre poartă. Firele electrice îmi atârnă pe obraji ca nişte codiţe albe, subţiri, de porc. Ţin cutia în mâini ca un atentator sinucigaş care o să arunce în aer doar IQ-ul lui.

Când mă văd, oamenii de afaceri îşi scapă trolerele din mâini. Părinţii în vacanţă cu copiii întind braţele, îi trag mai aproape şi le întorc feţele în altă parte. Un tip se crede erou. Strigă:

— Totul o să fie bine. Sunt atâtea lucruri pentru care merită să trăieşti.

Amândoi ştim că e un mincinos.

Faţa îmi transpiră atât de tare, că electrozii mi-ar putea aluneca. E ultima şansă să spun tot ce gândesc şi, cum toţi se uită la mine, o să mă confesez: nu ştiu ce înseamnă un final fericit. Nu

ştiu nimic. Uşile se deschid şi jandarmii intră tropăind, mă simt ca unul dintre călugării ăia budişti din Tibet sau de cine ştie unde care se stropesc cu benzină înainte să verifice dacă le merg brichetele. Ce jenant, să fii murat în benzină şi să trebuiască să ceri un chibrit de la un străin, mai ales acum, când aşa de puţină lume mai fumează. Eu, în mijlocul aeroportului, sunt murat în sudoare în loc de benzină, dar gândurile mi-au luat-o cu totul razna, se învârt înnebunite.

Apărând de nicăieri, unchiu-meu mă înşfacă de braţ şi îmi spune:

— Dacă-ţi faci vreun rău, Trevor, îmi faci rău mie.

Mă strânge de braţ şi eu ating butonul roşu. Îl asigur că nu-i ceva atât de tragic. Îi spun:

— Tot o să te iubesc, unchiule Henry... Doar că n-o să mai ştiu cine eşti.

În capul meu, ultimele gânduri sunt rugăciuni. Mă rog ca bateria defibrilatorului să fie încărcată. Trebuie să aibă o tensiune destul de mare ca să şteargă faptul că tocmai am spus cuvântul „dragoste“ în faţa câtorva sute de străini. Mai rău, i l-am spus unchiului meu. N-o să mai pot trăi ştiind asta.

Cei mai mulţi oameni, în loc să mă salveze, îşi scot telefoanele şi se apucă să facă filmuleţe. Fiecare caută unghiul cel mai bun. Asta îmi aminteşte de ceva. Îmi aminteşte de zile de naştere şi de Crăciunuri. O mie de amintiri îmi năvălesc în cap pentru ultima oară şi e ceva ce n-am anticipat. Nu-mi pasă că o să-mi pierd educaţia. Nu-mi pasă că o să-mi uit numele. Dar o să uit şi acel puţin din părinţii mei pe care mi-l mai amintesc.

Ochii mamei, nasul şi fruntea tatei, toate sunt moarte, mai trăiesc numai pe faţa mea. Şi mă doare gândul că n-o să-i mai recunosc. După ce o să-mi fac praf creierii, o să cred că faţa reflectată în oglindă nu sunt decât eu.

Unchiul Henry repetă:

— Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie.

Îi spun:

— O să fiu încă nepotul tău, doar că nu o s-o ştiu.

Fără vreun motiv, o femeie vine şi-l prinde pe unchiu-meu de celălalt braţ. Femeia asta zice:

— Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie...

Un tip o apucă de braţ şi e la rândul lui prins de braţ şi toată lumea spune: „Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie“. Se prind unii pe alţii de braţ până suntem toţi conectaţi. De parcă am fi nişte molecule care cristalizează în soluţii la ora de chimie organică. Oamenii se ţin unii de alţii şi vocile lor repetă aceeaşi propoziţie: „Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie... dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie...“

Cuvintele astea alcătuiesc un val blând. Ca un ecou ce se propagă cu încetinitorul, se îndepărtează de mine, se răspândesc pe hol în ambele direcţii. Fiecare om apucă de braţ alt om, care îl apucă pe altul, care îl apucă pe unchiul meu. Chiar aşa se întâmplă. Sună plictisitor, însă asta doar pentru că vorbele fac orice adevăr să sune plictisitor. Pentru că vorbele strică întotdeauna orice încerci să spui.

Voci ale altor oameni, în alte locuri, străini cu totul, spun la telefon, de la distanţă: „Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie...“ Un puşti iese de după casa de marcat de la Der Wiener Schnitzel, vine tocmai dinspre zona cu mâncare, prinde pe cineva de braţ şi strigă:

— Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie.

La fel şi puştii care servesc la Taco Bell şi puştii care fac spumă de lapte la Starbucks, se opresc toţi şi prind de braţ pe cineva conectat cu mine la capătul acestei mulţimi vaste şi repetă şi ei. Tocmai când cred că ar trebui să se termine şi să plece toţi, pentru că toată activitatea e blocată şi oamenii se ţin de braţ chiar şi când trec prin detectoarele de metal, tocmai atunci, la

televizoarele agăţate de tavan, prezentatorul de ştiri de la CNN îşi pune un deget pe ureche să audă mai bine şi spune: „Ştiri de ultimă oră“. E confuz, evident citeşte ceva de pe prompter, şi zice: „Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie“. Peste vocea lui se suprapun cele ale comentatorilor politici de pe Fox News şi ale comentatorilor de culoare de pe ESPN şi toţi spun acelaşi lucru.

Televiziunile arată oameni afară, în parcări şi în zone unde parcarea e interzisă, ţinându-se de mâini, stabilind legături. Toată lumea postează clipuri cu toată lumea, oameni aflaţi la mii de kilometri distanţă, dar conectaţi cu mine.

Întrerupte de bâzâituri şi hârâieli, vocile jandarmilor se aud în walkie-talkie-uri: „Dacă-ţi faci vreun rău, îmi faci rău mie - recepţionat?".

Deocamdată nu există pe lume un defibrilator atât de mare cât să ne prăjească creierii la toţi. Mda, în cele din urmă o să ne desprindem, dar ne ţinem strâns încă o clipă, încercând să păstrăm contactul pentru totdeauna. Şi dacă acest lucru imposibil se întâmplă, cine ştie câte altele sunt posibile. O fată de la Burger King strigă:

— Mi-e frică.

Şi un băiat de la Jack in the Box strigă:

— Mie mi-e frică *tot timpul.*

Şi toţi dau din cap: Da, şi mie.

În plus, o voce puternică strigă: „Atenţie!". De sus, spune: „Îmi acordaţi puţină atenţie, vă rog?". E o doamnă. E vocea doamnei care cheamă oamenii la poarta de îmbarcare. Toată lumea ascultă, se face linişte în tot aeroportul.

„Oricine-ai fi, trebuie să ştii...", spune femeia. Toată lumea ascultă pentru că fiecare crede că îi vorbeşte lui. Dintr-o mie de difuzoare, femeia începe să cânte. Cu vocea aia, cântă ca o pasăre. Nu ca un papagal sau ca o pasăre a lui Edgar Allan Poe vorbind în engleză. Sunt triluri ca ale unui canar, note imposibil de declinat sau de conjugat pentru orice gură în substantive şi verbe. Ne putem

bucura de ele fără să le înţelegem. Şi le putem admira fără să ştim ce înseamnă. Conectată prin telefon şi televiziune, îi sincronizează pe toţi, în întreaga lume. Vocea aia e absolut perfectă, cum îşi revarsă trilurile asupra noastră.

Şi mai bine, vocea femeii pătrunde peste tot şi alungă orice teamă. Cântecul ei ne topeşte urechile într-o singură ureche.

Ăsta nu e tocmai sfârşitul. Pe ecranul fiecărui televizor apar eu, transpirând aşa de tare, că un electrod începe să-mi alunece încet pe obraz.

Ăsta nu e în nici un caz sfârşitul fericit pe care-l plănuiam, dar în comparaţie cu prima parte a poveştii - Griffin Wilson la cabinetul medical, ținându-și portofelul între dinţi ca pe-un pistol -, hmm, poate nu e un loc atât de prost de unde să începi.

Ratat

Show-ul nu s-a schimbat de când erai bolnav, cu febră mare, şi stăteai acasă, uitându-te toată ziua la televizor. Nu e *Hai să cădem la învoială.* Nu e *Roata norocului.* Nu e show-ul cu Monty Hall sau cel cu Pat Sajak. E celălalt show, ăla unde stai în public şi o voce puternică îţi strigă numele: „Vino aici, eşti următorul concurent", iar dacă ghiceşti preţul unei cutii de Rice-A-Roni, câştigi o excursie de-o săptămână la Paris.

E *acel* show. Premiul nu e niciodată ceva util, ca nişte haine bune sau muzică sau bere. Premiul e un aspirator sau o maşină de spălat, ceva ce te-ar încânta să câştigi dacă ai fi nevastă.

E Săptămâna frăţiilor şi tradiţia spune că toţi cei care vor să fie primiţi în Zeta Delta trebuie să ia autobuzul şcolii, să meargă la studioul TV şi să asiste la înregistrarea show-ului. Regula spune că toţi Zeta Delţii trebuie să poarte acelaşi tricou roşu, cu literele greceşti Zeta Delta Omega imprimate cu negru. Dar mai întâi iei un timbru

mic cu Hello Kitty, poate chiar jumătate de timbru, şi aştepţi să-şi facă efectul. E un timbru mic cu Hello Kitty, înmuiat în LSD, şi trebuie să-l sugi şi să-l înghiţi.

Zeta Delţii stau împreună, astfel încât să formeze o pată roşie în mijlocul publicului, strigând şi urlând ca să atragă atenţia, să fie filmaţi. Ei nu-s Gamma Apucă Bulanul. Nu-s Lambda Violatorii. Zeta Delţii sunt ce vor toţi să fie.

Cum o să te afecteze LSD-ul - dacă o s-o iei razna şi o să te omori sau o să mănânci de viu pe cineva -, nici măcar nu ţi se spune.

Asta e tradiţia.

Încă de când erai mic şi aveai febră, întotdeauna printre cei din public chemaţi să participe era şi câte un puşcaş marin, îmbrăcat în uniformă cu centură şi nasturi de alamă. Era întotdeauna şi câte o bunică în hanorac. Era negreşit şi vreun imigrant de la care nu înţelegeai nici jumătate din ce îndruga. Era, fără îndoială, şi câte un inginer de rachete burtos, cu o grămadă de pixuri îndesate în buzunarul de la piept.

E exact cum ţi-l aminteşti, numai că acum Zeta Delţii urlă la tine. Urlă atât de tare, că li se închid ochii şi li se strâng pleoapele. Toţi numai tricouri roşii şi guri larg deschise. Şi mâinile lor te împing spre culoarul dintre rânduri. Vocea îţi strigă numele, îţi cere să vii pe scenă. Eşti următorul concurent.

Hello Kitty are gust de gumă roz. E Hello Kitty varianta populară, nu cel cu aromă de căpşuni sau de ciocolată pe care-l prepară fratele cuiva noaptea, în clădirea laboratoarelor de ştiinţe, unde lucrează ca om de serviciu. Simţi hârtia rămasă undeva în gâtlej, dar nu vrei să te îneci la televizor, nu vrei să fii înregistrat şi străinii să se uite la tine ani de-a rândul.

Toţi cei din public s-au întors spre tine şi aşteaptă să te împiedici pe culoar cu tricoul tău

roşu. Toate camerele au dat zoom pe tine. Toţi aplaudă, ca-n amintirile tale. Luminile alea de Las Vegas scoțând în evidenţă tot ce intră în scenă. E ceva nou, dar l-ai mai văzut de un milion de catralioane de ori înainte şi, automat, te instalezi la pupitrul gol de lângă cel la care stă puşcaşul marin.

Prezentatorul show-ului, care nu e Alex Trebek, flutură dintr-o mână şi o parte din scenă începe să se mişte. Nu e cutremur, un perete întreg alunecă pe roţi, luminile se sting şi se aprind, repede-repede, blinc-blinc-blinc, mai repede decât le-ar putea reda prin sunete o gură de om. Peretele ăsta uriaş alunecă într-o parte şi din spatele lui iese un fotomodel uriaş, cu un milion de catralioane de scântei de sclipici pe rochia strâmtă, şi fotomodelul flutură un braţ lung, subţire şi îţi arată o masă cu opt scaune cum vezi în sufragerii, de Ziua Recunoştinţei, cu un curcan gătit la cuptor şi igname şi de toate. Talia ei de fotomodel e cât un gât. Fiecare țâță de-a ei e cât capul tău. Şi luminile de Las Vegas clipesc împrejur. Marea voce spune cine a făcut masa, din ce fel de lemn. Spune cam care e preţul ei la vânzare.

Prezentatorul scoate capacul unei cutii. Ca un magician, le arată tuturor ce se află dedesubt - chestia aia care e pâinea în starea ei naturală, pâinea înainte să fie făcută sendviş sau toast. Pâinea cum e ea la început, când o creşte mama ta la fermă sau unde o fi crescând pâinea.

Masa şi scaunele sunt clar ale tale, n-ai de făcut nimic pentru ele, numai să ghiceşti preţul pâinii ăsteia mari.

În spatele tău, Zeta Delţii se strâng unii într-alţii în tricourile lor roşii, se strâng în ceea ce pare a fi un anus în mijlocul publicului. Fără măcar să se uite la tine, cu frizurile ridicate formează un centru mare, păros. Trece parcă o veşnicie până îţi sună telefonul şi o voce de Zeta Delt îţi spune ce să licitezi.

Pâinea e tot acolo, acoperită cu o crustă maronie. Marea voce spune că are zece vitamine şi minerale esenţiale.

Prezentatorul bătrânului show se uită la tine ca şi cum n-ar mai fi văzut vreodată un telefon.

— Cât licitezi? întreabă.

Şi tu zici:

— Opt dolari?

Privirea bătrânei pare să ceară nişte paramedici pentru infarctul ei. Atârnând de sub una dintre manşetele hanoracului, un şerveţel Kleenex mototolit o face să arate ca şi cum i s-ar scurge căptuşeala dinăuntru, fluturând albă toată, de parcă ar fi un ursuleţ de pluş zdrenţuit pe care cineva l-a iubit prea mult.

Puşcaşul marin te rupe cu strategia lui genială:

— Nouă dolari! zice.

Şi ca să-l rupă cineva şi pe el, inginerul de rachete spune:

— Zece. Zece dolari.

Probabil e o întrebare-capcană, pentru că bunica zice:

— Un dolar şi nouăzeci şi nouă de cenţi. Şi dintr-odată se porneşte muzica tare şi luminile clipesc. Prezentatorul o trage pe bătrână pe scenă, iar ea plânge şi joacă un joc în care trebuie să arunce o minge de tenis ca să câştige o canapea şi o masă de biliard. Faţa bunicii e boţită ca şerveţelul pe care-l scoate din manşeta hanoracului. Marea voce cheamă altă bunică să-i ia locul şi povestea se derulează repede mai departe.

În runda următoare trebuie să ghiceşti preţul unor cartofi, genul ăla de cartofi mari, reali, vii, cum sunt înainte să devină mâncare, cum vin de la mineri sau de la cine sapă cartofi în Irlanda sau Idaho sau alt loc care începe cu I. N-au ajuns încă nici măcar chipsuri sau pai.

Dacă ghiceşti cum trebuie, primeşti un ceas mare într-o cutie de lemn care arată ca sicriul lui

Dracula aşezat în picioare, doar că înăuntru sunt nişte clopote de biserică ce fac ding-ding ca să anunţe cât e ora. La telefon, mama îi spune *pendulă.* I-o arăţi pe ecran şi ea zice că pare ieftină.

Eşti pe scenă, cu camerele TV şi luminile pe tine, toţi Zeta Delţii te sună, îţi lipeşti telefonul de piept şi întrebi:

— Mama ar vrea să ştie, aveţi ceva mai drăguţ ce aş putea câştiga?

Îi arăţi mamei cartofii prin telefon şi ea întreabă: Prezentatorul ăla bătrân i-a cumpărat de la A&P sau de la Safeway?

Îl suni pe taică-tu pe *speed-dial* şi el te întreabă dacă e obligatoriu să plăteşti taxa pe venit.

Probabil e de la Hello Kitty, însă faţa ceasului ăstuia mare, cât sicriul lui Dracula, se uită urât la tine. Parcă pleoapele i se ridică pe ochii tainici, ascunşi când începe să rânjească şi auzi un milion de catralioane de gândaci vii uriaşi fojgăind prin cutie. Pielea supermodelelor se face dintr-odată ca de ceară şi zâmbesc toate fără să se uite la nimic.

Spui preţul sugerat de mama ta. Puşcaşul marin spune cu un dolar mai mult. Inginerul de rachete, cu un dolar mai mult decât el. Însă de data asta tu câştigi.

Toţi cartofii ăia îşi deschid ochii micuţi.

Dar acum trebuie să ghiceşti preţul unei cantităţi de lapte de vacă, pus într-o cutie cum sunt cele din frigider. Trebuie să ghiceşti preţul unei cantităţi de cereale pentru micul dejun pe care ai găsit-o într-un dulap din bucătărie. Apoi preţul unei cantităţi uriaşe de sare, care arată aşa cum vine ea din ocean, dar ţinută într-o cutie rotundă, mai multă sare decât poţi mânca într-o viaţă întreagă. Destulă sare cât să pui pe marginea unui milion de catralioane de pahare de margarita.

Toţi Zeta Delţii îţi scriu mesaje ca apucaţii, îţi umplu inbox-ul.

Vin apoi ouăle astea cum vezi de Paşte, doar că albe şi aliniate într-o cutie specială de carton. Un set complet de doişpe. Ouăle astea minimaliste, albe şi pure... atât de albe, că ai putea să te uiţi la ele mereu, însă acum trebuie să ghiceşti preţul unei sticle mari care are înăuntru un soi de şampon galben, numai că e o chestie scârboasă care se cheamă ulei de gătit, nu ştii de ce, şi apoi trebuie să alegi preţul corect la ceva îngheţat.

Îţi pui mâna streaşină la ochi, să vezi dincolo de luminile reflectoarelor, dar toţi Zeta Delţii sunt ascunşi în strălucirea lor orbitoare. Nu poţi decât să auzi diverse preţuri strigate. Cincizeci de mii de dolari. Un milion. Zece mii. Nişte nebuni care strigă sume la întâmplare.

Ca şi cum studioul ar fi o junglă întunecoasă şi oamenii ar fi nişte maimuţe care scot ţipetele lor maimuţeşti.

Molarii ţi se freacă unii de alţii atât de tare, că-ţi simţi metalul fierbinte al plombelor, o pastă argintie topindu-se în dinţii din fundul gurii. Între timp, sudoarea ţi se scurge de la subraţ spre cot, toată neagră şi roşie pe ambele părţi ale tricoului tău Zeta Delta. Aroma de argint topit şi de gumă roz. E ca o sufocare în somn, doar că e în timpul zilei, şi trebuie să-ţi aminteşti să respiri... să tragi încă o gură de aer... pe când supermodelele, pe tocurile lor înalte şi strălucitoare, încearcă să prezinte publicului un cuptor cu microunde, apoi o bandă de alergat, iar tu te holbezi la ele încercând să hotărăşti dacă arată bine. Ai o chestie ca un neg şi trebuie s-o învârţi. Apoi să potriveşti mai multe poze diferite ca să meargă perfect împreună. Ca şi cum ai fi un şoarece alb la cursul de Principii ale psihologiei behavioriste 201, te fac să ghiceşti care conservă cu iahnie de fasole costă mai mult decât alta. Toată agitaţia ca să câştigi ceva pe care te urci ca să tunzi iarba din faţa casei.

Datorită mamei tale, care-ţi spune preţurile, câştigi o chestie din aia pe care o pui într-o cameră

acoperită cu vinil rezistent la pete, uşor de şters, uşor de îngrijit. Câştigi una dintre ofertele alea pe care le poţi folosi în vacanţă pentru o viaţă întreagă de distracţie pe cinste şi de extaz în familie. Câştigi ceva pictat de mână cu farmecul lumii vechi, inspirat de ultimul film de succes lansat în cinematografe.

E ca atunci când aveai febră mare şi inimioara de copil îţi bătea tare, ţi se oprea respiraţia numai la gândul că s-ar putea câştiga la televizor o orgă electrică. Oricât de rău te-ai fi simţit, te uitai la show până îţi scădea febra. Luminile alea sclipitoare şi mobila de grădină te făceau să te simţi mai bine. Te vindecau într-un fel.

Trece o veşnicie, dar câştigi tot până la Runda Vitrinei.

Aţi rămas numai tu şi bătrâna cu hanorac, o bunică obişnuită, dar care a trecut prin războaie mondiale şi bombe nucleare, probabil i-a văzut pe toţi cei din familia Kennedy care au fost împuşcaţi şi pe Abraham Lincoln şi acum ţopăie pe vârfurile tenişilor, aplaudă înconjurată de supermodele şi de lumini clipitoare, iar marea voce îi promite un SUV, un televizor cu ecran mare şi o haină de blană până-n pământ.

Probabil e de la LSD, dar parcă nimic nu se leagă.

Adică, dacă duci o viaţă destul de plictisitoare, în care înveţi preţul la Rice-A-Roni şi la crenvurşti vienezi, marea ta recompensă e să stai o săptămână la nu ştiu ce hotel din Londra? Marele premiu e să mergi cu avionul la Roma? Adică la Roma în Italia. Ai capul plin de gunoaie prozaice şi compensaţia e că nişte supermodele gigantice îţi dau un snowmobil?

Dacă ar vrea să vadă cu adevărat cât de deştept eşti, ar trebui să te întrebe câte calorii are un covrig cu ceapă şi brânză cheddar. Să te întrebe cât e minutul pe mobil. Să te întrebe cât e amenda când depăşeşti cu treizeci de kilometri limita de

viteză. Să te întrebe cât costă un bilet dus-întors până-n Cabo pentru vacanţa de primăvară. Le poţi spune până la ultimul bănuţ cât costă nişte locuri decente la concertul de reunire al trupei Panic! at the Disco.

Ar trebui să te întrebe cât e un Long Island Iced Tea. Cât a costat avortul Marciei Sanders. Cât costă tratamentul ăla foarte scump pentru herpes pe care trebuie să-l iei, dar nu vrei să ştie părinţii tăi. Să te întrebe cât e manualul de Istoria artei europene - e trei sute de dolari, să vă fut, mersi.

Să te întrebe cât ai dat pe timbrul ăla Hello Kitty.

Bunica în hanorac licitează ceva pentru vitrina ei. Ca şi până acum, suma oferită apare cu cifre mici, luminoase, pe partea din faţă a pupitrului la care stă.

Zeta Delţii urlă. Telefonul îţi sună întruna.

Pentru vitrina ta, un supermodel aduce două sute douăşcinci de kile de carne de vită crudă. Fleicile încap pe un grătar care stă pe o şalupă ce intră într-o remorcă de camion din garajul unei case noi din Austin. Adică oraşul Austin din Texas.

Între timp, toţi Zeta Delţii se ridică. Se ridică şi se urcă pe scaune, fac valuri şi galerie, nu-ţi strigă numele, dar strigă:

— Zeta Delt!

Strigă:

— Zeta Delt!

Strigă „Zeta Delt!“ destul de tare cât să se audă la înregistrare.

Probabil e de la LSD, dar... te lupţi cu o nimeni, cu o bătrână pe care n-ai cunoscut-o în viaţa ta, pentru nişte căcaturi pe care nu le vrei. Probabil e de la LSD, dar - aici şi acum - te fuţi în alegerea afacerilor ca temă principală de studiu. Te fuţi în Principii generale ale contabilităţii 301.

Ceva înţepenit în gâtlej te face să te îneci.

Şi intenţionat, dar din întâmplare, licitezi un milion, un trilion, un catralion de dolari - şi

nouăşnouă de cenţi.

Şi se face linişte. Se aude numai cum clipesc luminile alea de Las Vegas. Aprinse stinse aprinse stinse.

Mai târziu, parcă după o veşnicie, prezentatorul se apropie prea mult, e lipit de cotul tău şi îţi şuieră:

— Nu poţi să faci asta. Îţi şuieră: Trebuie să joci ca şi cum ai vrea să câştigi...

De aproape, faţa lui pare crăpată într-un milion de miliarde de fragmente lipite unele de altele cu fard roz. Ca Humpty Dumpty sau ca un puzzle. Ridurile sunt cicatricele lui de luptă, pe care le-a căpătat de când prezintă show-ul ăsta TV atât de vechi. Şi firele de păr alb, pieptănate întotdeauna în aceeaşi direcţie.

Marea voce te întreabă - vocea aia mare, adâncă, tunând de nicăieri, vocea unui gigant nevăzut -, de fapt îţi cere: „Poţi să repeţi, te rog, oferta?".

Poate că nu ştii ce vrei de la viaţa ta, dar ştii că *nu* e o pendulă.

— Un milion, un trilion..., spui.

Un număr prea mare ca să încapă pe ecranul pupitrului. Mai multe zerouri decât toate luminile strălucitoare din toate show-urile din lume. Şi probabil e de la Hello Kitty, însă lacrimile îţi curg din amândoi ochii şi plângi pentru că e prima dată din copilărie când nu ştii ce urmează, lacrimile îţi strică tricoul roşu, prefac roşul în negru, aşa că literele greceşti nu mai au sens.

Vocea unui Zeta Delt sparge liniştea ţipând:

— Eşti varză!

Şi pe telefon apare un mesaj: „Cretinule!". Mesajul e de la mama ta.

Bunica în hanorac plânge pentru că a câştigat. Tu te smiorcăi pentru că... nici tu nu ştii de ce.

Se pare că bunica a câştigat snowmobilul şi haina de blană. A câştigat şalupa şi carnea de vită. Masa, scaunele şi canapeaua. Tot ce era în vitrine,

pentru că oferta ta a fost mult, mult prea mare. Ţopăie de colo-colo, aruncând zâmbete în toate părţile cu dinţii ei falşi de un alb strălucitor. Prezentatorul îi pune pe toţi să aplaude, însă Zeta Delţii nu vor. Familia bătrânei urcă pe scenă - copiii, nepoţii şi strănepoţii - şi toţi ating SUV-ul, le ating pe supermodele. Bunica plantează pupături cu ruj roşu pe faţa roz a prezentatorului. Îi spune:

— Mulţumesc. Mulţumesc. Mulţumesc.

Până când ochii i se dau peste cap şi ridică mâna brusc, apucând partea de hanorac de deasupra inimii.

Red Sultan’s Big Boy

Calul părea uriaş, avea un greabăn de cel puţin optsprezece palme. Dar şi mai mare era problema cu Lisa. I se pusese pata pe un cal arab pursânge, de trei ani, roşu-cafeniu ca mahonul. După rasă, probabil costa cu mii de dolari mai mult decât îşi permiteau. Randall întrebă dacă nu e cam prea mult cal pentru o fetiţă.

— Am treisprezece ani, tăticule, îi răspunse ea indignată.

— Da, dar un armăsar?

Totuşi faptul că-i spusese „tăticule" nu-i trecuse pe lângă ureche.

— E foarte blând, îl asigură ea.

Ştia asta de pe internet. Ştia totul de pe web. Stăteau lângă gardul care împrejmuia padocul. În timp ce ei priveau, un trainer plimba calul arab, folosind o funie ca să-l ghideze în cercuri şi opturi. Alături de ei, un broker care se ocupa de animale se uita la ceas, aşteptându-i să se hotărască.

Numele calului era Red Sultan’s Big Boy. Urmaş al lui Red Sultan şi al iepei Misty Blue Spring Meadows. Calul Lisei, un Pinto castrat, murise cu o săptămână în urmă şi ea nu se oprise din plâns până acum câteva minute.

— E o investiţie, încercă să-şi convingă tatăl.

— Şase mii, le strigă brokerul.

Tipul părea să creadă că Randall şi Lisa erau nişte sărăntoci. Le spusese că, de când cu boomul imobiliar, oamenii îşi scufundau iahturile sau le lăsau să plutească în derivă pentru că nu-şi permiteau să plătească acostarea. Preţul fânului crescuse îngrozitor şi întreţinerea unui cal îl făcea un mare lux pentru oamenii obişnuiţi.

Randall nu văzuse niciodată oceanul, dar cuvintele brokerului îi aduseră în minte o flotilă de iahturi şi şalupe. Visurile şi aspiraţiile oamenilor, toate plutind în derivă. O mare a sargaselor de ambarcaţiuni abandonate plutind împreună pe o întindere pustie, imensă, de apă.

— Am făcut multe afaceri cu cai, le mai spuse brokerul, şi şase mii e chilipir curat.

Randall nu era expert în preţul cailor, dar ştia ce-i aia o afacere bună. Armăsarul era foarte docil, se apropie şi o lăsă pe Lisa să-l mângâie pe bot. Ea îi ridică buza cu degetul mare şi îi inspectă gingiile şi dinţii - echivalentul verificării pneurilor la cai. Bunul-simţ îi spuse lui Randall să mai caute. Să caute până în Chickasaw County, să viziteze crescători şi grajduri şi să se uite la dinţi. Pe lângă alţii pe care-i văzuse la viaţa lui, calul ăsta ar fi trebuit să se vândă cu treizeci de mii de dolari, chiar şi pe o piaţă slabă.

Lisa testă pe obrazul ei cât de fină îi era blana.

— E calul din film.

Randall nu ştia dacă se referă la *Black Beauty* sau la *Black Stallion* sau la *National Velvet.* Erau atâtea poveşti patetice cu fetiţe îndrăgostite de cai. În ultima vreme se purtase atât de matur. Era drăguţ s-o vadă entuziasmată, mai ales de când calul ei, Sour Kraut, se îmbolnăvise şi murise la scurt timp după aceea. Îl călărise doar cu un weekend înainte să moară. Prea multe frunze de cireş pot să otrăvească un cal cu arsenicul din ele. Sau urzicile. Sau chiar trifoiul roşu ud. În timpul

săptămânii, Lisa locuia cu mama ei în oraş. În weekend venea la el să-l viziteze. Pinto-ul arăta bine duminică seara. Luni dimineaţă, când Randall s-a dus să-l hrănească, l-a găsit pe bietul Sour Kraut prăbuşit, mort, cu spume la gură.

Lisa n-a spus nimic, dar tatăl bănuia că îl învinovăţea pentru moartea calului. L-a sunat marţi, o surpriză plăcută, niciodată nu suna în mijlocul săptămânii. A trebuit să-i spună că animalul e mort. N-a plâns, nu la început. Probabil din cauza şocului. La telefon păruse tăcută şi distantă, poate furioasă. Deja îl ura. O adolescentă disperată să învinovăţească pe cineva. Tăcerea ei l-a îngrijorat pe Randall mai mult decât ar fi făcut-o plânsul.

În vinerea următoare s-a dus în oraş să o ia şi a găsit-o bocind. O fetiţă în lacrimi. Pe la jumătatea drumului spre casa lui, şi-a şters lacrimile, a scos telefonul din gentuţă şi l-a întrebat: „Putem să mergem mâine la Conway Livestock Brokers? Te rog, tati?".

Lisa nu pierdea timpul. Sâmbătă dimineaţă, l-a pus să prindă remorca la maşină. Înainte să vadă vreun cal, l-a bătut la cap să conducă mai repede, întrebându-l întruna: „Ai luat carnetul de cecuri? Eşti sigur? Arată-mi-l, tati".

Calul arab nu scutura din cap şi nu bătea din copite. În padoc, a stat liniştit cât s-au învârtit brokerul şi Randall în jurul lui, ridicându-i şi inspectându-i fiecare copită. Era atât de liniştit, că Randall s-a întrebat dacă nu cumva era sedat. Părea deprimat. Aproape învins. Se gândea că ar trebui să cheme un veterinar să-l examineze. Un cal arab atât de docil trebuie să fie bolnav. Lisa nu voia să mai aştepte.

După divorţ rămăsese numai cu casa, ceea ce era corect, pentru că aparţinuse familiei lui încă de când pământul era al celui care punea primul piciorul pe el. Primise şi pământul, grajdul şi padocurile. O lua pe Lisa la el în fiecare weekend.

Şi, până săptămâna trecută, avea grijă şi de Sour Kraut. Randall ar fi dat şi treizeci de mii de dolari să-şi vadă fata aşa bucuroasă. Lisa îşi muta privirea de la cal la el şi înapoi, tăcută. Era clar fermecată.

Randall îi scrise brokerului un cec în timp ce Lisa mâna deja calul în remorcă. Red Sultan's Big Boy era al lor. Al ei. Armăsarul o urma cu docilitatea unui câine credincios.

De mult nu se mai simţise Randall un tată atât de bun ca acum.

Dacă armăsarul era drogat sau bolnav, aveau să afle cât de curând.

În acel prim weekend, Lisa a fost fericită, cum mai fusese doar înainte de divorţ. S-a înscris la lecţii de dresaj la grajdurile Merriwethers din apropiere. Vecinii lui Randall locuiau în case care abia se zăreau peste câmpurile întinse de lucernă de un verde-întunecat. Şcoala se terminase şi grupuri de adolescente îşi călăreau împreună caii pe marginile cu pietriş ale drumurilor liniştite de ţară. Privighetorile cântau pe stâlpii gardurilor. Câinii alergau printre picioarele cailor şi aspersoarele aruncau curcubeie de apă în soare. Când un astfel de grup a ajuns la casa lui, Randall a ieşit pe verandă şi a privit-o pe fiică-sa cum li se alătură. Red Sultan's Big Boy era frumos şi Lisa, evident, se mândrea cu el. Îi împletise coama şi calul aşteptase răbdător, nemişcat, cât îi prinsese o cordeluţă de satin albastră în coadă.

Fetele s-au adunat în jurul armăsarului, mute de admiraţie, atingându-l uşor, de parcă voiau să se convingă că e adevărat. Scena îi amintea lui Randall de copilăria lui. În acele zile, o dată la câțiva ani, venea în orăşel o maşină cu remorcă acoperită. Pe ambele părţi ale remorcii, scria cu litere din frânghii răsucite: „Vino s-o vezi! Maşina în care au murit Bonnie şi Clyde!". Se oprea în parcarea de la Western Auto sau trăgea lângă bâlci, când era zi de târg. Era o *coupe* ruginită, ciuruită

de gloanţe, prăfuită, cu geamurile sparte. Roţile îi erau dezumflate, farurile, sparte. Pentru doi bănuţi, Randall intra şi tremura la vederea petelor de sânge de pe banchete şi îşi vâra degetele în găurile făcute de gloanţe. O relicvă sinistră din negurile istoriei. Mai avea pe undeva avea o poză cu el şi cu Stu Gilcrest stând lângă maşină, când erau amândoi cam de vârsta Lisei. Se contrazicea cu Stu ce calibru aveau gloanţele care făcuseră găurile.

Maşina era diabolică. Dar era OK, pentru că reprezenta o părticică din istoria Americii. Părticica aceea din lumea mare, din lumea reală, îi intrase în viaţă ca să-i arate că lecţiile pe care le primise erau adevărate. Plata păcatului e moartea. Cu crima nu ieşi în câştig.

Fetele se înghesuiau astăzi să vadă armăsarul aşa cum se înghesuiseră Randall şi prietenii lui să vadă Maşina morţii. În alţi ani li se aducea Maşina morţii lui James Dean sau Maşina morţii lui Jayne Mansfield. Altă dată au văzut Maşina morţii lui J.F. Kennedy. Oamenii se buluceau să le atingă. Se pozau cu ele. Doar ca să le dovedească prietenilor că atinseseră ceva teribil.

În timp ce fetele se îngrămădeau în jurul ei, Lisa şi-a scos telefonul din buzunarul de la spate, spunând:

— Bineînţeles că e el. O să vă arăt.

S-a apucat de butonat. De pe verandă, Randall auzea nişte sunete slabe venind dinspre telefon. Fetele au chicotit încântate.

Orice-ar fi văzut, acum îi mângâiau crupa. Oftau şi murmurau. Îşi ţineau telefoanele în faţă cu mâinile întinse, sărutau calul cu buzele ţuguiate şi se fotografiau.

Grupul nu plecase nici de două ore când i-a sunat telefonul. Era în bucătărie, îşi verifica e-mailul, privind enervat cum bara de progresie de pe monitor nu se urnea deloc. Providerul lor era o companie prin satelit, dar încetineala internetului

nu era până la urmă ceva tragic, nu când apăsarea unei singure taste putea aduce toată mizeria şi degradarea lumii în bucătăria paşnică, luminoasă a cuiva. În ultima vreme trebuia să depui un efort imens ca să păstrezi pură viaţa unui copil. Rapiditatea internetului nu merita să sacrifice inocenţa Lisei. Era un lucru pe care mama ei nu-l putea accepta. Unul dintre multe altele.

La telefon era Stu Gilcrest, care stătea ceva mai încolo.

„Fetiţa ta a fost pe-aici", îi spuse.

Aşa se comportau vecinii buni. Trăiau într-o comunitate unde oamenii aveau grijă de cei din familiile celorlalţi. Randall îi răspunse că, din iulie, Lisa avea să stea mai mult pe-acolo.

„Toată vara?", se miră Stu. „S-a făcut o domnişoară foarte drăguţă. Cred că eşti foarte mândru."

Tonul lui era oarecum reţinut. Îi ascundea ceva.

Randall îi mulţumi. Simţind că mai era ceva, aşteptă.

Stu spuse: „Văd că are un cal nou".

Randall îi povesti cum murise Sour Kraut şi se lăudă cum căutase peste tot un înlocuitor. Aşteptă ca Stu să exclame: „Ce frumuseţe de cal! Ce blând e!".

Când vorbi, Stu îşi pierduse tonul prietenos, de vecin bun: „Nimeni nu speră mai mult decât mine că mă înşel". (Era aproape ameninţător.) „Ăsta-i Red Sultan's Big Boy, nu?"

Randall tăcu. Îl scutură un fior de groază. Răspunse încurcat: „E un cal bun, un cal excelent".

Stu nu zise nimic, nu imediat. Îşi drese vocea. Înghiţi în sec.

„Randall, suntem vecini de-atâta timp", începu el.

„De trei generaţii", întări celălalt şi îl întrebă care-i problema.

„Tot ce vreau să spun", aproape că scuipă Stu vorbele, „e că tu şi Lisa sunteţi oricând bine-veniţi la noi."

„Stu?", făcu Randall.

„Nu-i treaba mea", se bâlbâi vecinul, „dar eu şi Glenda am aprecia mult dacă n-ai aduce animalul ăla pe proprietatea noastră."

O spusese aproape cu durere în glas.

Randall îl întrebă dacă se referea la cal. Făcuseră Lisa sau calul ceva jignitor? Soţii Gilcrest aveau două fete cam de vârsta Lisei. Fetele se puteau supăra şi împăca mai repede ca un fulger de august. Adorau drama.

Se auzi un clic pe fir. O voce de femeie se băgă în discuţie. Era a soţiei lui Stu, Glenda. Randall şi-o imagină vorbind de la celălalt aparat, aşezată pe patul lor.

„Randall, te rog să înţelegi. Nu putem să le lăsăm pe fetele noastre în preajma calului ăluia. Trebuie să-l omorâți."

Cu toate protestele lui Randall, amândoi şi-au luat la revedere şi au închis.

În următoarele patru ore au sunat aproape toţi vecinii. Familia Hawkin. Ramirez. Familia Coy şi Shandy şi Turner. Era clar că grupul de călăreţe făcea un circuit lent al districtului, de pe County Road 17 pe Boundary Lane, apoi spre vest pe Sky Ridge Trail. Treceau pe la casa fiecărei fete sau a fiecărei rude. Un şir întreg de mame, taţi, mătuşi, unchi, bunici şi veri care telefonau repede unii după alţii. După câteva vorbe încordate de introducere, toţi întrebau dacă Lisa călăreşte un cal numit Red Sultan’s Big Boy. Iar când Randall le răspundea că da, toţi îl anunţau că pe viitor nu mai voiau să vadă calul ăla pe la ei. Nici n-aveau să-l mai sune dacă vedeau calul pe proprietatea lor.

Lisa fusese nevoită să călărească singură pe ultima parte a plimbării. Până pe la jumătatea după-amiezii, tuturor prietenelor ei li se interzisese s-o însoţească mai departe. Dar când s-a întors

acasă, deşi abandonată de prietene, nu părea prea speriată. Ţinea capul sus, spatele drept şi părea mai degrabă arogantă. Chiar triumfătoare.

Telefoanele îl făcuseră pe Randall să se aştepte la ce e mai rău. Se aştepta ca armăsarul să fie ostil şi nervos, dar era blând. Liniştit şi blajin ca şi până atunci. În timp ce trecea o mănuşă de ţesălat peste gleznele lui, Lisa i-a spus că răspundea foarte bine la comenzi. Că se mişca elegant. Nici maşinile care treceau, nici câinii care lătrau, nici avioanele utilitare care zburau jos să stropească lanurile, nimic nu reuşea să-l sperie. Nimeni nu spusese ceva de rău. Nu părea tulburată de reacţia celorlalţi. Se uitaseră la cal, însă nici una dintre rudele fetelor nu venise să-l atingă. Doar le ordonaseră fetelor să descalece şi să nu meargă mai departe.

În seara aia, după cină, când spălau vasele, o maşină a oprit pe drum, la intrarea pe alee. Întâmplările de peste zi îl neliniştiseră şi Randall a ascultat încordat, aşteptând ca maşina să plece mai departe. În schimb, geamurile livingului au explodat. Nişte paşi s-au retras pe pietriş înapoi spre maşină şi roţile au scrâșnit, îndepărtându-se. Printre cioburile de sticlă de pe covor era şi o formă cenuşie, curbată. O potcoavă.

Lisa a privit proiectilul şi buzele i s-au lăţit într-un zâmbet uşor.

În sâmbăta următoare, l-au urcat pe Red Sultan’s Big Boy în remorcă şi s-au pornit spre grajdurile Merriwether. Enid Merriwether preda dresajul de când era Randall mic. Parcarea padocului era plină de femei, mame cu fiice şi caii lor. Când Lisa a deschis uşa remorcii, s-a făcut liniște.

O fată a chicotit. Femeile au privit-o aspru, făcând-o să tacă.

O voce a spus:

— Ia te uită, e Red Satan’s Bad Boy...

Toate capetele s-au întors s-o privească pe Enid Merriwether, marea amazoană. Pielea cizmelor ei de călărie scârțâia. Soarele îi strălucea pe butonii fracului. Într-o mână ţinea un bici de dresaj. Se uită o clipă la mulţimea de femei, toate fierte şi mohorâte. Întorcându-se spre Lisa, îi spuse, nu fără simpatie:

— Îmi pare rău, dar pentru sezonul ăsta toate locurile sunt ocupate.

Randall făcu un pas în faţă şi protestă:

— Am văzut şi mai mulţi înscrişi aici.

Fără să le pună la socoteală pe mame, numărând doar fetele şi caii lor, nu păreau să fie mai mulţi înscrişi ca de obicei.

De parcă n-ar fi auzit, Lisa scotea calul arab din remorcă. Enid făcu un pas în spate. Enid Merriwether, care nu dăduse niciodată înapoi, nici când avusese de-a face cu bestiile cele mai fioroase, privi calul arab şi îi făcu semn mulţimii să se dea la o parte, să lase loc pentru cal. Ridică biciul, pregătită să-l folosească.

— Ţi-aş mulţumi dacă ai urca animalul înapoi şi l-ai duce de-aici.

Mulţimea îşi ţinea răsuflarea.

Lisa, cu o furie pe care tatăl ei nu i-o mai auzise în voce, strigă:

— De ce?

Faţa ei nu era doar roşie, era nuanţa aceea de roşu pe care o vezi când te uiţi la soare cu ochii închişi.

Domnişoara Merriwether răspunse rânjind:

— De ce? (Se uită la mulţime, cerându-i aprobarea.) Calul ăla e un ucigaş!

Lisa îşi inspectă cu nonşalanţă manichiura şi spuse:

— Nu e. (Îşi sprijini obrazul de al calului.) Serios. E un băiat de zahăr.

Amazoana le făcu semn femeilor şi fetelor să intre.

— E mai rău decât un ucigaş. Şi toată lumea de pe-aici ştie asta.

Lisa îşi privi tatăl. Randall era perplex. Armăsarul înălţă capul şi întinse gâtul să tragă aer pe nări. Apoi căscă.

Cu simpatie, cu milă chiar, Enid Merriwether se uită la fata care zâmbea afectat.

— Lisa Randall, ştii foarte bine că nenorocitul ăla de cal e diavolul.

— Ba nu e! i-o întoarse Lisa.

Îl sărută. Mulţimea de mame tresări.

În seara aia, Randall a bătut în cuie nişte scânduri ca să acopere fereastra spartă. În lumina asfinţitului vedea afară, în curte, moviliţa de pământ şi crucea de lemn pe care scria cu vopsea albă „Sour Kraut". Îi spusese Lisei că e îngropat acolo, dar de fapt îl luase un camion şi-l dusese la o fabrică din Harlow unde se procesau animale moarte. Pe când privea mormântul, Lisa a cules un buchet de margarete de pe un strat cu flori sădite acolo de mama mamei, mamei lui. A pus buchetul pe mormântul fals şi a îngenuncheat. Briza de seară aducea frânturi din rugăciunea ei. Spunea cât de mult îşi iubise vechiul cal şi cât de mult iubea calul arab. Ascultând-o, Randall s-a gândit că dragostea pe care o simt oamenii pentru animale e cea mai pură formă de dragoste. Să iubeşti un animal - un cal, o pisică sau un câine - e întotdeauna o tragedie romantică. Asta înseamnă să iubeşti pe cineva care o să moară înaintea ta. Ca în filmul ăla cu Ali MacGraw. Nu există nici un viitor, doar dragoste la prezent. Nu te aştepţi să primeşti vreo mare răsplată cândva.

Din cauza luminii tot mai slabe, o distingea cu greutate pe Lisa în curte, dar cuvintele ei se auzeau clar. Spunea cât de mult îi plăcea vara aia. Cât de frumos era Red Sultan’s Big Boy şi cât îl iubeau toţi. Când a zis „Te iubesc, mami", Randall şi-a dat seama că vorbea la mobil.

Înainte ca ea să intre în casă, Randall a auzit telefonul sunând în bucătărie. Era un număr privat. Nu mai auzise niciodată vocea aia. Nu, şi-ar fi amintit-o. Şuieratul ăla. Gâfâitul. Vocea aia pe care n-avea s-o uite niciodată îl întrebă: „Am înţeles bine? Eşti proprietarul calului arab Red Sultan's Big Boy?".

Randall se pregăti pentru un torent de insulte. O auzi pe Lisa urcând treptele verandei.

Neinvitată, vocea continuă: „Sunt gata să-ţi ofer cinci sute de mii de dolari pentru armăsar".

— Cine-i la telefon, tati? întrebă Lisa stând lângă el.

— Nimeni, răspunse Randall şi închise.

În săptămâna aia, dintr-un impuls obscur, s-a dus cu maşina până la fabrica de procesare din Harlow. Fabrica de clei de oase nu era un loc unde să te duci din capriciu. Numai mirosul te dădea pe spate. A mers pe lângă un gard de sârmă, până a ajuns la o poartă încuiată. Dincolo de ea era o remorcă, iar Randall a claxonat şi a aşteptat. Un bărbat a ieşit să-l întrebe ce vrea, iar Randall i-a povestit cum îl adusese pe Sour Kraut cu două săptămâni înainte. Fără să deschidă poarta, bărbatul se uită într-o mapă. Căutând prin foi, întrebă de după gard:

— Un Pinto, zici?

— Ai vreo informaţie? întrebă Randall.

Omul căută mai în urmă.

— Uite-o. Pielea a fost bună. Şi oasele. Şi copitele.

Era clar că nu risipeau nimic.

— Se ştie ce l-a omorât?

— Suntem obligaţi să facem teste pentru encefalită spongiformă.

Randall aşteptă. I se ivi deodată în cap o imagine cu Sour Kraut prăbuşit pe podeaua grajdului. Cu gâtul întins şi capul căzut într-o baltă de spumă însângerată.

Bărbatul îi întinse mapa să vadă. Ţinea arătătorul sub cuvântul „atropină".

— Infarct, spuse. Poate a dat peste nişte mătrăgună sau peste o tufă de cartofi.

Randall întrebă:

— Cât durează?

Îşi simţea muşchii slăbiţi, de parcă tocmai ieşise de sub un duş foarte fierbinte.

— Nu foarte mult, spuse bărbatul clătinând din cap. Calul ăla ar fi murit în locul unde a mâncat-o.

În aceeaşi săptămână, a primit iar telefoane de la indivizi care voiau să-i cumpere calul arab. Printre ei era şi brokerul care i-l vânduse. L-a sunat joi seară, vrând să cumpere calul înapoi: „Nu pentru mine, fii fără grijă. (Avea un ton defensiv.) Acţionez doar în numele cuiva". A pornit de la o ofertă de doişpe mii de dolari. De două ori cât dăduse el pe cal. Randall îl întrebă direct care-i şmecheria. „Vrei să spui că nu ştii?", se miră brokerul.

Randall clătină prudent din cap. Dar îşi aminti că vorbea la telefon şi întrebă: „Ce să ştiu?".

„N-ai văzut videoul?", se miră brokerul. „De când a ajuns viral, îmi sună telefonul încontinuu."

Înainte să închidă, Randall îl mai auzi spunând: „Fetiţa ta m-a sunat şi mi-a zis să reţin ofertele, dar tu eşti omul cu actele".

Până atunci, Randall nu văzuse ceva mai rău din timpul şcolii. Era un film numit *Signal 30.* Domnul O'Connor îi obligase să-l vadă în clasa a şasea, să-i facă mai atenţi când traversau calea ferată şi când trebuiau să-şi pună centura de siguranţă. Era o amintire ca papucii de bebeluş turnaţi în bronz sau ca ghemotocul de vată pe care îl găseai în cutiile de aspirine: aproape uitată. Filmul arăta poze alb-negru cu maşini buşite şi oameni cu coloana de direcţie înfiptă în piept. Parbrize găurite parcă cu tunul prin care trecuse vreun copil. Sângele şi uleiul de motor arătau

amândouă ca un fel de cerneală neagră. Aşa că era greu de spus dacă balta de lângă un sedan distrus era de la un motor spart sau de la cineva care sângerase până la moarte. Un puşti din clasă, Logan Carlisle, leşinase, parcă şi Eva Newsome. O voce ameninţătoare, care legase coşmarurile într-o poveste, spunea la sfârşit: „Data viitoare când crezi că poţi să treci prin faţa unui tren de marfă, mai gândeşte-te!". Şuiera o sirenă, urmată de efecte de sunet, sticlă spartă şi metal zdrobit, apoi apărea imaginea unor adolescenţi morţi, împrăştiaţi în jurul unei rable strivite de o locomotivă Southern Pacific.

Vocea tunătoare întreba: „Crezi că e bine să treci prin faţa unui autobuz de şcoală oprit? Mai gândeşte-te!". Pe tot ecranul se vedea deodată o autostradă cu două benzi, cu trupuri de copii împrăştiate.

Un alt lucru la fel de oribil pe care-l văzuse Randall fusese la o frizerie, unde sub exemplarele din *Playboy* se ţineau reviste poliţiste. Pagină după pagină de poze cu crime sexuale. Atrocităţi. O femeie dezbrăcată, care ar fi fost drăguţă dacă n-ar fi avut braţele şi picioarele dezmembrate cu un satâr, îndesată într-o valiză deschisă, cu o bandă neagră aplicată pe ochi să-i protejeze demnitatea. Alta era cu o femeie pe un covoraş înflorat, într-un hotel de pe vremuri, strangulată cu cordonul unui telefon cu disc. Pe paginile aspre, îngălbenite, erau arătate femei după femei, goale şi moarte în diverse feluri, dar toate cu dreptunghiuri negre care să le ascundă ochii.

În comparaţie cu *Signal 30* şi cu revistele de la frizerie, ce găsise Randall pe internet era mult mai rău. Să vezi clipul ăla sau să înghiţi otravă era totuna. N-a fost nevoie să se uite mai mult de două minute ca să recunoască armăsarul. Ce-i făcea Red Sultan’s Big Boy bărbatului ăluia îndoit de la mijloc şi dezbrăcat era oroarea maximă. O imagine

pe care Randall trebuia de-acum înainte să o poarte în minte până în mormânt.

Nu era aşa o consolare, dar îşi zise că fusese ultimul dintre prietenii şi vecinii lui care-şi murdărise privirea cu oroarea aceea stranie şi tristă. Totuşi îl apuca furia când se gândea ce-şi imaginau ceilalţi ştiind că ţinea calul pursânge sub acoperişul lui. Însă acolo unde ei vedeau păcat, el vedea doar singurătate. Un fel de singurătate despre care Randall nu ştiuse până atunci că există.

A apăsat pe *Enter* şi a urmărit clipul încă o dată.

Poate că tot ce vedea în clip nu era atât despre plăcere, cât despre halul în care ajungi după ce viaţa îşi bate joc de tine zilnic.

Randall s-a gândit că era despre a te supune unei puteri mai mari. Fie că era o plăcere sau un test fizic, nu avea legătură cu dragostea în sensul ei romantic. Mai degrabă cu dragostea religioasă. Era un act de penitenţă sau de pocăinţă.

Randall a recunoscut dorinţa de a nu mai fi stăpân, de a nu mai avea controlul. Dorinţa de a-i face pe plac unui zeu uriaş, puternic. De a simţi aprobarea lui zdrobitoare.

A apăsat pe *Enter* ca să vadă filmul din nou.

Îl speria să gândească contrariul. Să accepte că s-ar putea să fie vorba de plăcere, o plăcere dincolo de orice ar cunoaşte vreodată majoritatea oamenilor, o plăcere pentru care merită să mori. Un extaz pur fizic.

După gemete şi grohăieli, bărbatul de sub cal părea să se simtă excelent. Probabil ştia că e filmat. Dar nici nu mai conta, judecând după cum îşi arcuia spatele şi după zâmbetul lui cu ochii închişi. Era ciudat să vezi pe cineva atât de fericit şi să nu se prefacă. Pe ecranul computerului, bărbatul îşi îndoia şi mai mult genunchii, împingându-şi fesele spre coapsele armăsarului. Ceva întunecat, o umbră sau nişte sânge, îi curgea pe picior.

Randall a apăsat iar pe *Enter* şi aventura a reînceput. De data asta a privit calul.

Retrospectiv, şi-a dat seama că umbra de pe piciorul bărbatului era spermă. Prea multă ca să fie de om.

A apăsat încă o dată pe *Enter*. Avea treabă, trebuia să înlocuiască geamul din living. Dar a apăsat pe *Enter* toată seara. A închis sonorul, dar a continuat să se uite până i-a sunat telefonul. „După cum ştii", i-a spus vocea de la celălalt capăt al firului, „calul are anumite talente care-l fac extraordinar de valoros pentru un grup select de cumpărători." Era vocea de acum câteva seri. „E datoria mea să te avertizez. Oamenii ăştia nu ezită să folosească violenţa dacă vor ceva."

Randall s-a uitat la clip până vineri seară, când trebuia să-şi ia fata în weekend.

Se mutaseră în casă după ce murise tatăl lui. Toţi trei. Lisa era doar un bebeluş pe-atunci. Tatăl lui Randall îşi petrecuse ultimii doi ani din viaţă într-un cămin de bătrâni din oraş, unde se duceau să-l vadă aproape zilnic. În acelaşi timp, casa părea o capsulă a timpului. Pianul era acolo unde fusese întotdeauna. Fiecare farfurie şi fiecare ciocan aveau o istorie. Nu se putea arunca nimic. Fiecare pernă ar fi putut ţine o predică lungă ca să explice fiecare pată şi fiecare cusătură unde fusese reparată. Dacă soţia lui muta o furculiţă pentru carne dintr-un sertar în altul, Randall o punea înapoi. Cumpărase vopsea lavabilă verde să zugrăvească dormitorul de la etaj, însă el o pusese s-o ducă înapoi. Mătuşa lui Randall lipise tapetul în camera aia. Fiecare cusătură din fiecare pătură era sacră. Fiecare linie crestată în tocul uşii de la bucătărie marca un moment din creşterea cuiva mort de mult. Deveniseră curatori. Până la urmă, nevastă-sa se mutase înapoi în oraş. Ceea ce el vedea ca pe-o moştenire, Estelle vedea ca pe-un blestem.

Când venea să-l viziteze, Lisa era nemulţumită şi plictisită, până când i l-a cumpărat pe Sour Kraut. Ţinea la calul ăla la fel de mult cât ţinea el la casă şi la fermă. Nici unul din ei nu putea să reziste la un lucru sau o fiinţă neajutorată.

În faţa casei lui Estelle, Lisa şi-a aruncat sacul pe bancheta din spate a maşinii lui Randall. Vorbea la telefon când s-a aşezat pe locul de lângă el. Spunea: „Nu e problema mea. Dacă crezi că poţi să găseşti un alt cal care să facă treaba asta, nu vreau să-mi mai pierd timpul". Se uită la Randall şi îi făcu din ochi, adăugând: „Avem şi alte oferte".

Fără să se uite la ea, o întrebă:

— E real?

Lisa îşi atinse telefonul cu *touch-screen.*

— Ce să fie real? Apoi, râzând, întrebă: Te referi la clip?

Era obscen. O atrocitate.

Dându-și ochii peste cap, Lisa îi explică:

— Paris Hilton. Kim Kardashian. Pam Anderson. Rob Lowe. Cine n-a făcut un clip porno? (Râse.) Tăticule, e un supersucces.

Randall strânse volanul.

— Deci l-ai văzut?

Era deja un clasic pe internet, îi răspunse ea, ca unul dintre miturile alea pe care le citeşti la şcoală. Leda şi lebăda. Prietenii ei nu văzuseră în viaţa lor ceva mai comic.

Randall spuse că nu era comic. Era tragic.

Tastând cu degetele mari pe telefon, Lisa insistă:

— Tati, bineînţeles că e comic.

Randall întrebă de ce.

Ea medită la întrebare ca şi cum era prima oară când se gândea la asta.

— Nu ştiu. Poate pentru că era un tip alb.

Citea pe telefon detaliile imediat ce apăreau pe ecran. Tipul era heterosexual, divorţat cu un copil şi murise de o ruptură a colonului sigmoid. Lisa râni.

— Nu e perfect? (Arătă cu bărbia, arogantă, spre telefon.) O fi fost vreun bogătan de la Hewlett-Packard sau vreun alt american miliardar din Top 500, membru al complexului militaro-industrial.

— Dacă în clip era o fată de vârsta ta? o provocă Randall.

Lisa îşi flutură ameninţător arătătorul spre el.

— Dacă era o fată, toată lumea care s-ar uita numai la aşa ceva ar face puşcărie.

Randall încercă apa cu degetul:

— Şi dacă bărbatul nu era alb?

Lisa se uita la ecran, mişcând pagina în sus şi-n jos şi apăsând pe taste, absorbită de căutare.

— Dacă era negru, ar fi fost rasism. Nimeni n-ar posta aşa ceva pe nici un site.

Dacă era o femeie şi nu un bărbat, îi explică Lisa, clipul ar fi fost misogin, promovând abuzarea femeilor. Chiar şi dacă femeia şi-a dorit asta, s-ar considera că a fost forţată de cultură şi a făcut-o împinsă de ura de sine. La fel cu un homosexual. Nu, ce făcea clipul foarte comic era că omul care apărea în el era alb, heterosexual, bărbat şi adult. Lisa spuse:

— Am scris o întreagă lucrare despre asta pentru grupa noastră de Perspective asupra genului. (Ridică radioasă privirea de la telefon.) Am luat un zece.

— Dar a murit, se bâlbâi Randall.

Fiică-sa ridică din umeri.

— Nu în clip. A murit câteva ore mai târziu, la Urgenţe.

Lui Randall îi sună telefonul. Era brokerul. Nu răspunse. Lisa speculă cu lejeritate:

— E ca şi cum ai vedea-o pe Mama Natură răzbunându-se pentru încălzirea globală pe care a cauzat-o patriarhatul albilor asupra mediului. (Oftă.) N-o lua aşa de personal, tati. Doar că ai ales cel mai prost moment din istorie să fii hetero, alb, creştin şi bărbat.

Aroganţa din voce. Siguranţa supremă. Amândouă îl făcură pe Randall să-i pară rău pentru ea. Mai trecură câțiva kilometri până adună destul curaj ca s-o întrebe:

— Tu l-ai omorât pe Sour Kraut?

Verificându-şi mesajele, ea îi răspunse:

— Licitaţia a ajuns acum la două milioane jumate.

Acelea au fost ultimele cuvinte pe care şi le-au spus.

Era aproape seară când au ajuns acasă, dar un grup de adolescenţi şi adolescente aşteptau să-l vadă pe Red Sultan's Big Boy. Când a intrat în casă, Randall a auzit-o pe Lisa spunându-le că îi costa cinci dolari să vadă calul. Un *selfie* cu el îi costa zece.

Pe la ora cinei, brokerul le-a trimis un mesaj în care spunea că licitaţia ajunsese aproape de trei milioane.

Randall îl întrebă: „Bani gheaţă?".

Era imposibil să nu înceapă să cheltuiască în cap banii ăia. Cea mai bună educaţie pentru Lisa. O viaţă nouă într-un loc unde să se simtă bine şi Estelle. Eliberare de trecut. Tastă: „Ce se întâmplă cu calul?".

Brokerul îi răspunse: „LOL. Te asigur că n-o să tragă la vreo căruţă. O să aibă o viaţă cum noi putem numai visa".

Calul din clip nu păruse nefericit. Cum se putea compara calitatea acelei vieţi cu aceea, să zicem, a unui cal care trăgea la plug? Oamenii puteau să supună un animal la orice - să-l ţină într-un loc înghesuit, să-l îndoape cu chimicale, să-l mutileze, să-l înfometeze, să-l omoare -, dar nu să facă din el un instrument al plăcerii.

În weekendul ăla, Lisa a defilat cu armăsarul prin zonă. Dându-se mare cu el.

Randall a răscolit prin hârţoage. Familia lui nu aruncase niciodată nimic. A găsit poza cu el şi cu Stu Gilcrest în faţa Maşinii morţii lui Bonnie şi

Clyde. Cei doi băieţi rânjeau încântaţi. Fiecare avea un deget înfipt într-o gaură de glonţ din portieră. După unii, Parker şi Barrow fuseseră tâlhari, după alţii, fuseseră martiri, dar maşina lor, oriunde era expusă, făcea mai mulţi bani decât adunaseră ei din jefuirea băncilor.

Duminică seara, Lisa a pus flori pe mormântul fals al lui Sour Kraut şi Randall a condus-o acasă la maică-sa. Nici unul nu şi-a luat la revedere.

Luni şi-a amintit ce-i spusese brokerul despre cum îşi lăsau oamenii iahturile să plutească în derivă. Abandonau lucruri pe care cândva le preţuiseră, dar acum nu le mai puteau suporta. S-a gândit la bărbatul din clip, care credea că se simte minunat când, de fapt, măruntaiele deja îi sângerau de moarte. Randall îşi notase un loc unde îi spusese brokerul să vină. Nu era decât nişte pământ arid în mijlocul a o sută de metri pătraţi de nicăieri. L-a urcat pe Red Sultan’s Big Boy în remorcă.

A luat cu el o puşcă de calibrul .55, destul de mare cât să-i găurească pe Bonnie şi Clyde deodată.

Nu s-a dus unde stabiliseră să se vadă, ci la o sută de kilometri mai la nord.

I se părea că nu face decât să salveze calul în cel mai bun mod posibil. A deschis remorca. I-a scos căpăstrul armăsarului. I-a desfăcut şi cordeluţele albastre din coamă. Cu o frânghie în jurul gâtului, l-a dus până unde nu mai era nimic în preajmă. Calul era blând şi docil ca întotdeauna. Nu era sedat, nici bolnav, totuşi era distrus. Randall a scos arma şi s-a hotărât să-i facă exact ce-i făcuse fiică-sa lui Sour Kraut. Dacă ea fusese în stare, cu răutate şi premeditare, şi el putea să fie judecător, juriu şi călău.

Calul a auzit cel dintâi zgomotul care i-a întrerupt. A ciulit urechile ca să prindă tropotul

adus de vânt. Copite, dar nu cai sălbatici. Nu mustangi, ci cai sălbăticiţi.

Randall nu venise primul acolo, în acea pustietate răscolită de vânt. Alţi oameni obişnuiţi fuseseră şi ei siliţi să vină în locul ăsta disperat ca să facă acelaşi lucru pe care voia să-l facă el. Nu era singurul, dar toţi găsiseră înaintea lui o soluţie mai bună şi orizontul se populase cu o ceată de visuri pe care fuseseră siliţi să le lase în urmă. Toate acele aspiraţii imposibile alergau împreună în depărtare, prosperând.

Randall a scos funia de pe grumazul calului arab. A bătut din palme şi din picioare ca să-l sperie, însă nu se mişca. Până la urmă a tras câteva focuri în aer. Asta a mers şi Red Sultan's Big Boy s-a pierdut galopând în zare. Randall s-a gândit, prea târziu, că ar fi putut să-i scoată potcoavele. Ar fi putut să facă multe lucruri mai bine.

Ca să verifice dacă făcuse ce trebuia, Randall şi-a lipit arma de tâmplă şi a apăsat pe trăgaci. Puşca s-a declanşat, însă nu sa întâmplat nimic. Nu mai avea gloanţe. Fusese iertat.

În drum spre casă, şi-a amintit că era membru în cooperativă şi că trebuiau să-i cumpere recolta. Nu era grozavă, dar se descurca.

Poveste de iubire

Ar trebui să mă feliciţi. Nevastă-mea tocmai a născut gemeni şi par sănătoşi. Zece degete la mâini. Zece degete la picioare. Două fetiţe. Dar ştii cum e... Tot aştept să se întâmple ceva rău, pentru că aşa e când eşti prea fericit. Tot aştept să mă trezesc din acest vis frumos.

Adică, înainte să mă însor, am avut o iubită grasă. Eram amândoi graşi, aşa că ne înţelegeam. Iubita aia a mea încerca întruna diete pe noi, de pildă să nu mănânci nimic în afară de ananas şi oţet sau nimic în afară de alge verzi dintr-un plic, şi mă scotea la plimbări lungi, până când a început

să piardă kilograme, să i se topească şuncile de pe şolduri şi nu cred cam mai văzut pe cineva aşa de fericit ca ea. Am presimţit de-atunci că o să se întâmple ceva rău. Ştii cum e: când iubeşti o femeie, eşti fericit să o vezi fericită, dar îmi dădeam seama că o să mă lase, pentru că acum apărea pe radarul tipilor cu carieră şi asigurare medicală. Ţin minte că înainte era drăguţă şi amuzantă, dar acum, că slăbise, era evident că avea rezerve vaste de autocontrol şi disciplină, mult peste puterile mele, şi nici prietenii nu-mi erau de folos, fiindcă toţi dădeau târcoale, aşteptând să punem punct, ca să iasă cu ea, însă apoi s-a dovedit că nu era ananasul sau disciplina, avea cancer şi a slăbit până când a ajuns să poarte haine de fetiţe înainte să moară.

De aia ştiu că fericirea e ca o bombă cu ceas. Mi-am cunoscut soţia tocmai când nu voiam să mai cunosc nici o femeie, niciodată, sub nici o formă şi am luat trenul spre Seattle. Era festivalul Lollapalooza, aşa că mi-am împachetat cortul şi mi-am înfăşurat bongul în sacul de dormit ca să pot dormi sub cerul liber ca Grizzly Adams şi am intrat în vagonul-restaurant din tren. Ştii cum uneori simţi nevoia să-ţi laşi prietenii şi luciditatea în urmă pentru câteva zile. Am intrat în vagonul-restaurant şi o pereche de ochi reci, verzi, de vulpe se uitau ţintă la mine. Şi nu sunt vreun monstru. Nu sunt vreun obez care nu se poate ridica din pat şi mănâncă găleţi cu pui prăjit toată ziua, dar înţeleg de ce-ar vrea unii tipi să lucreze în închisori sau în lagăre pentru femei, să poată cunoaşte prizoniere drăguţe care să nu le spună întruna „Pune-ţi o cămaşă!" şi să întrebe la nesfârşit „Chiar trebuie să transpiri în halul ăsta?". Dar uite-o în tren pe zeiţa asta cu tricou cu Radiohead, tăiat în aşa fel încât să i se vadă abdomenul, şi blugii lăsaţi cât să se vadă zona aia unde ar fi trebuit să fie o tufă de păr, cu inele Mickey Mouse şi Holly Hobbie pe fiecare deget,

ducând o bere la buzele frumoase şi uitându-se la mine pe deasupra sticlei, una obişnuită, de MGD[5], nu o eprubetă din aia verde cu bere cum le place pizdelor să bea.

Şi tipii ca mine ştiu care-i faza. Dacă nu suntem John Belushi sau John Candy, de ce s-ar uita o bunăciune în felul ăla, aşa că mi-am ferit imediat privirea ruşinat. Singurul motiv pentru care o fată ca ea ar vorbi cu mine e ca să-mi spună că sunt un porc scârbos şi să mă dau din faţa ei că nu vede oceanul. Cunoaşte-ţi limitele, asta zic mereu. Aspiră la puţin şi n-o să fii dezamăgit. Trecând pe lângă ea, o cercetez fără să mă uit. Miroase bine, ca un desert, ca o plăcintă, ca o plăcintă cu dovleac şi scorţişoară. Chiar mai bine, sticla de bere din gura ei se întoarce şi mă urmăreşte în timp ce merg mai departe spre bar şi cer ceva şi nu e ca şi cum am fi ultimul băiat şi ultima fată din lume. Mai beau şi alţii la mesele de plastic, se duc şi ei la Lollapalooza, cum se vede după dreadlock-uri şi după imprimeul *tie-dye.* Mă duc să mă aşez la cea mai îndepărtată masă, dar bunăciunea mă urmăreşte cu privirea. Ştii cum e, când te urmăreşte cineva, nu poţi face un pas fără să te împiedici, mai ales într-un tren în mişcare. Trenul ia o curbă şi vărs bere pe cămaşa mea de cowboy dungată. Mă prefac că mă uit la copacii care se perindă pe lângă geam, însă dintr-un unghi secret îi văd reflexia şi ea încă se uită la mine. Singura dată când se uită în altă parte e în momentul în care se duce la bar şi îi întinde barmanului nişte bani, iar el îi mai dă o bere, apoi reflexia ei se măreşte tot mai mult şi mai mult, până când ajunge de mărime naturală şi ea e lângă masa mea şi zice „Salut!" şi încă ceva.

Şi eu zic: „Ce?". Ea arată spre cămaşa mea de cowboy, la berea vărsată acolo, şi spune: „Îmi plac nasturii tăi... strălucitori".

Las bărbia în piept şi mă uit la capsele sidefate. Nu sunt nasturi, sunt capse, dar nu vreau

să stric momentul. Încă din start observasem că bagă uneori degetele în gură - OK, că bagă degetele în gură foarte des şi îşi ia o voce de fetiţă, folosind cuvinte de copil, zice *şpaghete* în loc de *spaghete* şi *foafecă* în loc de *foarfecă* -, dar pentru o bunăciune asta e parte din pachet, aşa devin şi mai sexy.

Îmi face cu ochiul şi îşi linge buzele, apoi, cu umezeala încă strălucind pe ele, îmi zice: „Sunt Britney Spears". E o vampă. Sigur, e cam beată. Muci. Am trecut la sticluţe de tequila, că doar nu conducem noi trenul. Nu, nu e Britney Spears, însă e la fel de sexy. E clar că face mişto de mine, dar în sensul bun. Nu trebuie decât să te uiţi la ea ca să ştii tot ce-i de ştiut.

Singura mea şansă e să mă ţin pe poziţii, să flirtez şi să-i cumpăr de băut. Mă întreabă unde mă duc şi îi spun că spre Lollapalooza. Îşi plimbă degetele pe cămaşa mea, de pe o capsă pe alta, de la curea la guler şi înapoi şi sper că nu simte cât de tare îmi bate inima.

E o seducătoare, cu ochii ei verzi care mă privesc de sub genele lungi, fluturânde. Probabil că e la o sută de beri înaintea mea, pentru că uită întruna să-şi încheie frazele, iar uneori arată spre câte ceva care trece repede pe lângă geam şi strigă „Un câine!" sau vede o maşină aşteptând la barieră şi ţipă „O broscuţă!", apoi mă pocneşte în umăr cu pumnul ei plin de inele Hello Kitty şi Mickey Mouse şi îmi doresc în secret să-mi rămână vânătaie pentru tot restul vieţii. Mergem la Lollapalooza şi instalez cortul, iar Brit e aşa de beată, că a doua zi dimineaţă, când se trezeşte, tot beată e. Şi oricâtă marijuana aş fuma, nu reuşesc să ţin pasul. Poate-i pentru că Brit e aşa de slabă, dar pare să se ameţească fără să bea sau poate că inhalează din fumul meu. Toată povestea noastră la Lollapalooza e genul ăla de istorioară romanţioasă pentru care plăteşti pe internet ca să te masturbezi, însă mi se întâmplă mie. Ne mai vedem încă şase

luni, până la Crăciun, Brit îşi mută lucrurile în apartamentul meu şi eu tot aştept să se trezească din beţie într-o dimineaţă, dar nu se trezeşte.

De Ziua Recunoştinţei mergem la mama să luăm masa şi trebuie să dau explicaţii. Nu că Brit ar fi mofturoasă la mâncare, dar motivul pentru care-i atât de slabă e că îi place să mănânce numai un zucchini tăiat în două şi scobit la mijloc să arate ca o canoe irocheză, cu semne făcute cu cuţitul pe dinafară ca să pară inscripţii indiene şi un trib întreg de mici războinici făcuţi din morcovi, cu boabe de mazăre în loc de cap, aliniaţi şi conducând barca pe un strat gros din sirop de ciocolată şi ai fi surprins ce puţine restaurante au asta în meniu. Aşa că, de cele mai multe ori, Brit trebuie să gătească singură şi îi ia jumate de zi, pe urmă trebuie să se joace cu canoea pe covorul din living încă o oră şi de aia nu se îngraşă niciodată măcar cu o sută de grame. Iar mama e fericită că mă vede din nou cu cineva.

Nimic din ce fumezi sau bei nu te poate face să te simţi cum te simţi când mergi pe stradă de mână cu un supermodel cu ochi reci, de vulpe, ca Brit. Pentru prima dată în viaţă, tipii care conduc Ferrariuri Testarossa şi tipii cu abdomenul lucrat şi pectorali umflaţi de steroizi nu mă mai complexează. Sunt cu Britney şi ea e trofeul pe care şi-l doreşte oricine.

Singura problemă e că orice Romeo vine să-i dea târcoale, încercând să-i bage în ochi zâmbetul lui strălucitor, de reclamă. O dată, în autobuz, un grup întreg se aşază în jurul nostru. Lui Brit îi place să stea chiar lângă roţile din spate, ca să mă pocnească ea prima de câte ori vede un Volkswagen, şi un Romeo din ăsta uriaş vine şi se proţăpeşte cu prohabul în dreptul ochilor ei, iar când autobuzul trece peste vreo groapă, şoldul i se atinge de umărul ei şi ea se uită în sus la el zicând cu degetele în gură: „Bună, uriaşule". Pentru că aşa e ea: prietenoasă. Îi face cu ochiul şi, fluturând

din degetele umede, îl pune să se aplece, iar Romeo se uită în jur, să se asigure că toţi concurenţii i-au observat norocul, şi se lasă în jos până ajunge faţă în faţă cu ea, rânjind libidinos. Poate pentru că încearcă să mă facă gelos, Brit îi spune lui Romeo, fixându-l cu ochii ei verzi: „Vrei să vezi un truc magic?". Toţi ceilalţi se uită dintr-odată la ea, dovedind că stăteau cu urechile ciulite, iar Brit îşi scoate degetele din gură şi le strecoară în pantaloni, şi le mişcă pe sub blugii strâmţi şi jumătatea din spate a autobuzului amuţeşte, se holbează la degetele ei zbătându-se pe sub fermoar, pe sub denim. Şi-i vezi pe băieţi cum înghit în sec, mărul lui Adam le urcă şi le coboară, aproape că fac bale la gură şi le ies ochii din cap.

La fel de repede cum prindea cu coada ochiului o broscuţă Volkswagen, Britney scoate ceva din pantaloni şi strigă: „Magie!". Îl leagănă în aer şi strigă: „Teatru de păpuşi!". Şi ce leagănă ea în mână e o sfoară cu un fel de plic de ceai la capăt, dar mai mare. E ca o chiflă mică pentru hotdog mânjită cu ketchup şi atârnată de o sforicică, iar Britney ţipă „Teatru de păpuşi! Magie!" şi îl plesneşte peste obraz pe Romeo, care stă încă pe vine lângă scaunul ei. Brit fuge după el când se ridică şi pleacă, ţipă şi îl plesneşte peste geaca de piele, lăsându-i urme roşii. Ceilalţi Romeo îşi mută imediat privirile, se uită în jos la pantofi sau pe geam, iar ea îi pocneşte cu sforicica în creştetul capului şi le lasă dâre roşii, ţipând în tot timpul ăsta „Teatru de păpuşi! Magie!" şi râzând ha-ha-ha-ha-ha-ha, apoi ţipând iar „Teatru de păpuşi! Magie!". Soneria autobuzului anunţă următoarea staţie şi o sută de pasageri coboară la 7-Eleven, împingându-se şi alergând de parcă şi-au dat toţi seama dintr-odată că trebuie să cumpere Slurpees şi să-şi verifice biletele de loterie Powerball. Şi strig după ei: „E OK!". Strig pe geam şi dau din mâini să le atrag atenţia: „E artistă, e *performance!"*. Strig: „N-a vrut să

jignească pe nimeni, e doar o declaraţie despre relaţiile de gen, e ceva politic".

Chiar când autobuzul pleacă mai departe numai cu noi doi, strig: „E doar un Spirit Liber". În timp ce Brit se duce spre şofer şi se pregăteşte să-i arate trucul cu plicul de ceai, continui să strig: „Aşa e umorul ei, mai ciudat".

Într-o seară, vin acasă de la muncă şi o găsesc goală, lângă oglinda din baie, ținându-și palmele pe pântec. De când ne-am întâlnit, s-a mai îngrăşat un pic, însă nu atât cât să nu se poată rezolva cu câteva săptămâni de ananas şi oţet. Britney îmi ia mâna, îmi lipeşte degetele răsfirate de pântec şi spune: „Pipăie". Spune: „Cred că am mâncat un bebeluş". Se uită la mine ca un căţel cu ochii ei verzi şi o întreb dacă vrea să vin cu ea la clinică să rezolve, iar ea dă din cap că da. Aşa că mergem în ziua mea liberă şi acolo sunt obişnuiţii predicatori care blochează trotuarul. Ţin în braţe un sac de gunoi plin cu mâini şi picioare de păpuşă şi capete amestecate cu ketchup, iar Brit nu ezită. Bagă mâna în sac, scoate un picioruş şi îl linge ca pe un cartof pai până îl curăţă, aşa de cool e iubita mea frumoasă. Deschid o revistă *National Geographic* în timp ce asistenta o întreabă dacă a mâncat ceva azi şi Brit îi spune că a mâncat ieri o canoe plină cu războinici irochezi, dar azi nu, n-a mâncat nimic. Nici n-apuc să termin de citit articolul despre mumiile din Egipt, că se aude un urlet şi Britney iese în fugă din cabinet, îmbrăcată încă cu o cămaşă de hârtie şi în picioarele goale, ca şi cum cine ştie ce i s-ar fi întâmplat, ca şi cum n-ar mai fi făcut niciodată un avort. Aleargă desculţă până la apartament şi, ca s-o fac să se oprească din tremurat şi vomitat, trebuie s-o cer în căsătorie.

E clar că prietenii mei fierb de invidie, pentru că-mi organizează o petrecere a burlacilor şi, când Britney se duce la toaletă, supărată că bucătarii n-au vrut să-i facă o canoe, aşa-zişii mei prieteni se uită la mine şi spun: „Frate, ce bună e, dar e cam

drogată, nu?..." Prietenii mei cei mai buni mă întreabă: „Nu v-aţi căsătorit încă, nu?". Şi feţele lor nu spun că sarcina lui Brit e o chestie bună. Ştii cum e: vrei ca prietenii tăi cei mai buni şi logodnica să se înţeleagă, însă prietenii mei se uită la mine încruntaţi şi cu fruntea încreţită de îngrijorare şi mă întreabă: „Frate, ţi-a trecut vreodată prin cap că poate, zic poate, Britney e retardată?".

Le spun să se liniştească. E doar alcoolică. Sunt aproape sigur că e şi drogată, cu heroină. Plus că e maniacă sexual, dar nimic atât de rău încât să nu se poată rezolva prin terapie. Şi uite la mine: sunt gras, nimeni nu-i perfect. Poate că, în loc de nuntă, ar fi mai bine să ne adunăm familiile în sala de conferinţe a unui hotel şi să facem o intervenţie-surpriză, iar în loc de lună de miere, am putea s-o internăm pe Britney într-o clinică pentru un program de recuperare de nouăzeci de zile. O s-o scoatem cumva la capăt. Nu e retardată. Doar are nevoie de niţică dezintoxicare.

E clar că o vorbesc de rău numai pentru că sunt nebuni de gelozie. Dacă m-aş uita în altă parte, ar şi sări pe ea.

„Frate, te fuţi cu o retardată", îmi spun şi sunt aşa de nepopular, că trebuie să mă mulţumesc cu prietenii ăştia de căcat. Brit, insistă ei, are mintea unei fetiţe de şase ani. Li se pare că-mi fac o favoare când îmi spun: „Frate, nu poate să te iubească pentru că nu e *în stare".*

Ca şi cum cineva s-ar căsători cu mine numai dacă ar avea creierul făcut praf. Şi le răspund: „Nu poate fi retardată, pentru că poartă tanga roz*".* Şi sigur e dragoste, fiindcă de fiecare dată când suntem împreună, am o erecţie aşa de ţeapănă, că mă doare burta. Şi, cum i-am spus şi prietenului mamei de Ziua Recunoştinţei, nu, Britney nu e o *retardată funcţională.* Cred că e o nimfomană alcoolică, drogată, care prizează prenadez, dar lucrăm la asta şi o s-o băgăm în tratament după ce

naşte. O fi nimfomană, dar ce-i mai important e că-i *nimfomana mea* şi asta îi face să înnebunească de invidie pe cei din familie. Le spun: „Sunt îndrăgostit de o frumuseţe moartă după sex, de ce nu puteţi fi fericiţi pentru mine?".

Şi după toată agitaţia, vine mai puţină lume la nuntă decât mă aşteptam.

Poate că dragostea ne orbeşte, dar mie mi s-a părut mereu că Brit e destul de deşteaptă. Ştii cum e, să te uiţi cu ea la televizor un an întreg şi să nu vă certaţi niciodată din cauza programului. Serios, dacă ai şti cât ne uităm la televizor împreună în fiecare săptămână, ai zice că avem o căsnicie fericită.

Şi acum am doi copii care miros a plăcinţele de Ziua Recunoştinţei. Când o să crească destul, o să le spun fetiţelor mele că oricine e nebun dacă-l priveşti mai de aproape, iar dacă nu-l priveşti de aproape înseamnă că nu-l iubeşti destul. Între timp, viaţa merge mai departe, fără oprire. Şi dacă aştepţi pe cineva perfect, n-o să găseşti niciodată iubirea, fiindcă iubirea ta îi face pe oameni perfecţi. Poate că eu sunt retardat, pentru că mă trezesc întruna aşteptând să mi se termine fericirea, când ar trebui doar să mă bucur de ea. Ştiu că nu e uşor doar să iubesc şi să fiu fericit. Nu mă aştept ca fericirea asta totală să ţină întreaga viaţă şi ceva nu-i în regulă cu mine dacă-mi iubesc soţia atât de mult, dar deocamdată îmi aduc familia de la spital, soţia mea frumoasă stă lângă mine şi gemenele sunt aşezate pe bancheta din spate şi încă mă gândesc că aşa o fericire nu are cum să dureze, când deodată Britney ţipă „Broscuţă!" şi mă pocneşte în umăr atât de tare, că aproape intru cu maşina într-un fast-food Dairy Queen.

Cannibal

Ăsta-i el. Ăsta e stilul lui, al căpitanului Echipei roşii. Zice: „Uite cum facem". E disperat,

fiindcă toate alegerile bune sunt deja făcute, aşa că zice: „Vă facem o ofertă".

Îşi încrucişează braţele pe piept şi strigă: „Îi luăm pe poponar... pe ochelarist... şi pe spanioloi... dacă-l luaţi pe Cannibal".

Pentru că ora de educaţie fizică e aproape de sfârşit, Echipa albastră se strânge la sfat, scârțâindu-și tenişii pe podeaua sălii de sport. Căpitanul ei strigă: „Îi luăm noi pe poponar, pe ochelarist, pe spanioloi, pe evreu, pe şchiop, pe handicapat *şi* pe retardat... dacă-l luaţi voi pe Cannibal".

Pentru că, atunci când ţi se pun note la Colaborare, întrebarea nerostită e: Ai luat un procent bun de respinşi social? Şi când ţi se pun note la Sportivitate, întrebarea e: I-ai marginalizat pe cei cu capacităţi diferite? De aia căpitanul Echipei roşii strigă: „Vă dăm o sută de puncte".

La care căpitanul Echipei albastre răspunde: „Vă dăm un milion". Cannibal se crede un armăsar grozav, îşi cercetează unghiile, zâmbeşte, îşi miroase degetele şi nici măcar nu e conştient că îi ţine pe toţi ostatici. Că e subiectul unei vânzări de sclavi pe invers. Şi toată lumea ştie ce gândeşte. Pentru că Marcia Sanders le-a spus tuturor. Cannibal se gândeşte la un film amestecat în capul lui, un film alb-negru pe care l-a văzut la televizor, cu nişte chelneriţe dure de pe vremuri care muncesc într-un restaurant de pe marginea drumului. Cannibal se gândeşte cum îşi pocnesc chelneriţele alea baloanele de gumă. Îşi pocnesc baloanele şi strigă: „Fă-mi un măcel la tigaie şi lasă-l să sângereze pe cuţit[6]". Strigă: „Fă-mi o prima doamnă şi-o budincă nervoasă[7]".

Aşa se vorbea pe vremuri în restaurante, două ouă poşate se chemau „Adam şi Eva pe o plută". Şi o „prima doamnă" însemna costiţe, venea de la ceva din *Biblie.* Şi o „Eva" însemna o plăcintă cu mere, de la povestea cu şarpele. Dar în zilele noastre nimeni, în afară de Pat Robertson, nu mai

ştia nimic despre grădina raiului. Pe-aici, când căpitanul echipei de baseball zice că a mâncat un burger blănos înseamnă că şi-a băgat capul între picioarele uneia şi i-a lins prăjitura.

Fetele au şi ele limbajul lor gastronomic: când ziceau de Marcia Sanders că are o chiflă în cuptor însemna că-n luna aia nu mai apucase să călărească poneiul de bumbac.

Altfel, cam tot ce ştia despre sex, Cannibal învăţase de pe Playboy Channel, unde doamnele nu călăreau niciodată poneiul de bumbac, aşa că, atunci când puştii şuşoteau despre cum e să înfuleci o scoică bărboasă, el ştia că înseamnă chestia aia pe care le-o făceau iepuraşele tovarăşelor de joacă, aşa cum face şarpele cu limba pe Animal Planet când detectează o pradă.

Cannibal le văzuse pe fete, văzuse cum bea Miss America din cupa păroasă. Văzuse pozele alea murdare cu mâncătoare de scoici, numai câte două doamne, fără nici un cârnat să facă treaba cum trebuie. Pentru că aşa fac fetele uneori, când simt nevoia să-şi dea turtiţa la mestecat.

Fiindcă nimeni nu-i explicase cum e cu asta, era gata să-şi bage capul până-n gât în mierea Marciei Sanders. Pentru că taică-su, bătrânul Cannibal, se uita numai la Playboy Channel şi doamnei Cannibal îi plăcea doar *The 700 Club*[8], în mintea băiatului chestiile sexuale şi chestiile creştine erau totuna. Fiindcă aşa e mereu la televiziunea prin cablu. De câte ori deschidea televizorul şi vedea o fată oarecum frumoasă oarecum jucând într-un decor oarecum realist, Cannibal ştia că povestea se termina când ea era atinsă de un înger. Sau când primea în faţă un jet de spermă.

De asta Cannibal l-a simţit pe Suflecatul trezindu-se brusc când Marcia Sanders l-a privit într-o zi la ora de educaţie civică americană. Oricât încerca s-o ascundă, i se făcea pielea de găină, fiindcă-şi amintea vorbele chelneriţelor din

restaurant, strigate prin ferestruica de la bucătărie. Cum spun catolicii la biserică porcoşenii prin ferestruica aia a lor.

Pentru că, indiferent cum le-ar fi zis lumea, porcoşeniile îl făceau pe Cannibal să saliveze. Cuvinte ca „biscuit mustăcios", cum le ziceau puştii pliurilor ălora delicioase de carne.

În şcoala generală, când ţi se pun note la Spiritul comunitar, întrebarea nerostită e: Faci galerie la meciurile de fotbal? Când glumesc pe seama lui Cannibal, puştii vorbesc despre momentul în care Marcia Sanders era în ultimul an, înainte de absolvire. Pentru că avea buzele alea mari şi obrajii scobiţi care o făceau să arate ca şi cum ar fi supt tot timpul un salam creţ, Marcia Sanders era cea mai populară fată. Şi fiindcă erau într-o şcoală aşa de mică, lumea o considera ceva extraordinar. Pentru că era asistenta profesorului de educaţie civică americană, acolo l-a abordat pe Cannibal, fiindcă el era încă în clasa a şaptea şi ea ştia că n-o să zică nu din cauză că era drogat cu pubertate.

Îl întreabă: „Îţi place părul meu, nu?". Clatină din cap, fluturându-şi părul, şi zice: „Nu l-am avut niciodată aşa de lung".

Cum o zice ea sună porcos, pentru că orice sună porcos când iese din gura unei fete sexy. Şi fiindcă n-are prea multă minte, Cannibal e de acord să se vadă cu Marcia Sanders la ea acasă, căci domnul şi doamna Sanders sunt plecaţi la lac în weekendul ăla. Îi propune lui asta, zice ea, pentru că iubitul ei, căpitanul tuturor echipelor de la toate sporturile, nu vrea să şi-o pună pe faţă ca pe-o mască de gaze. Ea zice asta, Marcia Sanders, apoi îl întreabă: „Chiar vrei să mi-o faci, puştiule?". Şi, fiindcă n-are idee la ce se referă, el îi răspunde: „Da".

Atunci Marcia Sanders îi zice să vină la ea acasă după ce se întunecă, sâmbătă, şi să intre pe uşa de la bucătărie, fiindcă are o reputaţie de

apărat. Îi zice că poate să fie iubitul ei secret, iar Cannibal nu stă pe gânduri.

Pentru că, la Jefferson Middle School, când ţi se pun note la Educaţie civică, întrebarea nerostită e: Te speli pe mâini după ce lansezi o bărcuţă maro la apă? Fiindcă în jumătate din timp Cannibal nu ştie la ce se gândeşte, se duce sâmbătă seara şi Marcia Sanders strânge cuvertura de pe patul cu apă din dormitorul părinţilor. Pune pe pat două rânduri de prosoape şi îi zice să aibă grijă să stea cu capul în mijlocul lor. Îi zice să nu se dezbrace, dar Cannibal se gândeşte că mai încolo o s-o facă, pentru că ea se descheie la blugi, îi scoate şi îi pune pe un scaun şi, fiindcă el se uită la chiloţii ei atât de încordat, Marcia îi spune să închidă ochii. Pentru că numai se preface că nu se uită, Cannibal o vede cum îngenunchează pe marginea patului cu apă şi acum înţelege de ce chestia aia se cheamă „portofel de şuncă". Pe urmă nu mai vede nimic, fiindcă ea îi trece unul dintre picioare pe deasupra feţei şi se lasă în jos până când dormitorul nu mai e decât un taco de peşte ce acoperă totul în afară de vocea ei, care vine parcă de sub apă, dându-i indicaţii.

Cannibal s-a afundat cu capul în salteaua cu apă şi ascultă, cu urechile acoperite, valurile oceanului. Corpul i se leagănă, îşi aude bătăile inimii, aude bătăile inimii cuiva. Pentru că Marcia Sanders, vocea ei, îi zice parcă de nicăieri „Hai, prostuţule, începe să sugi", Cannibal suge.

Pentru că ea îi spune „Hai să terminăm cu asta", el suge ca şi cum ar vrea s-o învineţească pe dinăuntru. Nu-l ajută nici faptul că nu se pricepe la femei, ca atunci când doamna Cannibal i-a spus să-i prindă cu boldul un corsaj fetei care venea la el acasă, dar n-a precizat să i-l prindă *pe rochie.* Nu-l ajută nici faptul că în fiecare seară, dacă treceai pe lângă casa lor, o auzeai pe doamna Cannibal ţipând: „Nu pot să beau destul de repede ca să rămân măritată cu tine!".

Cannibal nu poate să se lupte cu Marcia Sanders, pentru că, atunci când copiii îi spun că are picioarele groase ca nişte trunchiuri de copaci, se referă la sălcii. Şi când *The 700 Club* vorbeşte despre poveşti de viaţă încântătoare, care te inspiră, nu despre asta de acum e vorba, fiindcă, cu cât Cannibal suge mai vârtos, cu atât e mai greu, pentru că partea suptă se trage înapoi. Pentru că se luptă cu interiorul ei umed în acest război fără miză.

Cannibal o poartă pe Marcia Sanders ca pe o mască de gaze, suge la ea ca şi cum el ar fi un şarpe şi ea prada, iar coapsele ei îi acoperă urechile atât de strâns, că nu aude de ce ţipă. Fiindcă, pe Playboy Network, ţipetele sunt scopul. Cannibal e speriat, pentru că o savarină de la televizor miroase numai ca mâncarea pe care-o găteşte mama ta în momentul ăla. Pentru că un portofel de şuncă de la televizor nu se zbate niciodată, Cannibal suge aşa cum o tornadă de pe Weather Channel îţi sparge fereastra şi îţi întoarce casa pe dos.

Fiindcă n-a mâncat niciodată aşa ceva, Cannibal se gândeşte că patul cu apă s-a spart, pentru că aude un pocnet în cap. E ca atunci când auzi un fel de trosnet într-un lift care urcă prea repede. Ca atunci când îţi spargi balonul de gumă sau muşti dintr-o roşie cherry foarte coaptă.

Se gândeşte că a pocnit salteaua, fiindcă se trezeşte tuşind şi scuipând apă cu gust de lacrimi. Fiindcă e vorba de litri, ca şi cum Tammy Faye Bakker ar fi plâns o sută de ani în gura lui, şi fiindcă n-a mestecat niciodată aşa ceva, Cannibal se gândeşte că a omorât-o. Pentru că ea urlă ca un coiot. Toate astea se întâmplă ţac-pac, dar fiindcă s-a uitat la Playboy Network, Cannibal ştie că a făcut-o să-şi dea drumul în gura lui găleţi cu supă de femeie. Pentru că a văzut clipurile alea unde din femei ţâşnesc arteziene înspumate, ca dintr-o balenă de pe Animal Planet sau ca dârele pe care le

lasă şalupele ce se învârt în jurul Statuii Libertăţii de Ziua Naţională. Pentru că a văzut cum țâșnește sos de femeie pe covoarele alea de un portocaliu brânzos care apar întotdeauna în filmele Playboy, Cannibal are destulă minte ca să nu scuipe, fiindcă nu există insultă mai mare pentru cineva decât să nu înghiţi ce-ţi serveşte.

Pentru că singura lui experienţă cu sosul de femeie e de la televiziunea prin cablu, Cannibal nu-şi dă seama că e şi ceva solid acolo. Nu imediat. Pentru că se trezeşte cu un fel de jeleu între limbă şi cerul gurii, un fel de fasolă sărată care are acelaşi gust ca zeama dintr-un borcan cu murături. I se învârte prin gură ca o măslină. Şi fiindcă e atât de micuţă, Cannibal o înghite. Pentru că mai mult de jumătate din timp nu ştie la ce se gândeşte, Cannibal spune: „Ai făcut-o".

Marcia Sanders pescuieşte un căluţ de bumbac din poşetă şi îi zice: „Jur că n-am ştiut". Nici nu şi-a dat jos bluza şi deja se încheie la blugi.

Cannibal îi spune: „Te-am făcut să termini".

Ea deschide gura, dar nu zice nimic, fiindcă sună cineva la uşă şi e iubitul ei adevărat.

Pentru că o face pe Marcia Sanders să țâșnească atât de tare, că trebuie să ia un Tylenol şi să-şi astupe păsărica cu bumbac, Cannibal ştie că e un armăsar. Marcia Sanders i s-a lăudat probabil Lindei Reynolds, fiindcă ea vine la el înainte de ora de chimie şi-l întreabă dacă vrea să fie şi iubitul ei secret. Cannibal molfăie savarine aşa de bine, că Patty Watson vrea şi ea, fiindcă el poate face orice burger păros să scuipe sos. Pentru că cel mai scurt drum spre inima unei femei e prin stomacul unui bărbat.

Pentru că o liceană ar merge al naibii de departe ca să-şi recapete viaţa. Şi pentru că le dă o şansă să fie iar virgine. Cannibal e micul secret murdar al fiecăreia, doar că nu e tocmai un secret. Se laudă şi se dă aşa de şmecher, încât zici că

fiecare cuvânt al lui poartă ochelari de soare. Şi nici nu mai e aşa de mic. Pentru că se hrăneşte din greşelile pe care le fac liceenele, Marcia Sanders spune că trebuie să-i închidă gura. Linda Reynolds propune să-l aştepte pe Cannibal cu un levier în spatele sălii de Pregătire vocaţională, într-o vineri seară, şi să-l lovească în cap, fiindcă se dă prea şmecher şi e prea prost să priceapă cât rău face. Pentru că acum, de câte ori râgâie, Cannibal simte în gură gustul greşelilor tale. Şi când se băşeşte, ăla e mirosul nepoţilor morţi ai părinţilor tăi.

Fiindcă, dacă e să-l crezi pe Pat Robertson, *The 700 Club* spune că Iisus a poruncit o dată unei legiuni de duhuri necurate să părăsească un om posedat şi demonii ăia au intrat într-o turmă de porci. Pentru că porcii ăia au fost siliţi să se arunce de pe o stâncă în Marea Galileei, aşa trebuie să moară şi Cannibal. E singura soluţie decentă pentru el.

Fiindcă până şi preoţii care mănâncă păcate prin ferestruică în biserică, atunci când se umplu, trebuie arşi pe rug. De aia se omoară ţapii ispăşitori. Pentru că, dacă crezi în evoluţie, lumea e o mulţime de oameni ţopăind pe o cărare de cărămidă galbenă Tehnicolor şi cântând: „Pentru că, pentru că, pentru că, pentru că, *pentru că..."* Iar adevărul adevărat e în „Vechiul Testament", unde cele şapte triburi rătăcesc şi spun: „L-a născut pe, l-a născut pe, l-a născut pe, l-a născut... "

Pentru că partea bună e că poate Cannibal o să se ducă în rai, fiindcă, în afară de gura lui, e încă virgin.

Pentru că, la şcoala asta, pe oricine ar alege căpitanii, nu e niciodată Cannibal, care întruchipează acel lucru care vine în cele din urmă pentru noi toţi, aşa că spunem: „Dă-ne centuri de siguranţă şi teste de cancer şi o să ne împăcăm cu sărăcia şi cu bătrâneţea, doar nu-l lăsa pe Cannibal să stea lângă noi. Nu lăsa umbra lui să cadă asupra casei noastre".

Când aleg, căpitanul Echipei roşii spune: „Vi-l dăm pe cel mai bun aruncător al nostru... "

Şi îl luăm pe puştiul care se scobeşte în nas şi-şi mănâncă mucii. Şi îl luăm pe ăla care miroase a pişat. Îi luăm pe lepros şi pe satanistul stângaci şi pe hemofilul infectat cu SIDA şi pe hermafrodit şi pe pedofil. Luăm dependenţă de droguri şi JPEG-uri cu lumea în loc de lume, luăm MP3-uri în loc de muzică şi dăm la schimb viaţa adevărată pe una în faţa tastaturii. Vă dăm fericirea şi umanitatea şi o să sacrificăm mila câtă vreme îl ţineţi pe Cannibal departe.

Pentru că Marcia Sanders n-a născut nimic, iubitul ei adevărat termină şcoala şi se duce în Michigan să obţină o diplomă în contabilitate, pentru toate astea, Patty Watson îşi dă întâlnire cu Cannibal vineri seară, în spatele sălii de Pregătire vocaţională, Linda Reynolds spune că o să aducă o rangă. Şi toţi se pun de acord să poarte mănuşi de latex.

Pentru că poate reuşesc să se întoarcă la jocurile lor odată ce scapă de Cannibal.

De ce n-avea niciodată Coiotul bani de parcare

Coiotul şi nevastă-sa au făcut un copil. Ceva ce Coiotul n-a vrut niciodată să fie: tătic. Planul lui pe termen lung fusese să-şi găsească un job stabil ca star rock - pe stadioane, cu o chitară în mâini, ca lider al trupei şi pe urmă să fumeze iarbă cu Măgarul şi să adoarmă în fiecare seară cu faţa între picioarele subţiri ale Hienei -, dar acum Coiotul avea obligaţii. În loc de fane sexy, acum avea o nevastă care nu credea în avort.

A cumpărat o casă cu două dormitoare în Rainier Valley, unde bebeluşul lor părea să nu se mai oprească din plâns. Coiotul n-avea nevoie de vreun test de paternitate ca să ştie că bebeluşul îi

moştenise plămânii. Când copilul nu împlinise încă un an, Coiotul deja începuse să-şi facă griji că e dependent de mersul cu maşina. Asta nu era prea bine pentru mediu. Singurul fel în care putea să-l adoarmă era să-l pună pe bancheta din spate a bătrânului său Dodge Dart şi să-l plimbe prin Seattle cu viteza unui cărucior de cumpărături împins prin supermarket. Nu mai rapid de zece kilometri la oră. Precis ca un ceas, bebeluşul se trezea la miezul nopţii. Nevasta Coiotului îl hrănea şi el îl ducea la maşină. În cartierul lor, nimeni nu dormea. Nimeni nu muncea şi nimeni nu dormea. Toată noaptea, Boul şi Lama beau bere tare pe veranda casei. Mangusta şi Veveriţa se jucau fără oprire cu mingea de baschet sub felinarul de la colţul străzii. În unele nopţi se auzeau focuri de armă. Coloana sonoră a cartierului era dată de aparatele stereo din maşini, care urlau atât de tare, că se zguduiau ferestrele caselor. Mai erau şi alarmele maşinilor. Sirenele poliţiei. Nici una nu-l făcea pe Coiot să se simtă liniştit la gândul că într-o zi avea să-şi trimită copilul la una dintre şcolile locale.

Cineva îi furase radioul din maşină, aşa că acum Coiotul trebuia să cânte dacă voia muzică. În fiecare noapte muzicile bubuiau în jur şi Coiotul trebuia să le acopere, aşa că vocea îi obosise atât de mult, că nici nu se mai auzea. Mai rău decât zgomotul era că orice dependenţă putea fi satisfăcută imediat, fiindcă pe trotuar se găsea orice îţi poftea inima. Nici nu trebuia să te dai jos din maşină. Nici nu trebuia să parchezi. La viteza de zece kilometri la oră, cu bebeluşul urlând în spate, Coiotul văzuse toată piaţa: Vulpea vindea heroină... Pasărea Flamingo îşi vindea trupul... Elefantul îşi striga comenzile la ghişeul fast-foodului. Găşti rivale se împuşcau din maşini fără să încetinească. Într-un cartier unde nimeni nu are job, se întreba Coiotul, de ce sunt toţi aşa de

grăbiţi? Până şi cei mai rataţi şi mai leneşi păreau presaţi să facă *multitasking.*

În unele nopţi se circula bară la bară şi din fiecare maşină se iţea un gât întins afară să vadă pe unde conduce. N-aveau nici un job, dar toţi păreau să vină de la muncă sau să plece în tura de noapte.

Flamingo, de pildă, cu fustiţa şi poşeta ei din piele roz, atârnată de umărul osos cu un lanţ auriu, câştiga probabil de zece ori mai mult decât Coiotul, dar nu plătea niciodată vreo taxă. Coiotul ştia câte ceva despre animalele sălbatice. În primul rând, fiecare poartă o emblemă. Asta poate să fie o brăţară făcută de vreunul din copiii lor sau un tatuaj pe gât, dar e un indiciu despre un secret la care ţin ei mult. Dacă identifici emblema şi o conjuri - Sesam, deschide-te -, descui lacătul inimii cuiva. Nu trebuie decât să citeşti indiciile. N-ai nevoie de facultate ca să înveţi aşa ceva, şi-a zis Coiotul. Atâtea mostre de toppinguri pentru deserturi împărţite în atâtea supermarketuri l-au învăţat ce e important. Deşi jobul lui de la Llewellyn Foods nu era genul care să-i dea creierului o erecţie pe partea cu cariera.

Al doilea lucru pe care l-a învăţat Coiotul era că esenţa atracţiei sexuale e disponibilitatea. Ăsta e farmecul pornografiei. Barza, cu gura ei deschisă într-un O mare, pregătită să sugă, cu fundul întors spre cameră şi chiloţii căzuţi în jurul pantofilor cu toc, nu părea că te-ar respinge vreodată. Dacă Flamingo îşi băga degetul arătător în gură când treceau perverşii pe lângă ea cu maşina, era şi mai probabil că nu i-ar displăcea un ratat ca tine. Fusta scurtă de spandex care abia îi acoperea fundul îi liniştea pe cei singuri şi timizi. În fiecare noapte, maşinile dădeau ture prin cartier şi uite-o pe Flamingo: ceva sigur. Un pariu fără riscuri.

Nu că n-ar fi fost tentat şi Coiotul, însă tot din cauza pulii se trezise aici de la bun început: într-un cartier-junglă, cu o grămadă de drogaţi şi perverşi

printre care se târa într-o rablă, cu un copil urlând pe bancheta din spate.

Îşi înşela nevasta într-un singur fel: îşi umplea paharul cu vin, bea un pic din el, adăuga încă un pic şi, când ea îl întreba câte pahare băuse, îi răspundea: „Numai unul". Ea bea de obicei numai jumătate, după care înfăşura paharul în folie de plastic şi îl punea în frigider pentru a doua zi. Oricât de nebunesc ar suna, nevasta Coiotului chiar făcea asta.

Pe când se târa cu maşina pe o străduţă întunecoasă, prin ceaţa gazelor de eşapament, cu bebeluşul adormit pe bancheta din spate, Coiotul auzi pe cineva strigând: „Cinci dolari!". Strigătul venise dinspre pubelele de pe trotuar. Era Flamingo. Îi strigă:

— Îţi fac cinste. Ce vrei tu, gratis pentru cinci dolari!

Cum poate să fie gratis, se întrebă Coiotul, dacă e cinci dolari? Îşi dorea să se mişte mai repede maşinile din faţă. Cu coada ochiului, o văzu pe Flamingo apropiindu-se de bordură. Cartierul funcţiona pe principiul ăsta: Totul era gratis dacă plăteai destul. Flamingo bătu cu degetele osoase în geamul din dreapta, se aplecă şi arătă cu degetul spre încuietoare. Bătea în geam cu o mână şi cu cealaltă trăgea de mânerul portierei. Strigă „E gratis!" de atât de aproape, că mânji geamul cu rujul ei purpuriu. Buzele ei aprinse păreau o gogoaşă cărnoasă, purpurie, care suge algele dintr-un acvariu. La fel de tare ca bebeluşul în nopţile lui cele mai agitate, gura cu dinţi ascuţiţi a lui Flamingo strigă:

— Tăticule, o dau gratis!

Degetele ei lăsară urme soioase pe sticlă. Strigătele ei aburiră geamul şi îl umplură de scuipat. Stropi de salivă săriră la numai câțiva centimetri de copilaşul care sforăia uşor. Felinarele de pe stradă îi aşternură umbra peste micuţa faţă adormită. Respiraţia murdară a lui Flamingo

înceţoşă sticla şi unghiile ei roşii şterseră ceaţa, amestecând-o cu urmele de ruj şi cu amprentele ei soioase. În timpul ăsta, Coiotul mergea mai departe, iar mişcarea întindea rujul şi amprentele soioase pe tot geamul. O urmă lungă, roşie.

Coiotul se înfioră gândindu-se la ce pestilenţă îi îmbăloşase maşina şi se întoarse acasă, spunându-şi că numai sticla geamurilor îi salvase familia de monstru. Nevastă-sa dormea, aşa că aşeză bebeluşul alături. Luă un pachet de şerveţele Kleenex şi se duse la maşina parcată lângă trotuar, în timp ce Boul şi Lama îl priveau de sub becul de pe verandă. Mizeria nu prea se vedea pe întuneric, dar de câte ori ştergea cu un şerveţel, acesta era la fel de plin de ruj. Se întoarse în vârful picioarelor în casă să ia încă un pachet de şerveţele. Scuipă şi şterse mai departe, amestecând ADN-ul lui Flamingo cu al său. În zori, nevastă-sa apăru pe verandă în halat de baie, cu o cană de cafea în mână, şi îl întrebă ce face. De pe veranda lor, Boul şi Lama se holbară la ea ca la o pradă.

— Ce ţi se pare că fac? se răsti Coiotul, supărat că muncise toată noaptea. Fără să se uite la ea, adăugă: Spăl blestemata asta de maşină.

— Cu şerveţele Kleenex? întrebă nevastă-sa. (Trotuarul era acoperit de şerveţele mototolite, iar ea se aplecă şi începu să le adune.) Şi scutece? adăugă.

Printre şerveţele se zăreau şi scutece de unică folosinţă, fiecare mânjit de ruj. Petele roşii arătau ca nişte pustule sau ca leziunile de la un fel de cancer de sânge incurabil transmis pe cale sexuală.

Coiotul a scuipat şi a tot scuipat până când şi-a simţit gura uscată ca iasca. Îl durea cotul de atâta frecat şi îl ustura în gât.

Când Ţestoasa şi Morsa îşi scoaseră scaunele să joace domino în lumina dimineţii, Coiotul făcu un duş rapid şi se pregăti pentru job. Nu-i drept, îşi spuse el, vecinii mei distrug tot ce ating. Şi începu să-şi plănuiască răzbunarea.

În noaptea următoare, Coiotul conduse până adormi copilul, după care o căută pe Flamingo. Fără să se oprească, trecu pe lângă rigolă şi se aplecă să coboare geamul dinspre locul pasagerului. Flamingo muşcă momeala şi păşi pe lângă maşină.

— Eşti poliţist? îl întrebă.

Coiotul zâmbi şi zise:

— Arăt a poliţist?

Conduse mai departe, forțând-o pe Flamingo să se ferească de hidranţi şi de parcometre ca să se poată ţine după el. La vârsta lui, Coiotul ar fi trebuit să treacă prin viaţă în cea mai mare viteză, dar uite că abia se mişca. La muncă era un sclav al salariului minim, promovând produse în supermarketuri - soluţie de şters petele, săpun deodorant, iaurt -, zâmbind şi implorându-i pe străini să guste sau să miroasă. Dar în noaptea asta el era consumatorul. Coiotul era şeful.

Flamingo îi spuse:

— Dacă vrei, pot să te învăţ nişte tehnici...

O spuse în două cuvinte: *teh nici.* Îi aruncă o privire care-l făcu să coboare ochii spre mâna cu verighetă de pe volan.

Flamingo îi zise:

— Zece dolari şi o să-ţi faci femeia să ţipe atât de tare, că vecinii o să creadă că o baţi.

— Cinci dolari, spuse Coiotul.

— Tăticule, lecţia e zece dolari, îi răspunse Flamingo scuturându-şi peruca şi zgâriind tabla maşinii cu unghiile ei roşii. Ce te învăţ eu o să-ţi salveze căsnicia.

O spunea ca şi cum n-ar fi fost un adulter, ci mai degrabă o investiţie în educaţie şi în plăcerea nevestei. Dacă ar fi fututo pe Flamingo, n-ar fi fost infidel, doar ar fi cumpărat un cadou pe viaţă, unul care i-ar fi adus mamei copilului său mai multă plăcere decât un dulap plin de blănuri sau o valiză plină de inele cu diamant.

Coiotul îi zise:

— Stai să-mi verific contul bancar.

Ţinând volanul cu genunchii, se aplecă şi deschise torpedoul, unde ţinea mărunţişul pentru parcare. Târându-se mai departe şi momind-o pe Flamingo să se ţină după maşină, Coiotul culese monede de cinci şi zece cenţi şi le puse în fişicuri pe scaunul din dreapta. Număra cu glas tare, pierzând din când în când şirul şi luând-o de la capăt, ţinând-o pe Flamingo în suspans şi irosindu-i timpul. O făcu să meargă opt cvartale pe tocuri cui, pe când el număra mărunţişul, până ajunse în sfârşit la zece dolari.

Coiotul se întrebă de ce adică să nu poţi cumpăra sex aşa cum cumperi un hamburger? Flamingo încercă să-i mai ia trei dolari pentru prezervativ, dar se lăsă păgubaşă când văzu că el se apuca să numere iar mărunţiş.

Flamingo îşi îngropă faţa în poala lui, cu peruca de nailon între burta lui şi volan. Coiotul nu prea pricepea cum putea o muie să-l facă un amant mai bun, dar i se părea un prim pas mulţumitor. Se bucură la gândul că numărase intenţionat greşit şi o păcălise cu treişapte de cenţi.

Coaiele Coiotului se ridicară tari ca nişte pumni păroşi. Coapsele i se agitau pe loc ca un câine într-o curte. Când era deja prea târziu să mai poate face altceva decât să-şi dea drumul, bebeluşul se trezi şi se căcă în pantalonii de trening. Ejaculă cu ţipetele fetiţei în urechi, în mirosul de căcat.

Dar Flamingo avea dreptate. Faptul că-i umpluse gura îi salvă căsnicia, însă nu pentru că învăţase ceva. Era ironic. Era oribil, dar Coiotul nu-şi iubise mai mult familia ca în momentul ăla când se descărcase între buzele purpurii. Pula i se blegi şi sângele din ea i se duse la inimă. Gândul că-şi înşelase nevasta îi dădu inimii o erecţie instant. Nici n-apucă să-şi tragă răsuflarea. Pe când îşi scotea prezervativul lăptos şi-l arunca pe geam, îi veni să-i spună nevesti-sii cât de mult o adoră.

Pe când azvârlea în stradă cauciucul plin de spermă, nevastă-sa i se păru Coiotului cea mai frumoasă şi mai nobilă femeie din lume. Îşi spuse că nu merită aşa o nevastă perfectă.

Coiotul încercă să nu se gândească cum acelaşi albuş din care ieşise bebeluşul lui preţios era acum aruncat în rigolă. Încercă să nu se gândească cum şi Flamingo fusese cândva micuţul Ghem de bucurie al cuiva. Flamingo era ceva sigur şi Coiotul nu voia să strice un lucru bun analizându-l. Mai ales, încercă să nu se uite în oglindă, ca nu cumva să-şi vadă copilul uitându-se la el. Conducea de numai câteva ore, dar pe când se întorcea acasă, se simţea ca Odiseu întorcându-se la Penelopa după o călătorie de douăzeci de ani.

N-o să mai facă asta niciodată, îşi spuse Coiotul. Rareori lua a doua gură din orice: un unt de arahide cu o aromă nouă... Chipsuri din cartofi cu o textură nouă... maşina îi era plină de mostre de-astea împachetate individual din care muşcai o singură dată. Era natura jobului său.

Infidelitatea, îşi spuse Coiotul, face inima mult mai iubitoare.

Ajuns acasă, făcu un duş fierbinte. Îşi clăti bine gura. Când se băgă în pat lângă nevastă-sa, o cuprinse cu braţele şi îi şopti:

— Te iubesc aşa de mult.

Era trează şi se întoarse să-l sărute. Îşi strecură mâna pe sub elasticul chiloţilor lui şi îl mângâie. Când el nu avu nici o reacţie, îl sărută pe piept. Îi sărută pântecul. Viaţa lor sexuală nu se limita doar la reproducere. Le plăcea să facă sex anal şi oral, să se costumeze şi să se joace cu dildouri. Duceau o viaţă în stil rock-and-roll, dar când nevastă-sa i-o luă în gură, Coiotul o opri.

— Vreau doar să-ţi arăt cât te iubesc.

— Nu în noaptea asta, OK? îi răspunse Coiotul şi îi întoarse spatele.

Nu suporta s-o vadă pe nevastă-sa făcând gratis ceva pentru care până şi Flamingo cerea

zece dolari.

Nu era corect, îşi spunea Coiotul. Trăia mai mult sau mai puţin în jug, se târa până la Llewellyn Foods, bea cafea ca să stea treaz sub neoane la şedinţele strategice cu Rinocerul şi Furnicarul. Pentru asta, i se oferea privilegiul de a da jumătate din salariu pe taxe pe venit şi proprietate. Plătea asigurarea medicală, în timp ce restul lumii se ducea la Urgenţe sub nume false. Cartierul lor din Seattle era raiul gratuităţilor: seringi gratuite, clinici stomatologice gratuite, locuinţe gratuite. Bonuri de masă. Brânza guvernului. Tot ce-şi permitea Coiotul să cumpere, ceilalţi luau gratis. Telefoane mobile gratuite pentru cei fără adăpost. Abonamente la autobuz gratuite. Când nu băteau mingea, Mangusta şi Veveriţa mimau probleme la coloana vertebrală ca să primească locuri de parcare pentru handicapaţi. Flamingo le cerea clienţilor trei dolari în plus pentru prezervative pe care le primea gratuit printr-un program de stat. Cel mai important era că toţi aveau timp liber.

Coiotul n-avea timp nici să se şteargă la cur, atât de ocupat era să muncească şi să-şi plătească facturile. Ceilalţi aveau timp să organizeze proteste şi să ceară şi mai multe privilegii. Pe când Coiotul mânca un sendviş cu salam la birou, oamenii din cartierul lui apăreau la televizor, la ştiri, sau erau intervievaţi de cine ştie ce jurnalist cu inimă mare. Săracii din Seattle erau aşa de flămânzi, că problema lor de sănătate numărul unu era obezitatea.

Coiotul ducea pe umeri problemele lui şi, pe deasupra, şi pe-ale altora.

La Llewellyn Foods, în cubiculul său minuscul, sună într-o zi telefonul. Era Hamsterul de la Resurse umane. Fără nici o explicaţie, îl întrebă:

— Cât de repede poţi să ajungi în Orlando? Avem ceva de rezolvat.

Un bilet de avion îl aştepta deja la Sea-Tac[9]. Dacă se grăbea, putea să prindă următorul zbor.

Coiotul fugi acasă să-şi facă bagajele şi o găsi pe nevastă-sa pe veranda vecinilor. Bea bere tare cu Lama şi Boul, râzând ca şi cum n-ar fi fost soţie şi mamă. După ce o prinse de încheietură şi o duse acasă, Coiotul o întrebă:

— Ce-ţi spuneau rataţii ăia? Mă bârfeau?

Coiotul ajunsese să se vadă cu Flamingo cel puţin o dată pe săptămână. De obicei, de două sau de trei ori. La naiba, benzina până acolo îl costa mai mult decât muile. Chiar şi dacă nu-i plângea copilul, tot îl punea pe bancheta din spate şi ieşea la o plimbare cu încetinitorul. Flamingo n-avea nici o valoare pentru el dincolo de urma de ruj pe care i-o lăsa pe pulă. Nu era mai mult decât rujul ăla, dar nenorociţii ăia din cartier n-aveau nimic mai bun de făcut decât să-l spioneze şi să-l bârfească şi Coiotul se temea că bârfele o să ajungă la nevastă-sa şi ea n-o să înţeleagă.

— Boul mi-a spus că sunt drăguţă, îi răspunse ea. Lama a zis că soţul meu e foarte norocos.

— Poate că n-ar trebui să crezi tot ce auzi, replică el.

Nu-şi dădea seama că ţipă. Nevastă-sa se simţi rănită.

— Dragule, nu-s aşa de răi, îi spuse. Ar trebui să le auzi poveştile.

— N-am nevoie să aud pe nimeni, am şi eu ochi!

Animalele alea sunt nişte mincinoase din născare, îi zise. Păcăleau Protecţia socială şi şterpeleau corespondenţa altora ca să poată comite fraude. Lama făcuse puşcărie, iar Boul era şi mai rău. Coiotul spuse că în fiecare seară îl văzuse pe Bou dându-i lui Flamingo cinci dolari să i-o sugă. Flamingo arăta ca un sac cu lăţei umblător şi cine ştie ce boli avea, sigur îl infectase şi pe Bou. Aici, Coiotul îşi dădu drumul. Pretinse că Boul făcuse puşcărie pentru că o violase pe Antilopă. Lama,

pentru trafic de pornografie infantilă. Toată lumea ştia că Flamingo face câte un avort pe lună. Probabil se programase pe un an înainte. Coiotul voia să ştie cum de o aşa-zisă catolică decentă putea să socializeze cu nişte foşti puşcăriaşi responsabili de moartea bebeluşilor lui Flamingo. Coiotul făcu o pauză, doar o clipă, cât să-i permită nevesti-sii să izbucnească în lacrimi şi să-şi ceară iertare.

În schimb, ea râse:

— Avorturi? Ar vrea ea!

Coiotul aşteptă. Îşi zise că nu trebuie s-o pocnească. Aşteptă să termine de râs.

În cele din urmă, ea îşi trase răsuflarea şi spuse:

— Flamingo nici măcar nu-i femeie.

Coiotul simţi cum i se evaporă sângele prin piele. Simţi furnicături în mâini.

Nevastă-sa îi spuse râzând:

— Flamingo e un... care-i cuvântul? Se bătu uşor cu degetul îndoit peste frunte, apoi exclamă, luminată: Un travestit! Încă râzând, duhnind a bere, îi spuse: Ar trebui să-ţi vezi faţa!

Şi Coiotul o plesni.

Nevastă-sa se prăbuşi pe podea şi rămase acolo, apăsându-şi colţul gurii cu palma. Când şi-o trase, era mânjită de sânge. Nu era mult sânge, dar destul cât să-l vadă Coiotul. Nevastă-sa se uită la picăturile alea de sânge de parcă ar fi fost sfârşitul lumii.

Coiotul îşi luă cheile de pe măsuţa din hol şi se duse la maşină. Cu scaunul bebeluşului gol, intră în lungul şir de maşini care nu mergeau nicăieri. Ştia că o căsnicie e ca acele filme unde singurele părţi spectaculoase sunt înghesuite în *trailer.* Jobul lui presupunea în parte să prezinte *trailere* în malluri şi să-i întrebe pe oameni dacă ar plăti să vadă tot filmul. Coiotul ştia dinainte să-şi pună centura de siguranţă că nevastă-sa dădea telefon să depună plângere pentru agresiune. Era

una dintre serile alea reci când se întunecă repede şi Coiotul se trezi colindând străzile în căutarea lui Flamingo.

N-ajunge că mi-am distrus viaţa, îşi zise. Am distrus şi viaţa nevestei mele şi copilului meu. Singura viaţă pe care n-am distrus-o e a lui Flamingo. Plănuia să-şi pună mâinile pe gâtul ei subţire şi să strângă tare. Nimic din ce-l învăţase Flamingo nu-i putea salva căsnicia. Coiotul coborî toate geamurile şi lăsă să intre aerul nopţii. Cânta împreună cu radioul pe care nu-l mai avea, inventând versuri pentru cântece triste pe care nu plănuise niciodată să le scrie. Fără s-o caute prea mult, o găsi în locul ei obişnuit, printre pubele. Flamingo se aplecă pe geam şi se uită în maşină.

— Ai voce bună, îi zise. Dacă vrei, pot să fiu cântăreaţa ta sexy de fundal.

Deschise portiera şi se urcă lângă el.

Coiotul se uită la peruca ei groaznică şi la buzele roşii. Între ei zăceau pacheţele cu mostre, fiecare conţinând un singur drops pentru dureri de gât. Arătau ca nişte pacheţele cu prezervative. Printre ele erau monede mici. Flamingo îi ştia toate secretele murdare, dar îi zâmbea oricum când îl vedea.

— Unde ţi-e copilul? îl întrebă.

Coiotul voia s-o întrebe *Unde ţi-e pizda?,* însă îşi ţinu gura. Rabla se opri la un stop şi el zise:

— Ştii, mi-am lovit nevasta azi. (Gura lui scuipă adevărul pe bucăţi, câteva cuvinte odată.) Zise: Am venit aici să te omor.

Îi veni să plângă, dar simţea că ar fi fost prea mult. Plânsul lui n-ar fi convins pe nimeni de nimic. Aşteptă, însă Flamingo nu sări din maşină.

Întinse unghiile roşii spre el şi îi spuse:

— Tăticule, ştiu că-mi dai tot timpul mai puţin de zece dolari.

Îl prinse cu mâna de după gât şi îl trase.

Iar Coiotul se lăsă tras. Căzu, prins încă în centură.

— Mor în fiecare zi a vieţii mele, spuse cu faţa afundată în mirosul fustei lui Flamingo.

Şi, fără să se mai gândească la nimic, Coiotul adormi.

Phoenix

Luni seară, Rachel sună dintr-un motel din Orlando. Ascultând cum țârâie telefonul la celălalt capăt al firului, ia telecomanda şi zapează cu sonorul tăiat. Numără cinşpe țârâituri. Şaişpe. Ted răspunde la al douăşaselea țârâit, gâfâind, şi ea îl roagă să o cheme pe fiica lor.

„Mă duc s-o aduc“, spune Ted, „dar nu pot să promit miracole."

Aude un pocnet când el pune telefonul pe blatul de bucătărie şi apoi vocea lui strigând mai tare sau mai încet, după cum se mişcă prin casă: „April, drăguţo? Hai să vorbeşti cu mami!". Aude scârțâitul uşii cu plasă de la intrare. Paşii lui Ted apar şi dispar, după cum merge pe podeaua de lemn din hol, către scările acoperite cu un covor.

Rachel aşteaptă. Stă pe pat. Covorul şi perdelele din camera de motel miros vag a magazin de haine second-hand: stofă îmbâcsită, transpiraţie stătută şi fum de ţigară. E trimisă rar în delegaţii, asta e prima în trei ani, de când a născut-o pe April. Zapează printre clipuri muzicale fără muzică şi meciuri de fotbal tăcute.

Casa în care locuiesc acum nu e prima. Cea de dinainte a ars în întregime, dar n-a fost vina nimănui. Cel puţin aşa s-a dovedit la tribunal. A fost un accident bizar, fabulos, care a rămas în analele istoriei companiilor de asigurări. Au pierdut tot ce aveau şi apoi fiica lor s-a născut oarbă. April era oarbă, dar lucrurile ar fi putut sta şi mai rău. Casa aia fusese a lui Ted înainte ca ei doi să se cunoască. Un perete al sufrageriei era făcut din cărămizi de sticlă, proiectând o umbră ca o plasă peste masa şi scaunele negre lăcuite. Când

apăsai pe un buton, flăcările de gaz dansau magic pe un pat de granit în şemineul din camera de zi. Cada, vasele de toaletă şi chiuvetele erau toate din porţelan negru. La ferestre atârnau jaluzele verticale. Nimic din casă n-avea culoarea pământului sau a lemnului.

Se potrivea cu Ted. Avea o pisică pe care o numise Belinda Carlisle şi o lăsa să bea din bideurile negre. Era o birmaneză cu păr lung, arăta ca un ghem de păr negru. Ted o iubea pe Belinda Carlisle, dar o cunoştea destul ca să n-o lase să se apropie prea mult. Pisica părea curată până când o atingeai şi te trezeai acoperit de mătreaţă unsuroasă. Pentru asta, Ted avea un aspirator robot care se plimba toată ziua pe podele şi strângea mătreaţa. Cel puţin asta era ideea. De câteva ori cei doi şi-au unit forţele: pisica avea diaree şi robotul alunecase prin ea, traversând iar şi iar băltoaca şi întinzând mizeria până reuşise să acopere fiecare centimetru din covorul negru.

La aproape un an de la căsătorie, Rachel îl anunţase că trebuiau să se mute. Era însărcinată şi nu voia să aducă un copil în decorul ăla cu covoare jegoase şi flăcări de gaz. Aveau să vândă casa şi să renunţe la Belinda Carlisle. Chiar şi Ted trebui să recunoască până la urmă că totul în jurul lor mirosea ca o litieră, oricât de des ar fi făcut curat, şi nu puteai să fii însărcinată într-o litieră. La cină, ea îi vorbi despre toxoplasmoză. Era cauzată de parazitul protozoar Toxoplasma gondii, care trăieşte în intestinele pisicilor. Se răspândește depunându-şi ouăle în fecalele pisicii şi poate să-i omoare sau să-i orbească pe nou-născuţi.

Se obişnuise să-i explice diverse lucruri lui Ted. Ştia că înţelege mai greu. Ăsta era farmecul lui. Era loial şi calm şi era muncitor dacă te ţineai de capul lui tot timpul şi-i spuneai exact ce să facă. Se măritase cu el din aceleaşi motive pentru care angajezi pe cineva pe termen lung.

Vorbea încet, luând câte o gură de spaghete. Singurul fel în care puteai să ascunzi mirosul de pisică era să pui coriandru în orice. După ce ea termină de vorbit, Ted rămase aşezat de partea cealaltă a mesei, iar umbra aruncată de cărămizile de sticlă alcătuia un contur al feţei lui şi al cămăşii albe. Rachel auzea fâsâind bulele din apa lui minerală. Orice-ar fi gătit Ted, nimic nu arăta apetisant pe farfuriile de porţelan negru. El clipi. Apoi întrebă: „Ce spuneai?".

Mai încet de data asta, Rachel îi explică: „Trebuie să găsim o casă nouă".

„Nu", spuse Ted tărăgănând cuvintele de parcă ar fi tras de timp, „înainte de *asta."*

Rachel nu se enerva. Repetase zile în şir. Putea să găsească un ritm mai bun. Erau cam multe deodată pentru el.

„Am spus că trebuie să scoatem casa la vânzare."

Ted închise ochii şi clătină din cap. Se încruntă. „Înainte de *asta."*

„Partea cu Belinda Carlisle?", întrebă Rachel.

„Înainte de asta", insistă blând Ted.

Pe Rachel o îngrijora uneori gândul că poate Ted nu e prost, că poate doar nu ascultă niciodată ce-i spune. Reluă discuţia în minte.

„Te referi la faptul că sunt însărcinată?"

„Eşti însărcinată?", întrebă Ted.

Îşi duse şerveţelul negru la gură. Ca să o şteargă sau s-o ascundă, Rachel nu reuşi să-şi dea seama.

E încă luni seara în Orlando, Rachel încă aşteaptă la telefon. Trage cuvertura de pe pat şi se întinde să se uite la Home Shopping Channel. Ce-i place enorm la HSC e că nu sunt reclame. Inele cu diamante se rotesc încet, strălucind sub luminile lămpilor cu halogen, mărite de o sută de ori. Prezentatorul vorbeşte tărăgănat, ca un tip dintr-un orăşel de provincie, şi pare grozav de entuziasmat când spune „Aţi face bine să vă grăbiţi, oameni

buni, nu mai avem decât două mii de diademe cu rubine în stoc..." Inele cu smaralde sunt vândute la preţul unui borcan cu caju din minibar.

Cu televizorul fără sonor, aude în telefon cum latră câinele vecinului. Lătratul dispare, înăbuşit parcă de ceva. April a pus probabil receptorul la ureche. Ţinându-şi respiraţia ca să audă mai bine, Rachel spune: „Iubito? Cucu-bau? Cum vă descurcaţi fără mami?".

Vorbeşte până când se simte ca o idioată care se prosteşte într-o cameră de motel. Se întreabă ce-a mai greşit de data asta. O fi uitat pupicul de noapte bună?

Această tăcere, bănuieşte Rachel, e o pedeapsă. Cu o seară înainte să plece, observase că avea dinţii galbeni. De la prea multă cafea. După cină pregătise mulajele pentru albire şi o lăsase pe April să le cerceteze. Rachel îi explicase că sunt foarte strânse şi că timp de o oră mami nu poate să vorbească deloc. Dacă are nevoie de ceva, să-l roage pe tati. Nici nu-şi turnase bine gelul scump de albire pe mulaje şi le fixase în gură, că April a şi început s-o tragă de halatul de baie, cerându-i să-i citească o poveste.

Ted n-a fost deloc de ajutor. April s-a culcat plângând. Dinţii lui Rachel arătau în continuare ca dracu’.

După zgomotele care se aud prin perete, vecinii de alături şi-o trag la maximum. Rachel acoperă receptorul cu palma, sperând ca fetiţa ei să nu audă. Se teme că legătura s-a întrerupt şi continuă să întrebe: „April? Iubito, o auzi pe mami?".

Resemnată, Rachel o roagă pe fată să-i dea înapoi telefonul lui tati. Se aude vocea lui Ted: „Nu-ţi bate capul, doar te pedepseşte prin tăcere".

Cu voce înăbuşită, fiindcă nu mai vorbeşte în receptor, întreabă: „Eşti supărată că mami a plecat, nu?". Nu mai spune nimeni nimic o vreme. Rachel aude muzică de carnaval şi vocile piţigăiate dintr-

un desen animat. Îşi dă seama că ea se uită la televizor fără sonor şi fiică-sa, fără imagine.

Tot departe de receptor, vocea lui Ted întreabă: „Dar încă o iubeşti pe mami, nu?".

Se lasă din nou tăcerea pentru o vreme. Rachel nu mai aude nimic până când Ted se apucă s-o împace: „Nu, mami nu-şi iubeşte jobul mai mult decât pe tine". Nu e prea convingător. După o clipă, o dojeneşte cu asprime: „Să nu spui asta, domnişoară! Să nu spui niciodată aşa ceva!". După tonul vocii, Rachel se aşteaptă să urmeze plesnetul unei palme. Vrea să-l audă. Dar nu se aude nimic. Vorbind clar, direct în receptor, Ted spune: „Ce să-i faci? Fiica noastră chiar ştie să poarte pică".

Rachel e încântată. N-ar vrea ca fiică-sa să fie mototoală ca Ted, însă nu spune nimic. Gata, a terminat cu telefonul de luni seară.

Belinda Carlisle fusese pisica lui Ted de când făcuse ochi. Era deja foarte bătrână când au înscris-o pe diverse site-uri pentru adopţie. Bătrână şi băşinoasă. Numai cercetătorii medicali ar mai fi fost interesaţi de ea. Când le-a rămas numai opţiunea eutanasierii, Ted a chemat-o pe Rachel în bucătărie şi i-a arătat punga de douăşcinci de kile cu mâncare pentru pisici. Era pe jumătate plină. I-a spus: „Mai dă-mi atâta timp cât să-i găsesc o familie nouă".

Lui Rachel i se părea un compromis bun. Fiecare zi însemna două porţii scoase din pungă, care devenise o clepsidră ce măsura ultimele zile ale Belindei. După două săptămâni, Rachel nu mai era aşa sigură. Punga încă era pe jumătate plină. De fapt, părea chiar mai grea decât în ziua când făcuseră înţelegerea. Bănuia că Ted o umplea pe furiş cu mâncare din aia. Probabil ţinea o pungă ascunsă în maşină sau undeva în garaj şi umplea la loc punga din bucătărie. Ca să-şi verifice teoria, a început să-i dea pisicii cantităţi de două ori mai

mari. Îşi spunea că nu face decât s-o răsfeţe, în nici un caz să-i grăbească sfârşitul.

Porţiile abia începeau în castron, dar Belinda le rădea. Se îngrăşa, însă nu se apropia deloc de ziua plecării. Ca în parabola cu înmulţirea pâinilor şi peştilor sau ca făclia din Templul lui David, punga era mereu pe jumătate plină.

Nici convorbirea de marţi din Orlando nu merge mai bine. În fiecare seară, ea şi Ted îşi făceau un scurt raport. El măturase primele frunze căzute. Ea implementase catalizatorii iniţiali la faţa locului pentru transmiterea microundelor prin satelit. El găsise o băcănie ce aducea brânza aia care-i plăcea ei atât de mult. Rachel reordonase scriptul de protocol pentru matricea presistemelor de reîncărcare. Ea spune că Orlando e un loc groaznic unde să fii singură, fără copii.

Când se opreşte din vorbit, se lasă liniştea, ca şi cum Ted ar fi atent la altceva. L-a auzit tastând nu ştiu ce, probabil trimitea e-mailuri în timp ce ea vorbea. În cele din urmă o întreabă: „Ce se întâmplă acolo?".

Se referă la zgomote. Vecinii de alături şi-o trag iar. De fapt, nici nu s-au oprit, iar Rachel nici nu mai băga de seamă gemetele şi ţipetele lor ascuţite. Zgomotele alea se auzeau de atâta vreme, că probabil veneau de la un film porno. Nimeni nu putea să se iubească aşa de mult. O enervează gândul că Ted ascultase cum se futeau străinii ăia în loc s-o asculte pe ea cum îi vorbea despre progresele făcute.

În timp ce pe ecranul televizorului apare un safir, vocea lui Ted zice: „Ia telefonul, April. Spune-i noapte bună lui mami".

Ca să audă mai bine, Rachel încearcă să izoleze în minte zgomotele autostrăzii de-afară. Izolează şi bâzâitul minibarului şi gemetele de dincolo de perete. N-a băut nimic de trei ani, de la Crăciun, când s-a răsfăţat cu nişte lichior de ouă,

însă acum se duce la minibar şi se uită la şirurile de sticluţe, fiecare mai scumpă decât pandantivul cu diamante de la televizor. O numărătoare inversă o informează că au rămas mai puţin de cinci mii de pandantive. La preţul unei perechi de cercei cu perle, Rachel îşi face un gin cu apă tonică şi îl dă pe gât.

Aude iar vocea înăbuşită a lui Ted rugându-se: „Spune-i lui mami de ţestoasele de la zoo care ţi-au plăcut". Dar nu se întâmplă nimic. Rachel simte respect pentru fiică-sa, cum n-a simţit niciodată pentru soţul ei. În loc de cină, desface o pungă cu bomboane M&M mai scumpă decât o pereche de inele de logodnă. Pentru fiecare pungă de chipsuri sau baton de ciocolată pe care le mănâncă, apar altele, ca prin minune.

Rachel l-a confruntat pe Ted în privinţa pungii cu mâncare pentru pisici, însă el a negat că trişase. N-a pomenit de manevra ei cu dublarea porţiilor, dar i-a spus că trecuseră cinci săptămâni şi Belinda Carlisle arăta ca un pepene verde îmbrăcat într-o haină de blană. Nici Rachel nu mai era de ceva vreme o şoricică subţirică. „Vrei să spui", l-a întrebat arătând spre punga cu mâncare, „că e un miracol?"

Prea mult n-a contribuit la liniştea lor nici faptul că agentul care scosese casa la vânzare le-a zis că în living miroase urât. Ia informat că preţul lor de pornire e cu două sute de mii mai mare decât ar trebui, la cum mergea piaţa în momentul ăla. Nici hormonii lui Rachel n-au fost deloc de ajutor.

Ea şi Ted s-au certat. Între Ziua Recunoştinţei şi Crăciun sau certat aproape în fiecare zi. În perioada aia, nivelul mâncării pentru pisici din pungă a crescut până când aceasta a început să dea pe dinafară, revărsându-se pe podeaua din bucătărie. Pisica era aşa de umflată, ca abia se

putea târî pe covorul din living. Atunci a avut loc incendiul.

Miercuri seară, ca de obicei, Rachel sună din Orlando.

Speră pe jumătate că April n-o să vrea să-i vorbească. Asta ar fi dovedit că moştenise ceva din curajul ei. Ca s-o testeze, Rachel o întreabă: „N-o iubeşti pe mami?". Speră că fata n-o să muşte dintr-o momeală aşa de evidentă.

Lumea e un loc oribil. Ultimul lucru pe care-l vrea e să aibă un copil sensibil ca o banană prea coaptă.

Ca şi cum fetiţa ar mai avea nevoie de ceva teste, Rachel îi spune: „Hai să-ţi cânte mami un cântec de leagăn". Şi începe să îngâne unul care ştie că o s-o topească pe cea mică. O acompaniază gemetele şi gâfâielile de alături, acele sunete fără legătură cu limbajul pe care oamenii slabi le scot împotriva voinţei lor. Rachel şi-a pus în gând să cânte toate versurile, însă hotărârea i se clatină când aude râsul lui Ted. Foarte clar. Bănuieşte că April a pus jos receptorul şi a plecat. Asta înseamnă că Rachel a cântat în gol. Încheie cu un avertisment: „Dacă nu-i spui noapte bună lui mami, o s-o faci să plângă". Dacă n-ascultă nimeni, nu contează ce spune. Se preface că plânge. Suspinele prefăcute i se preschimbă în hohote. E mai uşor decât îşi închipuise şi, când descoperă că nu se poate opri, închide.

Rachel nu inventase pericolele toxoplasmozei. Intrase pe internet şi-şi construise un caz beton. Nu era doar vorbărie fără rost. Neurobiologii descoperiseră legături solide între T. gondii şi sinucidere sau declanşarea schizofreniei. Toate cauzate de expunerea la căcat de pisică. Unele studii sugerau că paraziţii îi determinau chimic pe oameni să adopte şi mai multe pisici. Femeile alea care creşteau prea multe pisici erau

de fapt controlate de invazia organismelor unicelulare.

Problema cu educarea oamenilor proşti e că nu-şi dau seama că sunt proşti. La fel şi cu vindecarea nebunilor. În ce priveşte pisica, Ted era şi una, şi alta.

În ultima lor seară în prima casă, cum le-a explicat mai târziu Rachel poliţiştilor, se duseseră la o petrecere de Crăciun în cartier. Băuseră şi, pe când se întorceau acasă abia târându-se prin zăpadă, ea îi explica lui Ted că nu-i nevoie să fie aşa de pămpălău. Îi vorbea cu grijă, aşteptând ca vorbele ei să-şi facă efectul. Urmele pe care le lăsa în zăpadă erau îndepărtate, fiindcă păşea în aşa fel încât să-şi echilibreze noua greutate.

Rachel încă mai lucra pe postul de consultant de interfaţă corporatistă, nivelul 1, dar cel de-al doilea trimestru de sarcină o făcea să se simtă ca şi cum ar mai fi avut un job. Se temea că un copil avea să facă situaţia şi mai complicată. Poţi să împarţi în două dragostea unui om, însă nu în trei.

Rachel le-a spus poliţiştilor că a intrat în casa întunecată. Nici nu şi-a dat jos haina. A zis: „E foarte frig aici". Bradul de Crăciun acoperea fereastra din faţă a livingului, nelăsând să intre vreo lumină din stradă. Prima presupunere a tuturor a fost că bradul ăla fusese de vină. Primii suspecţi sunt întotdeauna lumânările parfumate, instalaţiile luminoase defecte sau prizele suprasolicitate. Ted lăsase pornit aspiratorul robot. Bănuiala lui era că se supraîncălzise. Probabil se produsese un scurtcircuit şi, cum peste tot era păr de pisică inflamabil, se aprinsese întreaga casă.

Joi seară, în Orlando, un paradox din vechime: cu cât încearcă mai tare Rachel să grăbească procesul de instalare, cu atât îi ia mai mult timp. Îşi telefonează singură şi-şi lasă mesaje. „Memo: finalizează nomenclatorul pentru inventarul grafic."

Ia telefonul de pe noptieră şi începe să se uite la poze. Are numai una cu April. Cumva, i se pare greşit să pozeze un om orb. E ca şi cum i-ai fura ceva valoros pe care nici nu ştie că-l are. În acelaşi spirit, Rachel se programează să nu spună vreodată „Ce apus frumos" sau „Uită-te încoace, drăguţo". Să exclami în preajma lui April „Ce floare frumoasă!" ar părea sadic. Ea şi Ted s-au cunoscut la o întâlnire pe nevăzute, altă expresie pe care Rachel o evită.

De curând, fetiţa a început să strige: „Uită-te la mine, mamă! Uită-te la mine! Te uiţi?". Evident, April n-are nici o idee ce înseamnă cu adevărat vorbele alea. E doar o expresie universală a copiilor, văzători sau orbi. Esenţa rolului de părinte e să fii o persoană care priveşte, de unde înainte fuseseşi una care era privită.

Joi, din nou, fata refuză să scoată o vorbă. Rachel ciuleşte urechile. O linguşeşte şi îi face promisiuni până când Ted ia telefonul şi ea îi aude neajutorarea din glas când spune: „Îmi pare rău. Nu pot s-o fac să vorbească".

„Încearcă", îi răspunde Rachel. Ted se pricepe de minune să se dea bătut. Îi sugerează să o împungă pe April în coaste ca s-o facă să râdă. „Nu se gâdilă?", îl întreabă.

Drept răspuns: Ted râde neîncrezător: „Întrebi dacă e *gâdilicioasă?* Unde-ai fost în ultimii trei ani?".

După seara cu incendiul, Rachel n-a vrut să accepte ca parte a ei de vină decât faptul că răsucise butonul termostatului. Spunea că, înainte să aprindă lumina în living, se dusese la termostat şi mărise temperatura. Dăduse drumul la flacăra de gaz din şemineu exact în clipa când începuseră ţipetele. Un urlet sălbatic, de fantomă, umpluse camerele întunecate. Se auzise un scheunat nepământean, ca de duh al iernii, şi toată casa părea să fi luat foc dintr-odată. Pomul de Crăciun

s-a aprins. Pernele negre s-au aprins. Covoarele negre au început să ardă cu vâlvătaie. Ted a sărit să o cuprindă în braţe pe Rachel chiar când din cuvertura de pe pat şi din prosoapele de baie au răbufnit flăcări portocalii turbate. Şi se auzeau întruna ţipetele ca de suflete chinuite în iad. Aerul duhnea a fum şi păr ars. Ţiuitul detectoarelor de fum se adăuga la celelalte sunete înnebunitoare. N-au avut timp să tragă maşina pe alee şi să o salveze înainte ca flăcările să iasă ca nişte steaguri orbitoare pe fiecare fereastră de la etaj. Stăteau pe peluza înzăpezită când au venit maşinile pompierilor, cu sirenele lor asurzitoare. Toată casa era în flăcări.

În Orlando, Rachel a început să speculeze. Ar fi tipic pentru Ted să-i ascundă vreun adevăr oribil, cel puţin până ajungea acasă. Dacă April era în spital, dacă fusese înţepată de o albină şi avusese o reacţie severă sau poate şi mai rău, Ted s-ar fi gândit că, ascunzându-i asta, o proteja. Intră pe internet şi se uită după accidente din ultima săptămână în care au fost implicate fetiţe de trei ani din Seattle. Spre groaza ei, găseşte unul. Conform ştirilor, o fetiţă fusese atacată de câinele unui vecin. Acum se afla la spital, în stare critică. Nu i se dezvăluia încă numele, până când nu avea să fie anunţată întreaga familie.

În seara aia, Rachel îşi ascultă mesajele noi. Toate sunt de la ea. „Memo: represalii!" Un singur cuvânt, cu voce ascuţită, agresivă. N-are idee la ce se referea. Trebuie să verifice de la cine-l primise ca să se asigure că era de la ea. Chiar aşa sună vocea ei?

Toată seara se gândeşte la asta: câți copii nu se înecă cu mingi de cauciuc şi ajung la ştiri la CNN? Apasă întruna pe *Refresh,* sperând să apară ceva nou în *Seattle Times.* Ce fel de mamă nu simte dacă fiica ei e vie sau moartă?

Investigatorul nu s-a gândit la început că ar fi fost incendiere premeditată. Episodul i-a făcut vedete şi nu în sensul bun. Erau dovezi vii ale unui lucru despre care oamenii nu voiau să creadă că se poate întâmpla.

Investigatorul a analizat camerele carbonizate şi a refăcut traseul focului. Începuse de la şemineu şi se mişcase în cerc în perimetrul livingului. Apoi se mutase în perimetrul sufrageriei. A desenat un plan simplu al parterului pe o foaie prinsă într-un clipboard. Cu un creion mecanic, a tras o linie din sufragerie în sus pe scări şi în jurul dormitorului principal şi al băii.

Căra la subraţ ceva înfăşurat într-un sac negru de plastic. „N-am mai văzut o chestie ca asta", le-a spus lui Ted şi lui Rachel afară, pe alee. A deschis sacul şi i-a lăsat să se uite. Mirosea oribil, o combinaţie de păr ars şi chimicale. Ted a aruncat o privire şi a început să tremure.

Vineri seară, în Orlando, Rachel se gândeşte o clipă să sune la poliţie, dar ce-ar putea să spună? Caută iar ştiri despre o fetiţă de trei ani în stare critică. O sună pe o vecină, JoAnne. Le lega o vagă amiciţie bazată pe ura comună faţă de gunoierii cartierului. JoAnne răspunde la al nouăşpelea țârâit. Rachel întreabă dacă Ted a scos în săptămâna aia gunoiul pe trotuar. Nu vrea încă să se dea de gol.

Ascultă, mutând telefonul de la o ureche la alta, dar nu aude nimic. Şi ce nu aude în primul rând e rottweilerul lui JoAnne lătrând. Mereu latră şi li se caţără pe gard.

În cele din urmă, JoAnne spune: „Gunoiul se ridică săptămâna viitoare, Rachel". Pare prudentă. Îi rosteşte numele de parcă ar transmite un semnal cuiva care se află în preajmă. O întreabă cum e în Orlando şi Rachel îşi frământă creierii încercând să-şi amintească dacă îi pomenise de călătorie. Ca s-o verifice, spune: „Sper că Ted n-o răsfaţă pe

April cât sunt eu plecată". Pauza care urmează e prea lungă.

„April?", insistă Rachel. „Fiica mea?"

„Ştiu cine e April", spune JoAnne.

Acum pare supărată.

Rachel nu se poate abţine: „Cesar mi-a muşcat cumva copilul?".

JoAnne îi închide telefonul.

Măcar investigatorul a descoperit de ce casa lor puţea în fiecare iarnă. Belinda Carlisle, a dedus el, folosea pietrişul din şemineu ca litieră. De câte ori deschideau gazul, Ted şi Rachel puneau la încălzit kile nevăzute de căcat de pisică. Tipul de la asigurări le-a zis că nu se mai pomenise vreodată un astfel de incident. Rachel a observat că abia se abţinea să râdă când le-a explicat că probabil pisica tocmai îşi deşerta maţele în momentul în care ea a aprins şemineul.

Seara târziu, Belinda îşi făcea nevoile în mica peşteră neagră a şemineului. În casa rece, savura probabil căldura blândă răspândită de lumina micii flăcări de control. A auzit clic-clic-clic-ul aprinzătorului electric cu scânteie. Instantaneu, jeturi de flăcări albastre au înconjurat-o din toate părţile.

Şi acest demon blănos, în flăcări, a țâșnit urlând şi a luat-o la fugă prin casă, aprinzând fiecare centimetru de pânză care-i ieşea în cale înainte să se prăbuşească mort într-un dulap de la etaj, sub detergenţii lui Rachel, păstraţi în plastic inflamabil.

Sâmbătă, Rachel sună acasă de trei ori şi îi răspunde mesageria vocală. Îşi imaginează casa goală. E uşor să şi-l imagineze pe Ted smiorcăindu-se lângă un pat de spital. Când în cele din urmă răspunde, Rachel îl roagă s-o cheme pe April.

„Dacă asta vrei, domnişorico", ameninţă ea, „nu mai primeşti nimic de Crăciun, nu te mai dai în carusel şi nu mai mănânci pizza niciodată decât dacă vorbeşti." Aşteaptă, nu vrea să fie prea rea. Dă vina pentru starea ei pe porţia dublă de rom cu cola care a costat mai mult decât o curea cu cataramă de turcoaze. „Aveam o fetiţă care era oarbă", o tachinează încercând să-i smulgă un răspuns. „Cine te crezi acum, Helen Keller[10]?"

Vorbeşte romul prin gura ei. La televizor, un topaz uriaş sclipeşte hipnotic, învârtindu-se încet, fără sonor.

În adâncul tăcerii, Rachel aude o respiraţie. Nu e o închipuire. April respiră, i se simte încăpățânarea, pufăie uşor şi furios, ca şi cum şi-ar fi încrucişat braţele durdulii pe piept şi obrăjorii ei de heruvim s-ar fi înroşit de nervi.

Încercându-şi norocul, Rachel o întreabă: „Ce vrei să-ţi aducă mami când vine acasă?". O şpagă i-ar scoate pe toţi din situaţia asta cu mândria intactă. „Un Mickey Mouse", plusează ea, „sau un Donald Duck?"

Aude un geamăt stins. I se taie respiraţia o clipă, înainte să distingă o voce piţigăiată scâncind în depărtare: „O, tăticule". Strigând încântată: „Trage-mă de păr, tati! Fute-mă în cur!".

Nu e April. Sunt vecinii de alături.

„Ce-ai zice de un baton mare de ciocolată acoperit cu îngheţată Rocky Road?", strigă Rachel, departe de receptor. Bate cu pumnul în perete şi ţipă: „Ce-ai zice dacă te-ar fute un ponei drăguţ?".

Prin telefon, aude un aspirator robot, cel nou, curățând podeaua şi izbindu-se de pereţi precum - ce? - un animal orb. Ted stă degeaba jumătate de zi, dar tot vrea chestii scumpe. Pe Rachel o sperie gândul că April s-ar putea împiedica din greşeală de aspirator, însă Ted insistă că e mai deşteaptă decât o maşinărie.

Deodată Rachel îşi dă seama. Chiar dacă e un pic ameţită, toate se leagă pe neaşteptate. Ted o

învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat cu Belinda Carlisle. N-o fi el sclipitor, dar nu e nici prost. Să poarte pică e o chestie pe care April a moştenit-o de la taică-su. A aşteptat ceva vreme şi acum se răzbună.

Vocea i se întretaie puţin şi toată panica dă să iasă pe-acolo. Întreabă: „April, iubito, tăticu' îţi face vreun rău?".

Se străduieşte să nu întrebe, să se oprească din întrebat, dar e ca şi cum ar încerca să împiedice spargerea unui balon.

Până s-a născut April, erau deja instalaţi într-o casă cu un singur nivel aflată doar la câteva cvartale distanţă. Ted a vrut să îngroape pisica în curtea cea nouă, dar investigatorul nu le-a înapoiat niciodată rămăşiţele. Noua casă era mai puţin dramatică. N-avea şemineu şi bideu, dar cu un copil orb era mai bine aşa. Cum să nu fi fost afectată Rachel, după ce a stat şase luni, însărcinată fiind, în preajma căcăţeilor ălora de pisică? După cum i-a spus ginecologul, parazitul Toxoplasma gondii atacă nervul optic, însă ea ştia că e mai mult de-atât. Era vorba de răzbunare. Bineînţeles, Rachel jurase că n-o văzuse pe Belinda Carlisle înainte să răsucească butonul termostatului. Şi Ted îi luase de bune vorbele.

Unele minciuni îi unesc pe oameni cu mai multă forţă decât promisiunile făcute la altar.

Duminică, Rachel sună acasă şi insistă ca Ted s-o asculte cu atenţie.

„Următorul telefon îl dau la poliţie", se jură.

Dacă April nu spune ceva, sună la Protecţia copilului şi cere o intervenţie.

Soţul ei, domnul Pasiv-Agresiv, râde încurcat.

„Ce vrei să-i fac, s-o ciupesc?"

Da, ciupeşte-o, răspunde Rachel. Plesneşte-o la fund. Trage-o de păr. Orice.

„Să ne înţelegem... dacă *n-o plesnesc,* mă raportezi pentru abuz?"

Dând din cap, Rachel spune: „Da".

Şi-l închipuie bându-și cafeaua din cana neagră pe care o salvase dintre ruine. Chiar şi când era nouă, era la fel de urâtă.

„Ce-ar fi s-o ard cu ţigara?", întreabă el, cu vocea mustind de sarcasm. „Atunci ai fi mulţumită?"

„Ia un ac din trusa mea de cusut", îl instruieşte Rachel. „Dar sterilizează-l cu alcool mai întâi. N-a fost niciodată vaccinată antitetanos."

„Nu pot să cred că vorbeşti serios", spune Ted.

„Treaba asta durează de prea mult timp", îi răspunde ea.

Ştie că pare nebună. Poate e prea târziu. Poate de vină e toxoplasmoza, o infecţie a creierului ei, dar orice-ar fi, ştie că vorbeşte serios.

Până au pornit cei de la asigurări, după ceva vreme, demersurile pentru despăgubiri, investigatorul a declarat că a fost vorba de un incendiu premeditat. Testele de laborator au găsit în blana pisicii un agent chimic care o ţinuse pe Belinda Carlisle aprinsă în fuga ei panicată, agonizantă. Şi mai dubios era că, în urmă cu două săptămâni, Rachel dublase valoarea asigurării pe casă. Deşi avea un bebeluş la sân, ea n-a ezitat să-şi ia un avocat.

Duminică seara, Rachel îi spune lui Ted la telefon că nu glumeşte. Ori o face pe fiica lor să scoată un sunet, *orice sunet,* ori o să-l târască la tribunal. După un timp destul de lung, Ted răspunde.

Cu vocea departe de receptor, spune: „April, iubito, mai ştii ce-i aia injecţie? Mai ţii minte când a trebuit să faci o injecţie ca să te poţi juca în tabăra de Paşte?".

Tăcere. Rachel închide ochii ca să audă mai bine. Nu prinde decât bâzâitul becului cu neon al lămpii de lângă pat. Se ridică să închidă aerul condiţionat, însă înainte să facă primul pas, îl aude iar pe Ted: „Poţi să-i aduci, te rog, lui tati coşul de cusut?". Nu pare să se întâmple nimic, dar acum vocea lui se aude clar în urechea lui Rachel. „Acum eşti fericită? Asta te face fericită?" Îi aude paşii răsunând pe hol. „Mă duc la baie." Vorbeşte cu voce cântată, ca şi cum ar îngâna un cântec de leagăn. „Iau spirtul să o torturez pe fiica noastră". Cântă: „Rach, poţi să-mi zici oricând să mă opresc".

Dar Rachel ştie că nu-i adevărat. Nimeni nu poate opri nimic. Oamenii o să se fută mereu în camera de-alături. O pisică în flăcări o să alerge prin orice casă în care o să locuiască vreodată. Nimic n-o să se rezolve vreodată. Din nou, îi trece prin cap că poate Ted o chinuie. April e sus, în camera ei, sau în curtea din spate şi el numai se preface că e acolo. Asta e mai uşor de înghiţit decât gândul că propriul copil o dispreţuieşte.

„Nu-nţelegi", spune Rachel în telefon. „Vreau s-o răneşti ca să-mi dovedeşti că e vie. Răneşte-o ca să-mi dovedeşti că nu mă urăşti", îi cere ea.

Înainte ca la televizor să se pună în vânzare încă o mie de ceasuri cu diamante, April ţipă.

O clipă mai târziu, Ted spune cu răsuflarea tăiată: „Rach?".

Ţipătul îi răsună în cap. O să-i răsune în cap mereu. Miorlăitul unei pisici. Scheunatul Belindei Carlisle. E acelaşi ţipăt care a ieşit din gura lui April când s-a născut.

„Ai făcut-o", zice ea.

„Tu ai ţipat", îi răspunde Ted.

Nu ţipase nici Rachel, nici April. E încă un ţipăt din camera de alături. Nu mai are ce face. Punga o să fie mereu pe jumătate plină. Ted o să trişeze mereu.

Rachel îl roagă să i-o dea pe April la telefon.

„Pune-i-l la ureche", spune ea, „şi apoi vreau să ieşi din cameră."

„Taică-tu nu înţelege", spune Rachel în telefon. „Datora mai mulţi bani decât valora casa aia. Cineva trebuia să ia deciziile urâte."

Îi explică fiicei sale că singura problemă când te măriţi cu un bărbat prost, leneş, fără coloană vertebrală e că poţi să rămâi cu el tot restul vieţii.

„Trebuia să fac ceva", spune Rachel. „Nu voiam să te naşti moartă *şi* oarbă."

Nu contează cine ascultă, Ted sau April. E încă un dezastru după care Rachel trebuie să cureţe. Povesteşte cum a dat blana pisicii cu fixativ, nimic altceva decât fixativ banal, ieftin, în fiecare zi vreme de câteva săptămâni. Ştia că foloseşte şemineul ca toaletă şi spera că flacăra de veghe avea să fie de-ajuns. I-a dat mai multă mâncare decât trebuia, ca să fie nevoită să se cace des. S-a gândit şi că poate gazele intestinale o să facă treaba. Nu e sadică. Dimpotrivă, nu voia ca Belinda Carlisle să sufere. S-a asigurat că detectoarele de fum aveau baterii noi şi a aşteptat.

„Tatăl tău crede că, dacă farfuriile şi toaleta sunt negre, nu se murdăresc niciodată."

În ultima lor seară în casa lui Ted, Rachel s-a îndreptat spre living. S-a grăbit să intre la căldură. Dăduse intenţionat termostatul la minim, sperând să facă flacăra de veghe mai atractivă pentru pisică. Pentru a-şi perfecţiona capcana, îngropase nişte ton în pietriş. În seara aia, a intrat în camera întunecată, în umbra lăsată de pomul de Crăciun, şi a văzut doi ochi galbeni uitându-se la ea din şemineu. Puţin beată, a spus: „Îmi pare rău".

La telefon, în Orlando, foarte beată, spune: „Nu-mi părea rău".

Rachel şi-a luat la revedere de la pisică şi a răsucit butonul termostatului. Clic-clic-clic, ca ţăcănitul unui baston alb. Demonul urlă. Flăcările urcă pe perdele. Flăcările urcă pe scări. Până la

urmă, compania de asigurări n-a putut dovedi că agenţii chimici nu erau rămăşiţe de la detergenţi.

După ce spune toate astea, simte că April s-a înstrăinat de ea. E cineva separat, care trebuie respectat şi merită să afle adevărul. April s-a separat ca să devină o altă persoană.

„Pentru că taică-tu a tras de timp, n-o să vezi niciodată un apus de soare."

Tăcerea ar putea fi oricine sau nimeni. Dacă e April, n-o să înţeleagă, nu până creşte.

Rachel spune: „L-am ales pe taică-tu pentru că e slab. M-am măritat cu el pentru că ştiam că pot să-l manevrez".

Problema cu oamenii pasivi, spune, e că te forţează să acţionezi. Şi apoi te urăsc pentru asta. Nu te iartă nicicând. Abia atunci, clar şi inconfundabil, îl aude pe Ted plângând. L-a mai auzit şi înainte, însă acum scâncetele cresc până când explodează în ţipete de copil. Ca un detector de fum, izbucnesc ţipetele frenetice ale unui copil.

A provocat-o pe Rachel până a cedat. Ted s-a jucat cu nervii ei până a împins-o să rănească un suflet nevinovat. Acum erau chit.

Cu ţipetele copilei şi plânsul soţului răsunând încă în urechi, Rachel se uită la diamantul gigantic, rotitor, încercând să ghicească în el viitorul apropiat, şi şopteşte: „Noapte bună".

Faptele vieţii

Tatăl lui Troy era hotărât să se descurce mai bine decât se descurcase taică-su. Când taică-su, bunicul lui Troy, i-a explicat cum e cu păsărelele şi albinuţele, i-a spus-o ca pe o glumă şi l-a şi întrebat: „Care-i diferenţa dintre sexul anal şi un cuptor cu microunde?". Tatăl lui avea şase ani atunci, cât are Troy acum. N-a ştiut să răspundă, aşa că taică-su i-a zis: „Un cuptor cu microunde nu face carnea maro".

Asta era: faptele vieţii. Aşa că, atunci când Troy s-a urcat în maşină după şcoală, într-o după-amiază, şi a anunţat că cei din clasa a doua fac un modul despre sexul neprotejat, tatăl lui a recunoscut o oportunitate pedagogică. Nici nu învăţaseră despre sex şi deja li se spunea ce să nu facă. Dar tatăl lui Troy ştia ce ştiu toţi politicienii: nu răspunzi la întrebarea care ţi se pune, răspunzi la cea care ai vrea să ţi se pună. Când venea vorba de sex neprotejat, tatăl lui Troy scrisese practic manualul.

Erau în maşină, un loc la fel de potrivit pentru asta ca oricare altul. Se îndreptau spre casă, aşa că tatăl lui trebuia să aibă grijă pe unde merge. I-a spus lui Troy că uneori, când mămicile şi tăticii se iubesc foarte, foarte mult, vor să fie singuri. I-a spus că, atunci când sunt liceeni, singurul loc unde pot să fie singuri e în maşină, chiar dacă e un Dodge Dart cu bandă izolatoare care acoperă rupturile din tapiţeria de vinil, şi până şi atunci trebuie să cumpere bilete la un cinema în aer liber, o chestie aproape imposibil de explicat copiilor din ziua de azi, doar dacă le zici că e vorba de un ecran de televizor aşa de mare, că poate să acopere un perete exterior al clădirii unde lucrează tati, şi se duc acolo chiar dacă filmul care rulează e *The Getaway* cu Sally Struthers, ceea ce până la urmă nici nu contează, fiindcă singurul motiv pentru care mămicile şi tăticii se duc acolo e ca să fie singuri şi, când sunt la liceu, aşa de mare e dorinţa de a fi împreună, de a se atinge şi a se săruta, de a fuma nişte iarbă şi a se lua la trântă ca două staruri porno pe un pat de sare fierbinte, că în situaţia aia mămicile şi tăticii ar cumpăra şi bilete să vadă cum se usucă vopseaua, dacă asta le-ar garanta câteva ore de libertate, chiar dacă ce au ei e adevărat, e dragoste eternă, de care mamele şi taţii mai bătrâni au uitat că ar fi măcar posibilă, chiar şi atunci un Dodge Dart nu e cea mai bună opţiune, pentru că tâmpitul de ex-proprietar a înlocuit bancheta din

faţă cu două scaune adânci şi bancheta din spate le oferă spaţiu numai cât să o facă înghesuiţi, ea cu spinarea la el şi cu capul în jos, ceea ce, zice mami, o umple tot timpul cu aer, iar tatăl lui Troy se uită la drum şi nu vede reacţia puştiului, nu-i aruncă vreo privire nici când îi spune că şi acum asta e singura poziţie, pentru că dacă ar fi încercat pe atunci *cowgirl* ar fi însemnat să se ridice şi să o vadă toţi, să-i vadă ţâţele şi părul săltând, şi ar fi început să semnalizeze cu farurile, să claxoneze şi să strige încurajări ca la rodeo şi povestea s-ar fi răspândit în toată şcoala, nici când îi spune cum încearcă un pic de 69 ca să pornească petrecerea, nici când îi descrie cum se dezbracă şi se luptă pe bancheta din spate, nici când băieţelul, Troy, întreabă ce legătură au toate astea cu felul în care se fac copiii, nici când tati atinge momentul când mami îi ia zona periculoasă între două degete, ca şi cum ar ridica un gunoi de pe podeaua unei băi publice, şi îi spune că nu miroase atât de curat pe cât ar vrea ea şi se răzgândeşte, chiar şi după ce el îi explică şi-i tot explică cât de curat e şi că aşa e cu prepuţul, iar ea nu crede, chiar şi când el aruncă vechea întrebare „De ce e mutilare genitală numai când li se întâmplă fetelor?", iar ea se încruntă şi el spune „Mutilarea genitală e mutilare genitală, oricum ai tăia-o", însă ea nu râde, nici măcar când el îi face cu ochiul să-i arate că glumeşte, ea ar vrea să plece, aşa că el se întinde spre locul din faţă şi scoate din torpedou harta, cum să-i explici ce-i aia hartă unui copil dintr-o generaţie care are GPS şi n-o să cunoască niciodată coşmarul origami, încercarea de-a împături o hartă într-o noapte cu vânt, dar caută un prezervativ sau ceva, orice, să acopere mirosul, deşi mirosul ăla nu e nimic altceva decât mirosul obişnuit al unei zone periculoase sănătoase, premutilate, iar tot ce poate să găsească tati e o sticlă mare cu gel dezinfectant pentru mâini rămasă din iarna trecută, când cu panica gripei aviare, ceva care s-a întâmplat cu

zece ani înainte să se nască puştiul, însă asta nu-l opreşte să întrebe ce e aia gripă aviară şi ce sunt alea scaune adânci, chiar dacă nu contează în economia poveştii, tati îi spune mai departe cum îi arată lui mami spirtul şi se oferă să-şi cureţe toată zona periculoasă dacă asta o linişteşte, nici măcar inima ei de gheaţă nu poate să nu se topească la aşa un gest romantic, deşi lui îi e teamă că o să usture, fiindcă pe sticlă scrie că conţine mult alcool, dar dorinţa e prea mare, îi înfrânge bunul-simţ, aşa că stoarce un pumn plin cu gel rece, străveziu şi lipicios, cu o sută de ingrediente germicide şi o urmă de aloe vera, nu-l doare aşa de tare pe cât îşi imaginase, nu aşa de tare pe cât l-ar durea dacă nu şi-ar da drumul cât mai repede, pentru că simte că moare de la toată sperma aia ţinută înăuntru, ca un dinte de lapte care creşte între picioarele lui slăbănoage de adolescent, nu-l ustură deci atât de mult cât să nu-şi mai dorească eliberarea, chiar şi când mami tot nu vrea să i-o ia în gură, chiar şi atunci, zona lui periculoasă e încă ţeapănă ca nasul de pe faţă, chiar şi când el îşi afundă faţa în zona periculoasă a mamei şi începe un joc căruia îi ziceau „Flipper", după un serial TV atât de vechi, că nici măcar Nickelodeon nu vrea să se atingă de el, nici atunci mami nu-şi pune buzele la treabă, pentru că acum se teme că o să se otrăvească cu chimicale, dar tati nu se lasă, stă cu faţa în jos, îşi ţine respiraţia şi joacă Flipper cu limba, fiindcă ştie că, dacă o excită destul, o să vrea orice, tatăl lui Troy nu-şi ia ochii de la drum, chiar dacă simte un val uriaş de întrebări venind dinspre puştiul lui, iar tati de la cinematograful în aer liber îşi ţine în continuare faţa în jos, n-o ridică nici măcar ca să ia o gură de aer, numai dă cu limba până când ea e atât de inundată, că el nu reuşeşte să-şi dea la timp capul pe spate să se ferească de jetul lui mami, care-i atinge nasul şi el chiţăie eee-eee-eee-eee ca un delfin şi bate din palme ca un delfin din înotătoare şi zona lui

periculoasă e plină până la refuz, e gata să dea afară vreo două mii de tone de spermă sub presiune, iar mami nu vrea nimic mai mult pe lume acum decât să se caţăre pe el pe bancheta din spate a Dodge Dart-ului, că se umple sau nu cu aer, nu-i mai pasă, dar ce nu se spune e că ciclul lui mami întârzie cu unşpe zile, chiar şi atunci îşi spune că ar putea fi de la vomitat prea mulţi *corn dogs*[11]**,** deşi a făcut nişte calcule în minte şi îşi imaginează greşeala ei de mărimea unui ciorchine de celule, iar Troy, puştiul, întreabă „Aşa am început eu?", încercând încă să reducă totul la povestea cu păsărelele şi albinuţele, dar tati din Dodge îşi izbeşte zona periculoasă de cea a lui mami, ce amintiri dulci, perfecte, când Sally Struthers îi spune ceva lui Steve McQueen pe ecran şi tati nu ştie că e deja tătic, nu, el doar izbeşte acolo şi sucurile uscate ale lui mami îi strâng pielea de pe faţă, până când o aude pe mami că ţipă de fericire ca în toate dimineţile de Crăciun adunate într-una singură şi îşi dă şi el drumul, chiar şi atunci mai vrea o dată, dar ea îi spune să fumeze mai întâi un joint umflat pe care-l are în poşetă şi se trage de lângă el şi imediat are un joint în mână şi-l aprinde cu o brichetă, blestemate să fie paraquatul şi malathionul, şi se plânge că i-a rămas aer înăuntru şi amândoi aud, chiar şi cu vocea lui Sally Struthers miorlăindu-se, aud seminţele pocnind în joint când ea trage un fum lung şi e clar că nu e marfă bună, iar când încep să-şi izbească din nou zonele periculoase, pentru că în liceu lui tati nu i se înmuia de tot niciodată, puştiul lui, Troy, vrea să ştie de ce au fumat un joint şi l-au supus riscului de-a se naşte cu probleme la creier, dar ca un copil ce e, egoist, pune întrebarea şi nu mai aşteaptă răspunsul, ci îi ţine o predică despre sexul neprotejat şi efectele THC[12]-ului în primul trimestru de sarcină, dar tati povesteşte mai departe cum pocnesc seminţele ca artificiile de 4

iulie, până când una dintre scântei aterizează în tufa mamei.

Următoarea parte e drăguţă. Are un halo drăguţ. Ca un desert de banane caramelizate cu îngheţată de vanilie sau Crepes Suzette. Ca o cafea spaniolă, când barmanul o stropeşte cu scorţişoară care străluceşte atât de drăguţ, ca nişte aripi de licurici, că mami şi tati se uită în jos fascinaţi la nimbul albastru ca la filme alb-negru vechi, această lumină albastră fascinantă ce îi dansează în părul pubian probabil îmbibat cu gel dezinfectant second-hand, pentru că gelul ăla nu se evaporă niciodată de tot şi tufa ei explodează ca napalmul dimineaţa în spatele lui Charlie Sheen, dar mami şi tati nu se gândesc să se arunce la pământ şi să se rostogolească, să se arunce şi să se rostogolească aşa cum le-a spus Bill Cosby în toţi anii copilăriei lor, în schimb ţipă şi chiar şi zona periculoasă a lui mami ţipă cu tot aerul pe care l-a băgat tati înăuntru, până când aerul ăla iese şi scuipă foc ca un dragon, ca un aruncător de flăcări din Vietnam sau ca locotenentul Ellen Ripley vânându-i pe extratereştri în beznă, o eroină feministă cum nu mai văzuse nimeni vreodată, până când s-a dovedit a fi doar Sigourney Weaver, chiar şi atunci, când flăcările îi ating lui tati zona periculoasă îmbibată şi ea cu gel, nu numai părul, dar şi pielea, care e expusă la presiunea internă şi să aibă un prepuţ prea lung e ultima dintre grijile lui, chiar şi atunci tatăl lui Troy încearcă să fie precis în descriere, chiar dacă expresia de pe faţa puştiului e una de oroare, tatăl lui spune că e ca atunci când te duci cu cortul în pădure, apropii bezelele prea mult de foc şi te trezeşti cu mizeria aia albă care se topeşte, picură, pocneşte, sfârâie şi n-o poţi stinge, mult mai rău decât să-ţi maroneşti carnea, chiar atunci îi vine ciclul lui mami, chiar dacă nu era momentul, aşa fac femeile când le sperie ceva, ca un păianjen lângă chiuveta din bucătărie sau o mască de Halloween înfricoşătoare, îşi contractă muşchii

într-o manevră defensivă, cum împroaşcă o caracatiţă cerneală ca să nu mai fie văzută şi să fugă, din mami erupe un vulcan de sânge înconjurat de un cerc de foc. Deşi asta nu ajută prea mult când interiorul maşinii e dintr-odată în flăcări şi sunt ca în şemineul unei case incendiate dintr-o subdiviziune a iadului, iar tati e atât de aproape de foc, că atunci când începe deodată să-şi scuipe restul de spermatozoizi, aceştia iau foc, paf, paf, paf, ca trasoarele, ca artificiile de 4 iulie, şi mami nu simte încă uşurarea că nu e de fapt însărcinată şi sare cu tati pe bancheta din spate a Dodge Dart-ului dintr-o parte în alta, să se ferească de foc, iar farurile din jur încep să semnalizeze şi toţi strigă ca la rodeo, neştiind că e un război al zonelor periculoase, însă află când mami şi tati se rostogolesc pe portierele din spate ale maşinii şi nici atunci nu le vine în cap să se arunce şi să se rostogolească, chiar şi când aleargă amândoi cuprinşi de flăcări şi de pe ei curg bezele topite şi bucăţi de banane caramelizate cu îngheţată de vanilie împroaşcă pietrişul din cinematograful în aer liber, iar în fugă aprind şerveţelele aruncate pe jos, chiar şi când aleargă spre imaginea feţelor lui Sally Struthers şi Steve McQueen, care se sărută din ce în ce mai aproape, chiar şi atunci faţa lui Troy e un mare semn de întrebare şi puştiul întreabă chiar: „Aşa am fost eu conceput?".

Dar au ajuns acasă, au parcat pe alee şi mama lui Troy le face cu mâna de la fereastra bucătăriei. Ce-a mai rămas din ea. Chiar şi atunci, tatăl lui Troy e decis să depăşească performanţa jalnică a tatălui său şi spune: „Nu, fiule, de aia ai fost adoptat".

Promovare telefonică

Computerul mi-o serveşte pe doamna Wayne Timmons din Battle Creek. E prima săptămână când facem promovare telefonică pentru Wonder

Wet Wiper, care nu e doar un mop, ci un întreg sistem de îngrijire a podelelor, singurul mijloc sigur prin care poţi să le protejezi şi să le întreţii, cel mai ieftin mod de-a preveni distrugerea parchetului, un dezastru care te-ar costa mii de dolari, deci un somn liniştit numai pentru trei rate uşoare...

Şi doamna Wayne Timmons zice: „Ia stai aşa. De ce-ar trebui să cumpăr ceva de la tine?".

Instructajul îmi recomandă să mă întorc rapid la discursul de Nivelul doi: pentru că Wonder Wet Wiper o să te-ajute să economiseşti mai mulţi bani decât costă, o să câştigi timp şi starea parchetului o să-ţi aducă beneficii în caz că vrei să vinzi casa.

Şi doamna Wayne Timmons întreabă: „Măcar crezi în Dumnezeu?".

Nu e în scenariu, dar îi răspund. Discuţiile în afara schemei se numesc oficial „paranteze". Oficial, n-ar trebui să ne angajăm în subiecte tangente, dar îi răspund: „Da".

Şi doamna Wayne Timmons continuă: „Dumnezeul nostru creştin, cel adevărat?".

Da. Oficial, ar trebui să îndrum discuţia înapoi spre Wonder Wet Wiper, să-i spun că e atât de uşor, că poate să spele podeaua bucătăriei şi în zilele de sărbătoare, fiindcă nu poţi s-o consideri muncă...

Şi doamna Wayne Timmons insistă: „Nu în cine ştie ce elefant zâmbitor, da? Eşti sigur că nu venerezi cine ştie ce femeie dezbrăcată cu multe braţe care se leagănă?".

Bazele oricărei promovări prin telefon sunt următoarele: începi cu Salutul, stabileşti Pactul şi apoi faci Plasarea. Mai întâi spui bună seara sau bună dimineaţa, ăsta e Salutul. Soliciţi atenţia şi timpul clientului, ăsta-i Pactul. Şi abia pe urmă faci Plasarea.

Şi doamna Wayne Timmons întreabă: „Cât e ceasul acolo? Aici e patru după-amiază".

Aici e trei, tot după-amiază. Altă paranteză. Prea multe paranteze şi supraveghetorul te penalizează. Prea multe penalizări şi te trezeşti în căutarea unui job şi mai prost plătit.

Şi doamna Wayne Timmons spune: „Nu mă minţi. Eşti în Calcutta sau în New Delhi? În India sau în Pakistan?".

Încă o paranteză. Sunt în Walla Walla. Ne rugăm la acelaşi Dumnezeu, barosanul cu barbă albă.

„Cum te cheamă?"

Bill.

Şi doamna Wayne Timmons spune: „Nu mă minţi, Omar sau Akbar. Noi, americanii, ştim cum sunteţi antrenaţi. Ni s-a spus în ziare şi la televizor. Primiţi nume obişnuite şi sunteţi învăţaţi să vorbiţi ca nişte oameni normali, adevăraţi. Dar ştim că le luaţi mâncarea de la gură copilaşilor noştri dulci..."

Supraveghetoarea se uită la mine din partea cealaltă a sălii. Privirile ni se încrucişează, ea ridică din sprâncene. Arată cu degetul spre panoul digital de pe perete: câte convorbiri au loc, câte sunt în total pe tură şi cum parantezele mele lungesc durata medie a telefoanelor. Media de trei minute a ajuns la patru şi jumătate. Supraveghetoarea îşi taie simbolic gâtul cu unghia.

În căşti, doamna Wayne Timmons spune: „Nici măcar nu mâncaţi hamburgeri. Am văzut în poze, lăsaţi vacile murdare să blocheze traficul... "

Văd cum creşte durata medie la cinci minute şi pe vânzătorii de la celelalte birouri cum se uită la mine şi clatină din cap dezaprobator că le stric bonusul lunar. Scenariul spune că ar trebui să-mi cer scuze şi să închid, însă n-o fac. Lungesc paranteza şi îi spun că mă cheamă William Bradley Henderson. Că am şaptesprezece ani şi merg la liceul Thomas Jefferson din Walla Walla, Washington. Că lucrez patru seri pe săptămână ca vânzător prin telefon ca să strâng bani pentru o maşină.

Şi doamna Wayne Timmons zice: „Voi, ăştia, sunteţi foarte şmecheri."

Iar eu spun, cam prea tare, însă spun: „Ai încredere în mine".

În jurul meu căştile sar de pe urechi. Toţi se răsucesc pe scaune şi mă privesc dintr-un milion de direcţii. Vânzători negri, latino-americani şi asiatici, amerindieni. Şoptesc în telefon: „Ascultă, doamnă." Apoi aproape că ţip: „Sunt la fel de alb ca dumneata... "

În seara următoare, un tip din Sioux Falls îmi zice: „Voi ne deturnaţi avioanele şi intraţi cu ele în zgârie-norii noştri şi acum vă închipuiţi că am să cumpăr mopul vostru de căcat? Nu, mersi, Haji..."

Un tip din Tulsa spune „Arăboiule" şi închide.

Unul din Fargo zice „Jocheu de cămile" şi închide.

Unul din Memphis zice „Negrotei din deşert" şi închide.

Computerul îmi dă pe cineva din vestul Los Angelesului, o femeie care îmi spune: „Piaţa Tiananmen a fost o tragedie a drepturilor omului, dar trebuie să continuaţi lupta pentru libertate". Spune: „Ca membră în Amnesty International, am cheltuit orice bănuţ în plus luptând să vă obţin salarii decente şi condiţii umane de muncă". Spune: „Trebuie să vă ridicaţi şi să aruncaţi lanţurile imperialiste pe care vi le-au pus stăpânii voştri corporatişti".

Spune: „Popoarele din întreaga lume mărşăluiesc împreună cu voi".

Dar nu cumpără mopul.

Următorii pe care mi-i dăruieşte computerul sunt un domn şi o doamnă Wells din statul Washington, cod 509, însă îmi răspunde o fată.

O întreb: „Pot să-ţi vorbesc despre un produs revoluţionar pentru îngrijirea podelelor?".

Şi ea îmi răspunde: „Sigur. Vorbeşte".

Salutul, Pactul, Plasarea.

Dar fata mă întrerupe: „Te invidiez", spune. „Sunt închisă în orăşelul ăsta prăpădit numit Walla Walla, la un plin de benzină distanţă de orice alt loc suportabil. Colegii mei de şcoală sunt ca nişte clone, poartă aceleaşi haine şi au aceleaşi vise, parcă am ieşit toţi de pe linia de asamblare a unei fabrici. Şi n-o să scap niciodată de aici. Niciodată".

Îi spun că Wonder Wet Wiper este un întreg sistem de curăţare a podelelor.

„Ai un elefant?", mă întreabă ea. „Vii la job pe un elefant?"

Alte telefoane aşteaptă la rând, există o medie pentru fiecare convorbire şi am o supraveghetoare.

Şi eu îi răspund: „Da". Sfidez scenariul şi spun: „Un elefant de cinci ani".

„Oau, ce cool!", zice ea.

„Îl cheamă Sinbad", zic eu.

„Minunat!", exclamă fata. „Eu am o pisică, de fapt, un ocelot. Când o să crească mare, o să fie un ocelot. O cheamă Pepper."

Supraveghetoarea se uită la mine, se îndreaptă încoace, se apropie destul cât să audă.

„Părinţii mei m-au adoptat când eram bebeluş din Zair, unde tatăl meu adoptiv făcea parte din Peace Corps. Sunt drăguţi, nimic de zis, dar e ciudat să fiu singura fată afroamericană din tot oraşul. Ştii ce-i un ocelot?"

Îi scriu numărul de telefon pe o hârtie şi o întreb dacă pot să o pun pe lista noastră pentru o altă seară. Putem să mai vorbim despre Wonder Wet Wiper.

„Da, te rog. Mă cheamă Samantha. Dar numele meu de naştere e Shamu-Rindi."

Şi închid.

În săptămâna aia, la şcoală, am dat peste o negresă la prânz şi am întrebat-o: „Eşti din Zair?". Doar s-a uitat la mine. Mi-a întors spatele şi a plecat.

În altă zi, am întrebat o negresă dacă are un ocelot.

„Un ce?"

„E o pisică sălbatică mică."

„Ştiu ce e un ocelot!", mi-a răspuns dând ochii peste cap.

În altă zi, m-am dus la ultima negresă din liceul Thomas Jefferson şi am întrebat-o: „Numele tău adevărat e Shamu-Rindi?".

Fata a clipit încet şi a aşteptat.

„Samantha Wells?", am zis.

Şi fata a ridicat încet o mână şi a arătat cu degetul spre o alta din capătul sălii de mese. O fată albă, cu păr blond lung. Îmbrăcată în costum de majoretă.

Când o sun, Samantha „Shamu-Rindi" spune: „.nimănui nu-i place genul meu de muzică, tribală, worldbeat, techno. Sau mâncarea organică, numai din asta pot să mănânc. Gusturile mele depăşesc experienţele lor limitate."

Nu zic nimic.

„Vara, vremea umedă îmi face părul foarte creţ."

Tot nu zic nimic.

„Ce-ţi mai face elefantul?"

Bine, îi răspund. E bine.

„Sinbad, nu?"

O întreb dacă vrea să cumpere Wonder Wet Wiper.

„Dacă iau unul, mă suni iar mâine?"

În următoarea seară, un tip din Yakima spune: „Ce vreau să ştiu eu în clipa asta e cum de plătim miliarde din taxe ca să vă ajutăm financiar şi voi nu reuşiţi să vă puneţi pe picioare? Tot timpul aveţi SIDA sau treceţi prin vreo foamete!".

Supraveghetoarea se apropie de scaunul meu. Clatină din cap şi îşi trece un deget peste gât.

Închid.

Când o sun iar, Samantha îmi zice: „.e minunat că eşti indian. E o chestie foarte sexy. Sau eşti din Pakistan?".

O întreb dacă ar vrea să cumpere un al cincilea set Wonder Wet Wiper.

Şi ea îmi zice: „Stai aşa, cât îi iau tatei cartea de credit".

În săptămâna următoare, la liceu, mă duc la majoreta blondă şi îi spun:

— Bună. Eşti Samantha Wells?

— Cine întreabă?

Aceeaşi voce ca la telefon. Fata cu multe Wonder Wet Wiper-uri, dar nici un ocelot.

Şi eu, băiatul cu elefantul, zic:

— Ai vrea să ieşim împreună într-o seară?

— Sunt cu cineva acum. Nu e de la liceul ăsta. Puloverul de majoretă şi părul ei blond, prins în coadă, s-au apropiat de mine şi fata mi-a şoptit: E hindus. Avem o relaţie romantică la distanţă.

— Cum îl cheamă? o întreb.

Nu-i spusesem nici un nume la telefon.

— N-ai de unde să-l ştii.

Aşa că o întreb...

O întreb cum poate să aibă o relaţie cu cineva care nu crede în Dumnezeul creştin cel adevărat?

Şi stând acolo, îmbrăcat la fel ca toţi ceilalţi şi cu aceleaşi vise, ieşite de pe aceeaşi linie de asamblare a unei fabrici, îi spun:

— Toţi hinduşii ăştia. Hinduşii ăştia sunt poponari.

— Scuze, zice ea şi îmi întoarce spatele, apoi, cu coada legănându-se, se îndepărtează.

Şi eu strig după ea că e albă. Strig că e o fată din rasa albă. Că trebuie să se vadă cu băieţi creştini... Nu să se încurce cu un poponar tuciuriu de la capătul lumii şi să facă împreună copii corciţi şi păgâni...

Strig după ea:

— Sunt Bill. Mă cheamă Bill Henderson.

Dar Samantha Wells plecase.

Prinţul-broscoi

Mona Gleason are un tatuaj mic cu Mickey Mouse pe o fesă, aşa că Ethan se hotărăşte să înceapă de-acolo. Îl sărută şi spune, şoptind vorbele, cu gura aproape lipită de pielea ei:

— Imaginează-ţi unul dintre primii oameni ai cavernelor.

— Nu mă gâdila, zice Mona fără să se întoarcă.

El îi sărută iar şoarecele tatuat şi continuă:

— Imaginează-ţi că omul cavernelor e atins cu un băţ aprins. Cenuşa se adună sub pielea lui şi omul îşi dă seama că pata aia neagră n-o să se mai şteargă niciodată.

Asta se întâmplă după ce Ethan a ars primele etape şi a ajuns s-o dezbrace. Mona e în camera lui, stau amândoi pe pat, au la dispoziţie o după-amiază lungă înainte să se întoarcă părinţii lui de la muncă. A fost o adevărată luptă să-şi păstreze blugii pe el. Hainele ei sunt aruncate peste tot. Tricoul şi fusta sunt pe birou. I-a frământat sânii şi i-a băgat degetele în chiloţi. Tatuajul ei e într-un loc unde n-ar putea să-l descopere părinţii. Asta-i şi ideea. Mona e udă, e gata să meargă până la capăt. Scânceşte şi udă cearşafurile, dar Ethan nu vrea să repete dezastrele recente.

Spre deosebire de primul om al cavernelor tatuat, vrea ca istoria să-i recunoască descoperirea.

Îşi ţuguie buzele şi suge, îi face lui Mickey Mouse o faţă urâtă, roşie.

— Ia uite: Mickey Mouse.

Întinsă pe burtă, Mona se răsuceşte, dar tot nu reuşeşte să vadă, i-ar trebui o oglindă.

— Imaginează-ţi că omul cavernelor îşi măreşte pata aia, îi zice Ethan. (Îi descrie cenuşa şi o bucată ascuţită de os cu care se zgârie până îi dă sângele. Ce nebunie li s-o fi părut celorlalţi oameni ai cavernelor. Orice e cool mai târziu pare la început o nebunie.) Îl ciupeşte pe Mickey Mouse şi spune: Imaginează-ţi-o pe prima femeie a cavernelor care şi-a făcut o gaură în ureche şi şi-a

pus din greşeală un cercel. Ce-o fi fost la început, un os de peşte sau un ţep de cactus, nu ştia că e un cercel.

Mona chicoteşte şi i-o freacă prin pantaloni.

— Acum voi, fetele, n-aveţi nici o grijă. Sunteţi toate vaccinate împotriva HPV[13] şi aveţi un milion de metode să vă păziţi de graviditate.

Ochii ei se mişcă repede înainte şi-napoi, de la prohab la faţa lui. Îşi umezeşte buzele.

Ethan îi descrie o practică inventată de băştinaşii insulelor din Marea Sudului. Un băştinaş îşi face o tăietură în pielea din jurul capului penisului. Bagă o perlă sub primul strat de piele şi coase tăietura. Probabil n-o face singur. Probabil e nevoie de-o echipă întreagă de tongani[14] care-l ţin în timp ce un vraci face toată treaba. Dar dacă se vindecă cum trebuie, îi mai pun una. Îngroapă o linie de perle în jurul capului penisului. Şi uite aşa, când e în erecţie, perlele alea, umflăturile alea mici şi tari se izbesc de minune în carnea unei femei.

Auzindu-l, Mona continuă să i-o frece, dar mai încet. Se uită la prohabul lui şi întreabă:

— Asta îmi ascunzi?

— Nu, răspunde Ethan, lăsând-o să creadă că nu e ceva atât de rău.

Şmecheria e să ajungă la adevăr cu paşi mici. De la tatuaje la piercinguri şi pe urmă la perle. Apoi îi descrie infuzia salină. Cum unii bărbaţi îşi crestează uşor partea de sus a scroturilor. Subliniază pluralul, *bărbaţi* şi *scroturi,* să nu pară o activitate a câte unui pervers izolat, a unui monstru de circ. Se crestează şi îşi umplu scroturile cu litri de apă cu sare. Săculeţele se umflă până ajung cât o minge şi indivizii pun un plasture pe crestătură, să se vindece.

Ultima poveste a făcut-o pe Mona să renunţe la asaltul asupra fermoarului. S-a cam înverzit la faţă, însă asta face parte din plan.

— Şi femeile folosesc infuzia salină, îi explică Ethan. (La sâni, pe dedesubt, cu un ac

mare, de-alea pentru donat sânge. Scrotul şi sânii stau umflaţi câteva zile, până când e absorbită apa.) Am văzut poze pe net. Măreşte ţâţele şi le strânge una-n alta ca un sutien de la Victoria's Secret, doar că nu e nici un sutien.

Imaginea o face pe Mona să-şi încrucişeze braţele pe piept.

Ethan a ales-o nu doar pentru că e sexy. S-a gândit că e mai deschisă la minte. Nu ca Amber Reynolds sau Wendy Finerman. A descoperit-o pe Mona Gleason la ora de microbiologie. La o lecţie despre virologie. O iubeşte pentru că şi ea iubeşte viruşii. Sunt făcuţi unul pentru altul. Ceva se mişcă între picioarele lui, ca un bebeluş gata să se nască.

— Modificare corporală, spune.

Fiecare epocă adoptă câte o modă care pare ridicolă din alt punct al istoriei.

Îşi dă seama că Mona are sentimente împărţite în legătură cu sexul. E excitată. Dar toată vorbăria lui a cam dezumflat-o.

— După părerea mea, continuă Ethan, omul trebuie să-şi sacrifice viaţa pentru ceva. (Observă că ea a lăsat un gol între ei pe pat.) O întreabă: Ai auzit vreodată de Verze de bordel?

— Verze de Bruxelles? zice ea.

Ethan repetă mai încet:

— De bordel. Ştii, casele alea unde sunt curve.

Mona pare îngrijorată. Se încruntă ca şi cum n-ar prea vrea să facă conexiunile logice.

— Dar de Limitatoare de viteză? o întreabă el.

Încruntarea i se risipeşte. Dă din cap.

— Dar de Porumb fiert ştii? o întreabă el.

Mona dă ochii peste cap.

— Bineînţeles, îi răspunde uşurată.

Ethan clatină din cap neîncrezător.

— Nici n-ai idee despre ce vorbesc. (Se uită spre fereastră să se asigure că e închisă. Uşa e încuiată. Ciuleşte urechile să prindă orice zgomot

de paşi.) Când e sigur că nu-i nimeni, continuă: Aşa le spun trotuaristele.

— Curvele? întreabă Mona.

Ethan ridică un deget s-o corecteze.

— Prostituatele.

— Porumb fiert? repetă Mona.

— Ascultă, îi spune Ethan.

Îi povesteşte cum a fost în partea de est a oraşului. S-a furişat afară din casă noaptea şi a luat autobuzul spre est. Şi în alte dăţi a fost în weekend. Pentru cercetare. N-a costat mult.

Mona face o faţă ca şi cum ar şti unde bate el.

— Am purtat mănuşi de latex, spune Ethan ca să-şi apere metodele - protocolul ştiinţific.

Îi povesteşte cum a furat beţe cu vată pentru recoltări din cabinetul medical al şcolii şi vase Petri din laboratorul de chimie. A păstrat mostrele pe biroul din camera lui.

Mona se uită la biroul acoperit cu cărţi. Manuale de virologie. Dar nici un vas Petri.

— Ai făcut sex cu prostituatele? îl întreabă.

Ethan se crispează a dezgust.

— Nu. Doar am recoltat.

După expresie, Mona pare să se gândească la culesul recoltei. Ţărani pe câmp, toamna, umplând coşurile.

— Am întrebat fiecare subiect despre istoricul infecţiei sale, îi explică Ethan. Când s-a manifestat prima oară. Cât de repede s-a răspândit. Despre disconfort şi simptome negative.

Mona pare pregătită să se îmbrace. Ca să tragă de timp, să o calmeze, Ethan îi spune pe un ton liniştitor:

— Nu e ce crezi. Dacă ai fost vaccinată, îţi jur că nu eşti în pericol.

Mona se ridică din pat. Se întinde după telefon, dar Ethan îl apucă primul. Îl ţine la distanţă de ea, la capătul braţului întins şi continuă:

— Ţii minte ce ziceam mai devreme, cât de nebun părea omul cavernelor cu tatuajul lui?

Ochii Monei se pironesc într-ai lui.

Ethan îi spune toate astea pentru că vrea să fie înţeles. Nu e nebun. Nu e nici pudic, însă unele lucruri trebuie dezvăluite treptat. Vrea ca ea să ştie la ce să se aştepte când o să-şi dea jos pantalonii. E artist. E pionier. Îi spune toate astea ca ea să nu ţipe când o să-şi dea jos pantalonii.

Se ridică în picioare, stând deasupra ei, şi o întreabă:

— Mai ţii minte ce ziceam despre femeia cavernelor şi piercingul ei?

Îşi duce mâna la curea. Desface catarama. Aruncă telefonul peste umăr, în spate. Desface cureaua. Nu vrea ca ea să ţipe după ajutor, cum a făcut Amber Reynolds. Sau să sune la 911, cum a încercat să facă Wendy Finerman.

— Sunt legătura dintre om şi ceea ce vine după, îi spune.

Mona nu mai e excitată. Dar nu e nici speriată. E curioasă. Se lasă pe pat cu genunchii sub ea. Îşi dă părul de pe faţă la o parte. Sfârcurile nu-i mai sunt întărite. Îi descheie nasturele de sus al blugilor.

— Nu sunt primul om de ştiinţă care a făcut experimente pe el, spune Ethan.

Trăgând în jos fermoarul, citeşte expresia Monei. Treaba nu merge prea bine. A început extrem de încet, şi-a făcut pledoaria gradat, însă ceea ce vede şterge imediat orice urmă de raţiune ştiinţifică de pe faţa ei. Ochii i se măresc. Gura i se deschide fără să vrea. Din gură îi iese doar un geamăt scurt.

— Metoda mea, încearcă Ethan să-i explice, a fost să-mi fac mici crestături şi să le infectez pe fiecare cu o mostră diferită. (Se luptă să rămână rezonabil, să nu reacţioneze la expresia de pe faţa ei.) Ca la biologie, spune cu speranţă, ca Gregor Mendel şi mazărea lui. Eu sunt grădina mea.

Aşa se simţea probabil şi primul om al cavernelor tatuat. Sau prinţul Albert, când toată lumea din liceul lui se holba la el la vestiare, gândindu-se că e un nebun, fără să-şi dea seama că era de fapt genial la dat tonul unei mode şi că în câțiva ani ea avea să se răspândească peste tot. Probabil că fiecare fotbalist cretin s-a uitat la prinţul Albert cum se uită Mona acum la el, cu sângele scurs din obraji.

Deşi a pregătit-o cu grijă, Mona a rămas cu privirea pironită între picioarele lui. Mută. Faţa îi e îngheţată într-un râs tăcut în timp ce el îi explică metoda lui ştiinţifică. Exact ca la inserţia perlelor şi la atâtea alte forme de modificare corporală, scopul e intensificarea plăcerii sexuale. Toate femeile sunt vaccinate, deci ce contează dacă el e infectat? Şi-a plantat mostrele şi a aşteptat să vadă ce creşte. Crestăturile n-au fost mare lucru. Mai uşor de făcut ca un tatuaj. Mai puţin dureroase ca un piercing.

Prima dată i-au ieşit prin piele nişte muguri. Aproape drăguţi. Ca în grădina bătrânului MacDonald. Pe toată lungimea era un şir delicat de umflături mici, prea mici ca să le vezi altfel decât cu o lupă. Când au început să crească, Ethan şi-a dat seama de ce li se spunea Verze de bordel. Se făceau din ce în ce mai mari şi, când i-au acoperit penisul, şi-a dat seama de ce se chemau Porumb fiert.

Mona îngenunchează la picioarele lui şi se uită cu coada ochiului la geam. La uşa închisă. Stând cu picioarele depărtate, deasupra ei, Ethan spune:

— Din punct de vedere ştiinţific, trebuie să recunoşti că sunt fascinante.

Unele erau roşii. Altele roz. Picături de carne roz. Altele erau mai întunecate, erupţii de culoarea lavandei ieşite din erupţii purpurii. Unele erau albicioase şi creşteau, se proiectau în afară. La microbiologie au învăţat că un virus nu e nici viu,

nici mort. Tehnic vorbind. Ştiinţa încă nu era sigură ce e un virus, mai mult decât o particulă de acid nucleic îmbrăcată în proteină.

Bineînţeles, acum trebuie să se aşeze când se pişă.

Şi e aproape sigur că părţile intime ale Monei sunt acum uscate.

Taică-su i-a spus de atâtea ori că e prea deştept pentru binele lui, însă acum ştie că nu-i aşa. După ce o să-şi perfecţioneze procesul, o să-l patenteze şi o să-şi îmbogăţească familia. Ethan a inventat singurul mod sigur şi eficient de personalizare a penisului. Lumea o să se înghesuie la uşa lui.

Problema e că grădina lui Ethan a tot crescut. Chiar şi acum creşte. Nu mai e Porumb fiert, e un lan de porumb. Nu mai e o grădină experimentală. E o pădure de noduri şi noduli. Sunt ciorchini de negi atât de roşii, că par aproape negri. Bucăţi mari de piele atârnă şi se ramifică în cârcei, o junglă care-i coboară spre genunchi până la jumătatea coapsei.

Aceste grădini suspendate care se leagănă între picioarele lui Ethan sunt numai umflături care curg din bolfe mai mari ce pornesc din movile de carne. Formează un grup de stalactite, ţesuturi care atârnă ca nişte perdele grele. Din această încâlcitură de excrescenţe celulare aberante coboară sfori de bale seminale, transparente ca scuipatul păianjenilor, care se leagănă la orice mişcare sau respiraţie sau la orice bătaie mai puternică a inimii.

Şi cumva jungla asta băloasă o simte pe Mona. Îi amuşină ţâţele, îi simte căldura pielii. Cum le-a simţit şi pe Amber şi pe Wendy. Şi creşte, îi fură lui Ethan sângele care în mod normal s-ar duce la cortexul cerebral. Îi uzurpă sistemul nervos. Şi crescând, devine o bestie din care țâșnesc alte şi alte tulpini şi antene până când restul lui Ethan, întâiul Ethan, se ofileşte şi se

micşorează. Bestia se măreşte, nodulii înmuguresc din negi, se umflă din excrescenţe rebele de carne inflamată. Se umflă cu sânge şi limfă, până când tot ce rămâne din Ethan e un vestigiu închircit, ascuns după spinarea pătată şi buboasă a monstrului.

Stă deasupra Monei, străin şi fără minte. Iar Ethan nu e mai mult decât o pată pe curul lui, cum e Mickey Mouse pe al Monei.

Bestia se mişcă aşa cum s-a mişcat întotdeauna. Fără muşchi. Fără oase. Cum se mişcă un parameci, întinzându-se într-o anumită direcţie. Bestia se mişcă de-a lungul patului cu o contracţie şi un tremur general, o inundare urmată de o drenare a pereţilor celulari. N-are nevoie de un schelet care să-i dea formă. Se rostogoleşte mai aproape de ea.

Ethan e aproape adormit. Nici viu, nici mort. Abia poate să vorbească, pentru că bestia i-a supt cea mai mare parte din sânge. Cu voce piţigăiată, spune:

— Cel mai rău lucru pe care poţi să-l faci e să te panichezi.

Încearcă să o convingă, să-i explice logic şi cu bun-simţ despre estetică. Despre cultură şi evoluţie.

Şoptind, îi spune:

— Voi, femeile, nu sunteţi singurele care puteţi să aduceţi viaţă pe lume.

El e dovada. La început era doar un puşti care încerca să-şi mărească puţa şi să se îmbogăţească, însă dintr-odată a ajuns o poartă pentru o nouă specie dominantă.

Problema e că nu poate să reuşească singur.

Imploră. Dacă Mona ar întinde mâna şi l-ar atinge. L-ar mângâia. Poate chiar l-ar săruta, ca pe broscoiul cel urât din basm. Cultura populară e plină de lucruri monstruoase care cresc din tineri normali. După Ethan, chestia asta nu e cu nimic diferită de ce i s-a întâmplat lui Spider-Man. Mona

Gleason ar fi coinventatoare. Ar putea să se împrietenească cu bestia şi s-o îmblânzească.

Doar cu un sărut, l-ar transforma la loc în prinţ.

Ce-a mai rămas din Ethan e supt şi redus la dimensiunile unui coş pe curul monstrului, însă el continuă să aştepte ţipătul Monei. După ce-o să ţipe, o să încerce să scape. Cum au încercat şi Amber şi Wendy. Iar după ce o să-şi revină, o să se trezească şi o s-o vadă pe Mona cum era Amber: sufocată şi învineţită şi aşa mai departe şi o să fie nevoit să-i ascundă cadavrul în dulap înainte să se întoarcă părinţii lui acasă. Pe urmă o să fie nevoit să se ducă la şcoală a doua zi şi să stea lângă locul ei neocupat. După-amiază, o să se grăbească spre casă şi o s-o îngroape. E aproape sigur că nici poliţia, nici părinţii lui n-ar înţelege. Odată ce-ar auzi curvele de la care a recoltat, ar bate toba şi nimeni n-ar mai primi drepturi exclusive pentru invenţie.

Pe urmă, ca să fie şi mai nasol, o să fie nevoit să-şi caute altă iubită.

Dar Ethan simte ceva. O gâdilătură. Un gâdilat.

Simte ceva cald. E atingerea caldă a unor degete, e Mona care intră adânc în tufele de fire de păr şi cărnuri atârnânde şi închide între buzele ei moi, delicioase, partea mică, umedă, care a mai rămas din el.

Fum

Cuvintele nu-i mai ieşeau spontan pe gură. Fiecare silabă trebuia să fie cântărită şi măsurată. Fiecare era calibrată în aşa fel încât să stârnească râsul sau să domine sau să câştige un dolar. Stătea în bucătărie şi bea cafea, în timp ce nevastă-sa răsfoia o revistă. A lăsat-o în jos şi a zis: „Un bănuţ pentru gândurile tale“. Îi vedea ochii albaştri deasupra revistei. Ea l-a întrebat: „Ţi-a mâncat

pisica limba?“. Orice i-ar fi răspuns i se părea deja fumat. Să vorbească despre... să producă mai multe cuvinte n-ar fi făcut decât să înrăutăţească o situaţie deja deprimantă. De prea multă vreme limba îl tratase ca pe o iapă de prăsilă şi hotărâse să nu mai spună nimic până nu avea ceva important de spus. A pus deoparte pagina din ziar cu rebusul pe care-l completa în fiecare dimineaţă. Cartea pe care o citea o folosea drept suport pentru cana de cafea. Deja simţea cum se strâng cuvintele în el, cum creşte presiunea, cum se apropie de explozie. Se temea că limbajul venise pe Pământ şi îi inventase pe oameni ca să se perpetueze. *Biblia* spunea: „La început era Cuvântul şi Cuvântul era la Dumnezeu şi Dumnezeu era Cuvântul"[15]. Limbajul a venit din spaţiul extraterestru şi a împerecheat șopârle şi maimuţe şi altele până a obţinut o gazdă capabilă să-l susţină. Acea primă fiinţă a cunoscut complicata secvenţă de ADN a substantivelor proprii şi a verbelor compuse. Nu exista în afara limbajului. Nu putea să scape din închisoarea lui. Ca să simtă ceva, orice, avea nevoie de şi mai multe cuvinte. Mari gropi menajere de cuvinte. Era nevoie de un munte de pălăvrăgeală ca să obţii şi cea mai mică urmă de înţelegere. Conversaţia era ca una dintre maşinăriile alea ale lui Rube Goldberg cu o pasăre care ciupeşte o boabă de porumb lipită de un buton ce activează o locomotivă diesel care străbate sute de kilometri de şine strălucitoare până se izbeşte de o bombă atomică a cărei explozie sperie un şoarece din Noua Zeelandă care scapă o bucăţică de brânză albastră pe o balanţă şi înclină talerele astfel încât talerul gol se ridică şi loveşte un întrerupător ce scutură un fir întins, eliberând un ciocănel cu destulă forţă ca să spargă o nucă de fistic. Nevastă-sa a tras aer în piept, ca şi cum s-ar fi pregătit să spună ceva. S-a uitat la ea întrebător, aşteptând să audă fisticul spărgându-se. Cuvintele mari, galbene, de pe revista ei spuneau „Elle

Decor". Ea a tuşit. S-a întors la citit, ridicându-şi ceaşca de cafea şi lovind-o uşor de buze ca să-şi facă din ea o mască albă pe când îi spunea: „Francezii au o vorbă pentru ce gândeşti tu acum". Fiecare individ, ştia sigur asta, e populat de miliarde de microbi, şi nu numai de flora intestinală. Oamenii erau gazdele atâtor viruşi care voiau să se reproducă şi să-şi continue viaţa în altă parte. Săreau în altă barcă la fiecare strângere de mână. Era o nebunie să-ţi imaginezi că suntem mai mult decât nişte vase pentru pasagerii noştri tiranici. Suntem nimic. A sorbit din cafea, trimițându-le pasagerilor mai mult zahăr şi cofeină. Ca să mai scadă presiunea, şi-a imaginat cum bagă cuvinte cu lopata într-un furnal unde ardeau, punând în mişcare un transoceanic imens, cu cabine cât un teren de fotbal şi o sală de recepţii prea mare ca să vezi de la un perete la altul. Vasul ăla înainta pe un ocean unde era mereu noapte. Fiecare lumină de pe fiecare punte strălucea ca într-o sală de operaţii, în timp ce se auzea tare un vals şi din coşuri ieşeau fumul şi cenuşa dialogului. El era în cală, transpirat, cu picioarele depărtate ca să-şi ţină echilibrul, şi azvârlea lopeţi de „Salut!" şi „La mulţi ani!" şi „O zi bună!" în flăcări. A împins înăuntru o grămadă de „Te iubesc" şi o movilă de „Ăsta e preţul cu tot cu TVA?". Şi-a imaginat o planetă, albastră şi perfectă, fără cuvinte, până când într-o zi ajunge acolo vasul ăsta. Nici măcar vasul, nu transoceanicul, ajunge doar o barcă de salvare. Doar un marinar muribund, cu numai câteva cuvinte încă zbătându-i-se în gură. Cu ultima suflare, marinarul ar întreba „Cine-i tipul?" şi asta ar ajunge să distrugă un paradis.

În flăcări

Furtuna de nisip n-a venit cu paşi uşori de pisică. Nu era ca o ceaţă din romanele lui Dashiell

Hammett insinuându-se deasupra oraşului San Francisco sau ca o ceaţă din romanele lui Raymond Chandler pregătind scena crimei în Los Angeles. Furtuna asta de nisip a coborât peste oraşul de corturi ca un viscol pârjolitor, întunecat. Peste noapte, participanţii la festival s-au ascuns în corturile lor unduitoare. Şi-au legat bandane ude peste nas şi gură. În loc de dansuri cu cercul şi înghiţit flăcări, au aprins bongurile şi şi-au spus poveşti înfundate la lumina lanternelor. Pe un ton plin de respect faţă de morţi, şi-au adus aminte de unii din trecut care şi-au părăsit tribul. Nebunii au ieşit în furtuna de nisip, bazându-se pe un simţ beat al direcţiei. Poate că locul în care voiau să ajungă era la numai câțiva paşi mai încolo, dar orbiţi, cu ochii închişi ca să se apere de nisipul aspru, s-au îndepărtat. Biciuiţi de furtună, au persistat în greşeală. Mânaţi mai departe doar de credinţă, erau convinşi că o să se agaţe curând de ceva solid. Salvarea părea să fie în orice clipă la numai câțiva paşi distanţă.

În zori s-a auzit un walkie-talkie. Mai întâi un bâzâit, apoi o voce. O voce de femeie. Pe jumătate îngropat în nisip, walkie-talkie-ul a zis: „Curcubeu strălucitor, mă auzi?". Încă un bâzâit în aerul prăfos şi apoi iar vocea: „Aici e Tartă cu căpşuni. Am o situaţie Cod mentă. Mă auzi?".

Odată cu apusul, nisipul s-a mai aşezat. Lângă walkie-talkie, cineva trase în jos un fermoar lung. O mână ieşi dintr-un sac de dormit jilav. Pe fiecare deget avea ornamente încârligate pictate cu henna. Şi unghiile vopsite în negru. Pe un deget, un inel ce arăta starea, cu piatra de culoarea onixului: anxietate. Starea cea mai de jos. Nu era o mână tânără, fusese şi mai tânără. Pipăi în jur pe podeaua de nisip a cortului, dând la o parte bastoane luminoase consumate, ambalaje de bomboane şi prezervative folosite lipicioase, până găsi walkie-talkie-ul şi îl trase înapoi în sacul de

dormit. Un bărbat tuşi înăbuşit. Răspunse: „Aici Curcubeu strălucitor".

„Slavă zeiţei", răspunse vocea de femeie, Tartă cu căpşuni.

Ameţit, bărbatul îşi înfipse un deget adânc în buric. Ăsta era unul dintre beneficiile vârstei de mijloc: burta. Viaţa îi dăduse genul ăla de pântec tare, rotund, care se lăsa în jos şi le obliga pe fete să-şi arcuiască spinarea când le lua pe la spate. Cu cât burta unui tip e mai mare, cu atât mai adânc îi e buricul. Al lui Curcubeu strălucitor era ca buzunarul unui cangur. Simţi cu vârful degetului un Stelazine[16] de cinci miligrame. Un Mandrax. Un Mellaril de cinşpe miligrame, pus bine tocmai pentru astfel de urgenţe. Scoase un Mellaril verde, de zece miligrame, şi îl băgă între buzele crăpate. Întrebă: „Eşti sigură că e Cod mentă?". Sacul de dormit se dădu la o parte, dezvăluindu-şi ocupantul: un bărbos ars de soare. O încâlceală de coliere părea să-l strângă de gât. I se prinseseră în părul de pe piept. Unul era legat de un inel argintiu care-i trecea prin buza de jos. Ţinând walkie-talkie-ul la ureche, întrebă: „Unde?". Putea să simtă pişatul de pisică. Cu mâna liberă, adună în pumn câteva dreadlock-uri şi le duse la nas.

Tartă cu căpşuni spuse: „Sunt în Tabăra Oamenilor noroiului".

Sacul de dormit e ud nu numai de transpiraţie. Lângă Curcubeu strălucitor zace un bong gol. Apa i s-a scurs în păr. Nici măcar nu era apă. În noaptea de dinainte, umpluse bongul cu Jagermeister. Părul îi puţea a alcool, frunze de canabis şi THC. Lângă el mai era ghemuit cineva dezbrăcat. O femeie tânără, adormită. Căzută într-un somn greu ca o comă. Adormită ca după un blestem din basme. Cineva îi lipise steluţe pe faţă şi pe sânii dezgoliţi, ai căror sfârcuri erau mari ca nişte prune, chiar mai mari. Steluţe cum pun profesorii pe caietele de teme ca să le noteze, roşii, aurii şi argintii. Cineva scrisese ceva pe fruntea ei cu un marker negru.

Curcubeu citi ce scria şi se înfioră. Literele mari ziceau: FATA LUI TATI. Se uită atent - nu părea scrisul lui.

Puştoaica dormea atât de adânc, că nici măcar cohorta de muşte de pe sânii ei n-o trezea. Curcubeu le alungă. Un gest de galanterie inutil. O să bâzâie în aer şi, cum o să plece, o să se lase iar pe ea ca vulturii.

Tartă întrebă dacă să cheme poliţia.

Asta îl aduse înapoi la realitate. Aproape la realitate. Foarte aproape de realitate. Mellarilul îşi răspândea vraja. „Negativ", răspunse. „Nu facem asta niciodată." Aşteptă, pentru efect. „Recepţionat?"

Vocea din walkie-talkie începu să plângă şi îl imploră: „Te rog, vino repede".

O aşteptă să se liniştească. „Căpşuno, mă auzi?" Culese un păduche lat din părul pubian al puştoaicei adormite şi îl aruncă spre colegii de cort cufundaţi în somn. „Nu chema pe nimeni din afară, ai înţeles?"

Tabăra Oamenilor noroiului. Nu era tocmai locul preferat al lui Curcubeu. Nici pe departe. Mai degrabă ar petrece o noapte cu lună plină uitându-se la înghiţitorii de flăcări şi la dansatorii cu cercul în Tabăra lui Clovn trist, chiar dacă îi dispreţuia pe ciudaţii lui. Deocamdată ieşi din sacul lui roşu cu Barney Dinozaurul şi îşi găsi telefonul în nisip. Şterse un strat gros de praf de pe ecran. Încă nu era opt. Mare parte din oraşul de corturi încă dormea. Ecranul spunea că erau deja 34^0. Îşi dezmorţi braţele. Se anunţa soare pentru tot restul zilei. După ce-şi găsi şlapii şi îşi aranjă cârpa cu care-şi acoperea mijlocul, se duse să bea o cafea la Pavilionul ospitalităţii. Era înspre Tabăra Oamenilor noroiului. Nu se grăbea. Un cadavru poate să aştepte.

Cât dădu ocol unei instalaţii artistice, un penis erect din papier máche, Curcubeu strălucitor le scrise mesaje unor potenţiali asistenţi. Penisul

fusese adus până acolo cu un camion de nişte ciudaţi tocmai din East Lansing. Era de mărimea unei turle de biserică, umplut cu artificii ilegale şi urma să i se dea foc chiar în noaptea aia a festivalului.

Construieşte-l. Arde-l. Construieşte-l. Arde-l. Venerează şi distruge. Festivalul era civilizaţia pe repede-'nainte. Îmbrăţişau şi celebrau nebunia fără sens a strădaniilor omului.

Cu degetele dansând pe taste, Curcubeu repetă că era vorba de un Cod mentă. Scrise: „Nu e un exerciţiu".

Se opri între corturi să se pişe. Mai puţin de jumătate din urină atinse într-adevăr pământul. Aerul dimineţii era deja prea fierbinte.

Îi sună telefonul. Era cineva cu un număr privat. Ori nevastă-sa, ori o roşcată pe care o văzuse făcând un material pentru o televiziune prin cablu. Se hotărî să rişte. „Ludlow Roberts?" Era nevastă-sa. „Unde eşti?" Pentru cineva aflat la un zbor de şase sute paişpe dolari distanţă, excluzând taxele de aeroport şi de bagaje, vocea ei se auzea uimitor de clar.

Curcubeu strălucitor se gândi să închidă.

„Am sunat la hotel", continuă ea. „Nu e nici o convenţie a Artiştilor independenţi în Orlando."

El îşi ţinu gura. Căută cu vârful degetului în buric nişte Luminal[17], în caz că i-ar fi trebuit.

Nevastă-sa avea demonii ei. Lucra într-o agenţie guvernamentală, plimba de douăzeci de ani hârtiile dintr-o parte în alta. Calcula creanţe, dobânzi acumulate. Asta după ce fusese la liceu cu Bill Gates. Pe cuvântul ei. William Henry Gates III. Nu în aceeaşi clasă, ea era cu trei ani mai mică, dar îl surprinsese privind-o cu subînţeles de câteva ori. Priviri lungi şi cu subînţeles la care nu reacţionase. Soarta, cum ştie toată lumea, nu-ţi mai face a doua oară aşa un cadou aurit. În ultima vreme îşi privea jobul ca pe o penitenţă pe care o merita. „Eşti *acolo,* aşa-i? Ţi-ai încălcat

promisiunea." Avea vocea unei femei cu inima frântă. „Cu toţi copiii ăia hipioţi."

Curcubeu strălucitor închise. Găsi Mandraxul şi îl mestecă, să-şi facă mai repede efectul.

Echipa de la Pavilionul ospitalităţii ştia cum îi place lui cafeaua. Fără lapte de soia. Fără LSD. Fără mescalină. În nici un caz decofeinizată. Cel mai bine, fără cafea. Îi umplură o cană cu toartă şi îi dădură un covrig cu cereale integrale. Puse cana la gură şi bău cu sete: rom cu aromă de banane. Astea erau avantajele unui Facilitator. Curcubeu strălucitor se uită la membrii echipei să vadă dacă ştiau de cadavru. Fiecare milimetru de pe pielea lor care nu era acoperit cu păr era plin de tatuaje. Nimeni nu părea agitat. Nimeni nu purta plasa de păr. Totul mergea ca de obicei.

Să fii Facilitator nu era cea mai rea poziţie. Era mai bine decât Sanitar. În primii lui trei ani la festivalurile de artă, pompase apă caldă cu miros de căcat din toaletele de fibră de sticlă. Nimeni nu voia să se fută cu cei din echipa aia, însă un începător trebuie să o ia de jos. Era atât de tânăr. Abia terminase liceul. Cam pe când părul îi ajunsese la umeri, îşi făcea drum spre echipa de Ospitalitate. Festivalul ţinea numai trei săptămâni, dar erau singurele trei săptămâni din an care contau. Când părul i-a ajuns la coate, era deja în Brigada apei. Pe urmă în Echipa yoga. Şi după alte câteva sezoane, Facilitator. Acum ajunsese şeful Facilitatorilor şi avea drept dovadă brăţara specială şi durerile de cap. Prin locurile astea era John Lege. Ceva mai mult decât în restul lumii.

În celelalte patruzeci şi opt de săptămâni ale anului, proiecta efecte vizuale pentru industria medicală. Ba mai mult, Curcubeu strălucitor era ilustrator medical; cel puţin aşa scrisese pe formularele pentru taxe. Contabilul lui n-avea oricum nevoie să ştie toate detaliile.

Acum dreadlock-urile îi atârnă până la brâu, dar au început să încărunţească, să se despice la

vârfuri şi să se rupă la rădăcini.

Când a ajuns la Tabăra Oamenilor noroiului, asistenţii lui îl aşteptau. Tinky-Wink şi Bebe soare. Erau nişte puşti de treabă. N-aveau cap să meargă la colegiu, dar nu erau nici rataţi total. Nu încă. N-aveau cu totul nici măcar trei fire de păr pe piept. Amândoi păreau şocaţi, palizi sub straturile de piele descuamată şi bronz de Nevada. Amândoi erau dezbrăcaţi, aveau pe ei doar diverse curele şi pene şi de brăţările de Facilitatori.

Ca să-l facă pe Curcubeu strălucitor să se simtă şi mai bătrân, dacă aşa ceva ar fi fost posibil, amândoi puştii aveau prepuţurile intacte. Când naiba hotărâse toată lumea că circumcizia înseamnă mutilare? Până şi cei din Tabăra Evreilor aveau prepuţuri. Penisul lui demodat îl făcea pe Curcubeu strălucitor să se simtă ca un dinozaur. Ultima fată cu care fusese era din Tabăra Zânelor. Goală, în afară de perechea de aripi roz prinse pe umeri cu elastic. Era atât de tânără, că l-a întrebat dacă avusese un accident. Înainte să-i ia penisul în gură, i-a spus uimită: „Eşti ca tipul ăla din *Fiesta"*.

D-aia purta tot timpul o cârpă legată în jurul mijlocului. Plus că, îşi zicea el, poziţia lui de autoritate îi cere să-şi acopere părţile intime.

Tinky-Wink avea o suzetă roz atârnată la gât cu o sfoară. Bebe soare purta ochelari de soare uriaşi cu lentile roz şi ramele acoperite cu strasuri care-ţi ardeau ochii când te uitai la ele în lumina zilei. Curcubeu credea despre cei doi că sunt vagabonzi pasionaţi de surfing. Că străbat lumea în căutarea lor neliniştită de valuri mai bune şi petreceri.

Curcubeu îi întrebă dacă au văzut-o pe Tartă cu căpşuni. Tinky-Wink îşi scutură dreadlock-urile înspre Cortul Oamenilor noroiului. Majoritatea ocupanţilor erau încă inconştienţi, sforăind în miezul canicule. Pereţii cortului uriaş tremurau în briza uscată.

Lângă cort, Tartă cu căpşuni stătea de vorbă cu un Om al noroiului. Era obiceiul tribului lor să-şi petreacă toate cele trei săptămâni dezbrăcaţi şi acoperiţi cu o crustă uscată de noroi cenuşiu. Mergeau desculţi şi purtau pe cap nişte sfere gri cu trei găuri. O gură şi doi ochi. Toţi arătau la fel, ca nişte bile de bowling cenuşii. Şi când dansau în jurul oraşului de corturi păreau extratereştri sau aborigeni. Cea care vorbea cu Tartă îşi scosese casca. Plângea atât de tare, că-şi spălase mare parte din noroiul de pe piept. Aşa, curată, avea o pereche de sâni frumoşi. Sâni de fată de colegiu. Cu tot rolul său de John Lege, Curcubeu spera că o să plângă până o să-şi spele şi partea de la brâu în jos. Fata îngenuncheată se apleca asupra unui corp murdar. Noroiul de pe ea tremura şi crăpa.

Îl îngrijora că, în ultima vreme, singura lui reacţie la frumuseţe, frumuseţe şi vulnerabilitate, era erecţia.

O voce din spatele lui spuse:

— Am ăsta. (Era Bebe soare. Asistenţii îl urmaseră. Bebe soare ţinea în mână un cuţit de plastic din Cortul Mâncăilor.) dacă vrei să-i faci o, ştii tu, o autopsie.

Corpul prăbuşit era la fel de cenuşiu ca pământul ce se întindea pe sute de kilometri în jurul lor, în toate direcţiile. În ciuda crustei groase de noroi, muştele dibuiseră deja găurile din cască. Vezica i se deşertase şi muştele zburau deasupra umezelii de pe părţile lui intime noroioase. Zăcea într-o rână, puţin încovoiat, cu burta atârnând pe pământ. Greu de spus dacă era alb sau negru sau asiatic. Nu înainte să-l spele cu săpun şi apă. Lui Curcubeu strălucitor i se părea că mortul arată ca un castel de nisip prăbuşit. Până şi el avea prepuţ.

Întinse cana lui cu cafea pe jumătate plină către Tartă cu căpşuni.

— Mai ştie cineva? (Flutură din mână, să-i indice pe cei prezenţi.) În afară de noi cinci?

Îi făcu semn să bea. Să se calmeze. Observă că inelele lui de stare erau mai strălucitoare, aproape maro. Tartă cu căpşuni îşi răsese ţeasta. O mişcare deşteaptă. Anul trecut avusese păduchi şi anul ăsta, după cum le spusese tuturor, nu mai voia să-şi petreacă cea mai bună parte a verii scărpinându-se în cap până îi dădea sângele. Purta o perucă strălucitoare, cu fire colorate ca guma de mestecat. Clătină din cap. Nu.

În timp ce vorbea, Curcubeu îi privea pe rând pe fiecare dintre ei.

— Dacă anunţăm poliţia, o să ne închidă festivalul. (Aşteptă ca vorbele să-şi facă efectul. Nu se mai auzea decât bâzâitul muştelor.) N-o să mai fie nici un Playa Rock Arts Festival, nu aici. (Rânji.) Dacă nu vreţi să vă petreceţi următoarea vacanţă la Disney World., dădu din cap cu înţelepciune, .trebuie să rezolvăm chestia asta între noi.

Vântul aduse ritmuri de *trance* îndepărtate... de hip-hop ...de *drum and bass.* Curcubeu strălucitor trebuia să gândească repede. Tabăra se trezea încet-încet.

— Tu, spuse arătând scurt din cap spre Tink. Trimite-le la toţi un mesaj, spune-le că avem un Cod roșu în Cortul Răcoros.

Nimic altceva, nici măcar scorpionii sau şerpii cu clopoţei nu goleau mai repede un cort decât zvonurile că au apărut paraziţi, ploşniţe şi altele. De cum se afla, nimeni nu s-ar mai fi apropiat de Cortul Răcoros.

— Duceţi cadavrul acolo. O să am nevoie de o pensulă şi de vreo zece mii de şerveţele umede.

Pe şefa de la Înregistrarea membrilor a găsit-o în Tabăra Vrăjitoarelor sexului. Ea avea datele cu intrările şi formularele pe care le completaseră toţi, plus declaraţiile pe propria răspundere. Vrăjitoarele sexului tocmai ridicau o statuie gigantică a Sandrei Bernhard. O construiseră pe bucăţi, braţele şi picioarele separat, în locuri ca

Memphis şi Brownsville, după diagrame inginereşti găsite pe internet. Cel mai greu le era să o asambleze corect.

Pe tipa care făcea înregistrările o chema Tinkerbelle. Curcubeu strălucitor era dispus să facă un troc pentru informaţii.

Fata de la Tabăra Oamenilor noroiului, cea care găsise victima, spusese că numele puştiului era Scooby-Doo, dar nu ştia de unde venise. I-a arătat sacul lui de dormit. Înăuntru nu erau decât purici şi un exemplar broşat din *Fight Club.* Curcubeu strălucitor se căută în buric până găsi nişte peyote[18] şi nişte Toquilone[19]. Le înghiţi fără ezitare şi o convinse pe fată că Scooby-Doo nu era mort; puştiul doar luase o supradoză. Fata a acceptat repede povestea şi asigurarea că nişte Narcan[20] urma să-l pună iar pe picioare. Tartă cu căpşuni a învelit-o şi a adormit-o cu un cântec de leagăn şi o prăjitură cu haşiş.

La Cortul Vrăjitoarelor sexului, Tinkerbelle îşi puse o palmă pe nas şi pe gură.

— Capul tău miroase a litieră de pisică.

Nu purta nimic pe ea, doar o sprânceană ridicată sceptic şi un strat de ulei de cocos care-i făcea părul pubian să arate ca o bucată de lemn dată cu lac.

Curcubeu strălucitor începu tratativele.

— Vrei cauciucuri? Pot să-ţi dau câteva dacă mă laşi să arunc o privire în registru.

— Ai Ritalin[21]?

El clătină din cap.

— Cremă de protecţie solară?

— SPF 54, atunci? (Ea se uita ţintă la dreadlock-urile lui.) Am ceva cu care poţi să îndepărtezi mirosul de pişat de animal.

— Ai nevoie de Imodium? A-200[22]? Gel dezinfectant pentru mâini?

Pe câmpiile aride din jurul lor apăreau diverse personaje. Ca pe o planetă bizară. Ca într-un bar

din *Războiul stelelor.* Ciudaţi pe catalige trecură pe lângă ei. Ciudaţi pe monocicluri, cu sombrero pe cap şi jonglând cu cranii de om din plastic. Un viitor ca-n *Mad Max* altoit pe trecutul cu cowboy. Arăta ca partea din spate a unui studio de la Hollywood de acum o sută de ani: un amestec de scene şi personaje în căutarea unei mari naraţiuni care să le unească.

Tinkerbelle întrebă:

— Ce mai face Degeţica? (Era numele de festival al nevesti-sii. Ea şi Tinkerbelle se ştiau de multă, multă vreme.) Presupun că e acasă cu copiii.

Avea un ton insinuant, ca şi cum ar fi ştiut ceva ce el nu ştia.

Curcubeu strălucitor crescu nivelul ofertelor. Twinkies. Kettle Korn. Uleiuri tropicale hidrogenate şi chipsuri cajun cu arome artificiale create prin bioinginerie. Aici, după câteva zile de cereale integrale şi soia, chestii ca biscuiţii Oreo erau mai valoroase decât rubinele.

Tinkerbelle se apropie de el. Atât de mult, că-i putea simţi mirosul de salvie. Se uită în jur să n-o audă cineva, apoi îi şopti:

— Poţi să faci rost de nişte carne?

— Vrei pui? Porc?

— Vită, îi şopti ea.

— Ce zici de nişte hamburgeri?

Ea se arătă de acord. Orice, numai să scape de atâta tofu. Un kilogram de carne tocată ca să arunce o privire în registru.

În Cortul Răcoros curăţaseră altarul comun de obiecte sacre, cristale de cuarţ şi statui de bronz cu maimuţoiul Hanuman, poze înrămate cu Ram Dass şi păpuşi Yoda, Skeletor, Miss Piggy, My Pretty Pony, Malibu Barbie, Gumby şi lumânări parfumate cu aromă de vanilie. Aşa, curăţat, altarul nu se ridica mai sus de mijloc şi fusese acoperit cu un cearşaf imprimat cu spirale *tie-dye* roşii şi portocalii. Un loc bun pe care să examineze

cadavrul. În timp ce Curcubeu îşi făcea treaba, Bebe soare documenta fiecare pas al procedurii, făcând poze cu mobilul şi filmând.

Conform registrelor, patruzeci şi opt de membri se înregistraseră sub numele Scooby-Doo. În aer se simţea deja mirosul grătarelor. Aici era mereu vară. Curcubeu cântări şansele ca mortul să fi fost printre cei şase Scooby-Doo care-şi lăsaseră seria carnetului de conducere la administraţie. Părea să fi venit mai degrabă cu autostopul.

Curcubeu se simţea ca un arheolog îndepărtând noroiul cu peria şi apoi ştergând pielea cu şerveţele. Căuta urme de injecţii, semnele unei supradoze. Sau urme de înjunghiere. Găuri de gloanţe. Muşcături de şarpe. Pe măsură ce ştergea, Curcubeu era tot mai convins că nu-l mai văzuse pe puşti înainte. Era genul de membru al unei frăţii studenţeşti. Un băiat cuminte, alb ca un crin, atras aici de imaginile de pe MTV, orgii şi nimfe ale deşertului drogate. N-avea tatuaje, nici piercinguri. După ce termină examinarea, Curcubeu îl rugă pe Tinky-Wink să-i aducă o foarfecă din Cortul Mâncăilor şi tăiară casca din papier máche. După ce o descojiră ca pe o portocală, dinăuntru ieşiră în zbor cam un miliard de muşte negre.

Scooby-Doo avea de pe frunte până la ceafă un şir de ţepi roşii mohicani. Ţepeni de parcă ar fi fost de fier. Păreau nu atât o creastă de cocoş, cât una de papagal roşu.

Îi veni în minte sintagma *cauze naturale* şi deja se întreba unde ar putea să îngroape cadavrul când îl văzu pe Tinky-Wink întorcându-se brusc şi aplecându-se. Din gură îi țâșni un jet prelung. Bucăţi de tofu pe jumătate digerate împroşcară o statuetă a lui Buddha culcată. Când se uită mai bine, Curcubeu îşi dădu seama că puştiul nu avea pe cap o creastă mohicană. Aerul fierbinte mirosea a vomă. Ţepii erau chiar de metal. Înfiptă în ţeasta rasă, strălucea o stea ninja de aruncat înroşită de sânge uscat.

Lui Curcubeu îi sună telefonul. Încă un număr privat. Nu părea, dar poate era vreunul dintre copiii lui, aşa că răspunse. „Alo?" Dacă or fi fost amprente, erau deja acoperite de praf şi sânge.

„Domnul Strălucitor?" Era o voce pe care o ştia de la televizor. O voce de fată cu un accent britanic. Desprinsă parcă de pe King's Road. Îi aduse în minte un top fără mâneci şi o prezentatoare pistruiată, veselă, transmițând în direct de la vreo megapetrecere studenţească din vacanţa de primăvară de undeva din Jersey Shore. Era ultima persoană care ar fi trebuit să afle de un Cod mentă. Cu părere de rău, închise.

Ultimul lucru de care avea nevoie era o prezentatoare TV care să prindă de veste despre un student cu o stea ninja înfiptă în ţeastă. Ar fi avut însă nevoie în momentul ăla de un joint şi de o puştoaică de nouăşpe ani arsă de soare. În Tabăra Zombi, o majoretă cu fustă plisată şi nimic pe dedesubt îl privise lung. În zilele obişnuite, ar fi pus mâna pe una ca ea până la două la prânz. Pizde zombi. Pizde hobbite. Fete care îi făceau coroane din flori de mătase şi îi turnau sclipici în barbă, fete care aveau probleme serioase cu tăticii lor. Doamne fereşte s-o vadă pe fiica lui, peste nişte ani, atârnată de un prădător burtos de vârsta a doua.

Astea trei săptămâni erau singura perioadă din an când se simţea respectat. Când se simţea ca o fiinţă productivă. Aici era un om important. N-avea de gând să lase o jurnalistă să-i strice treaba.

Bebe soare se aplecă să inspecteze cu atenţie. „Aş zice că steluţa asta e cauza probabilă a morţii." Dădu din cap cu înţeles şi îşi încrucişă braţele subţiri pe piept, ca un doctor care şi-a spus părerea profesională.

Nu aveau tocmai condiţiile ideale pentru o examinare post-mortem. Clinchetele tot mai zgomotoase ale clopoţeilor indicau că vântul deşertului se înteţea. O furtună groasă de nisip

avea să acopere urmele criminalului la fel de eficient cum le-a acoperit smogul din Londra pe cele ale lui Jack Spintecătorul. Mereu Toma Necredinciosul, Curcubeu întrebă:

— Ce te face să fii aşa sigur?

Bebe soare întinse o mână şi-şi scărpină mădularul.

— Sunt paramedic.

Curcubeu strălucitor nu era sigur că auzise bine.

— Afară, nu aici, adică, spuse Bebe soare şi îşi mirosi degetele. Sunt la facultatea de medicină la Rutgers.

O suzetă roz-neon îi atârna la gât. Peste un an sau doi avea să fie un stetoscop.

Curcubeu strălucitor concedie afirmaţia cu un fornăit dispreţuitor. N-avea să-i cedeze autoritatea unuia căruia abia îi crescuse părul pubian.

— Bun, dacă eşti aşa deştept, spune-mi cum a mierlit-o ăsta.

Bebe soare se gândi câteva clipe.

— În Tabăra Ninjalăilor furioşi.

Tinky-Wink îşi şterse voma de pe buze. Scuipă ca să-şi clătească gura.

— Clar.

Dinţii lui drepţi străluciră în lumina lumânărilor, prin fumul parfumat. Pe ramele cu strasuri ale ochelarilor îi mai rămăsese nişte vomă.

Curcubeu strălucitor se înfioră. Tabăra Ninjalăilor furioşi era ultimul loc în care s-ar fi dus. Mai ales cu treburi oficiale. Până la ultimul, Ninjalăii furioşi erau mişţocari de mare clasă, duri şi tari în gură.

— Scooby-Doo a şterpelit tot ce-o să mărturisească. (Pocni din degete şi arătă cu degetul mare în spate, peste umăr.) Faceţi-l pierdut.

Cei doi asistenţi se uitară în spate. Neînţelegând. Bebe soare îşi puse suzeta în gură şi începu s-o sugă. Tinky-Wink îşi băgă capul între umeri şi spuse uitându-se în pământ:

— Poate că sunt deplasat, dar asta n-ar însemna să distrugem probele?

Curcubeu strălucitor rânji.

— Ce? Eşti avocat?

Puştiul roşi şi se uită în altă parte.

— Da, mă specializez în procese de copyright pe divertisment.

În afara festivalului şi a celor trei săptămâni magice în mijlocul pustiului, toţi erau altcineva. Gagicile drogate care umblau cu sânii dezgoliţi erau acasă la ele neurobiologi şi designeri de software. Retardaţii cărora le curgeau bale din colţul gurii erau procurori. Nimeni nu voia să piardă toate astea. Curcubeu strălucitor aşteptă să audă altă obiecţie. Nu se auzi.

— Îngropaţi-l cât mai adânc. Undeva dincolo de orizont. Puneţi pietre deasupra, să nu-l dezgroape sălbăticiunile.

Se uită la ei cum înfăşoară cadavrul în pânza colorată de pe altar. Când îl ridicară, îi asigură că:

— Lucrurile o să se echilibreze după ce o să-l judecăm pe criminal.

De fapt, Curcubeu spusese asta doar ca să se convingă pe el însuşi.

Avea un contact în Tabăra Ninjalăilor furioşi, pe şeful lor, un dur căruia i se zicea Snidely Whiplash. Cândva, în pleistocen, el şi Curcubeu lucraseră la toalete. Whiplash n-ar fi recunoscut în veci că e atât de bătrân. Îşi rădea părul alb de pe piept şi vorbea des despre examenele de bacalaureat pe care urma să le dea, orice numai să lase impresia că e mai tânăr. Curcubeu îl găsi la Pavilionul media, înregistrând un podcast pentru un post TV muzical. În perioada asta, echipe de filmare din toate ţările se adunaseră aici să exploateze nebunia. Erau mai multe decât cercurile cu tobe şi, când elicopterele lor coborau prea mult, încercând să filmeze concursul de limbo dance topless, elicele ridicau nori de praf sufocanţi.

Ce se întâmpla aici era pentru întreaga lume un fel de terapie Gestalt colectivă şi n-aveai cum să te superi pe lume că voia să vadă ce se întâmplă. Monştrii dansau. Visurile prindeau încet formă. O copie în mărime naturală a Bursei din New York, cu tot cu trepte şi coloane, se ridica pe pământul uscat. Aproape la fel de mare, un bust al lui Mao se afla în construcţie. Un castel de pe Rin. Un transatlantic eşuat în praf. Penisul gargantuesc. Un cal troian. Totul făcut din lemn de balsa şi plută. Fiecare ridicat peste noapte cu şipci şi papier máche, sârmă, pânză, capse şi vopsea. Şi în fiecare roiau mici siluete nude. Ca într-o pictură de Dali. Braţe mici se legănau şi într-o clipă se auzeau bătăile unor ciocane miniaturale. Totul distorsionat de distanţă şi de mărime. Pe aleile dintre monumente se plimbau alte siluete, cu pene de păun uriaşe pe cap şi măşti africane. Centurioni romani mărşăluiau lângă gheişe mărunţele. Papi catolici şi poştaşi din Statele Unite. O groază de costume şi de nuduri. Sclavi duşi în lesă. Tube sclipind orbitor, fierbinţi în soarele amiezii.

Curcubeu strălucitor trecu printre ei, acceptându-le saluturile şi reverenţele. Pentru cei tineri, el era dovada că vârsta n-avea să pună capăt distracţiei. Pentru cei bătrâni, era o legătură vie cu tinereţea lor.

Aici era incubatorul, eprubeta, vasul Petri. Şi se simţea mândru să joace un rol în asta. Aici era viitorul şi ce urma să se întâmple în lume se petrecea mai întâi aici. Modă. Politică. Muzică şi cultură. Următoarea religie a lumii avea să prindă contur aici. Dintre experimentele astea, aproape toate se dezumflau, dar unele prindeau rădăcini şi aveau să crească.

Prin contrast, mişcarea Occupy ţinuse doar un sezon. Curcubeu strălucitor trăsese concluzia că Playa Rock Arts Festival rezistase patru decenii pentru că se baza pe creaţie, nu pe reclamare. Concepţie versus protest.

Lumea de-afară era o hazna de corupţie şi dizarmonie. Era blestemată şi singura speranţă de vindecare stătea în această gaşcă de artişti şi liber-cugetători şi în jocurile lor.

Lumea lor specială, fragilă, n-avea să se sfârşească. Nu câtă vreme era el aici.

Mai întâi avea să se ducă în cortul lui şi să caute în buric. Ştia că pe Snidely Whiplash îl cucereai repede cu mescalină.

La Pavilionul media, britanica lua interviuri. O roşcată cu ochi căprui uimitori şi păsărica rasă. Stătea picior peste picior în faţa lui Snidely, la umbra unei umbrele de plajă cu dungi albe şi albastre. Whiplash îşi înfăşurase coapsele într-o bucată de macrameu de cânepă. O idee bună. Unei fete europene o sculă decupată i s-ar fi părut un defect din naştere. Whiplash şi fata se sărutară pe obraji şi el se îndepărtă. Când bătrânul ninja părăsi locul interviului, Curcubeu se duse după el. Îi arătă pe telefon o poză cu puştiul mort.

— Vă lipseşte vreo steluţă? îl întrebă.

Whiplash privi fotografia şi clătină din cap. Era clar că minţea.

Curcubeu îşi luă o voce inocentă, naivă.

— Crezi că ar trebui să merg la şerif cu ea?

Întrebarea îl ţintui pe Whiplash în loc. Ştia ce e în joc. Dacă ucigaşul era un ninja, tribul lui n-o să-l protejeze. Pe el sau pe ea. Cu toate săbiile încovoiate şi buzduganele lor, Ninjalăii furioşi ar fi sacrificat un membru numai ca să nu lase povestea asta să închidă oraşul de corturi.

Whiplash privi încă o dată poza. O privi lung.

— Trimite-mi-o, mormăi. Ştiu ce-i cu arma aia. (Scoase un joint de după ureche şi o brichetă de sub cârpa de cânepă. Aprinse ceea ce, după miros, părea o combinaţie de canabis californian şi tutun bun şi trase adânc.) Suflă fumul şi spuse: Dacă ucigaşul e unul de-ai noştri, o să plătească.

Îi dădu lui Curcubeu să tragă un fum şi el acceptă. Se despărţiră la Cortul Furbie. Un trib

întreg plimbându-se încolo şi-ncoace în costume de animal şi cu măşti de pluş. Cum putea cineva să poarte blană artificială pe căldura aia?

Pe când mergea mai departe, îi sună telefonul.

„Ludlow, ştiu că sunt o pacoste." Nevastă-sa, iar. Nu fusese mereu o pacoste. Se întâlniseră la festival. Pe vremea când ea mergea pe jar, lua pastile şi îşi picta tot corpul. Era frumoasă pe-atunci. Fără frică. Acum se rădea la subraţ. „Luddy, ai doi copii. Nu poţi să-ţi petreci tot concediul departe de familie."

Ca şi înainte, Curcubeu strălucitor o lăsă să-şi spună poezia. Nu-i răspunse. Nu se apără. Claritatea semnalului îl impresionă. Auzea chiar şi cum îi scrâșneau dinţii.

„O parte din mine îmi spune să te las", îl şantajă ea. „Să te las? Să iau copiii, să schimb broasca de la uşă şi să mă mut?" Vocea i se strânse ca un pumn, aşteptând. „Asta vrei?" El ascultă. O lăsă să se descarce. Inelul de stare i se întuneca iar, era aproape ca obsidianul. „Ludlow, eşti acolo?" Era, dar nu răspunse. „Bine", mai zise ea şi închise.

Se întoarse la Pavilionul media. Roşcata era între interviuri. Bea o cola dietetică în clipa în care ochii ei căprui îl zăriră. Văzându-i expresia de vino-ncoa', Curcubeu strălucitor se bucură că purta în jurul mijlocului o cârpă curată. Se îngrijoră că nevastă-sa şi copiii ar putea vedea emisiunea, dar se rugă ca asociaţii lui de afaceri să o vadă. Cameramanul îl aşeză sub umbrela dungată şi roşcata îşi cercetă faţa într-o oglindă. După ceva bâjbâială, îi prinseră un microfon mic în barbă.

— Am încercat să te sun, spuse ea întinzându-i o mână pistruiată. Sunt Skipper. Răsucindu-se spre cameră, întrebă: Gata?

Un tip cu şapcă de baseball şi căşti îi făcu semn cu degetele mari că totul e în regulă.

Curcubeu strălucitor înţelegea poziţia taberei faţă de media. Era acolo ca să exploateze şi să transforme festivalul într-o marfă bună să vândă alte mărfuri: bere, prezervative, orice ar vrea tinerii petrecăreţi. Totuşi media le oferea celor de la festival un mijloc de a-şi transmite mesajul şi viziunea. Ideea era să nu te laşi păcălit de o întrebare-capcană. Răspunse că da, numele lui e Curcubeu strălucitor. Nu, nu era şeful securităţii din oraşul de corturi. Jobul lui era să faciliteze comunicarea între triburi. Îi puse întrebările standard despre conflicte. Despre droguri. Despre abuzuri sexuale.

Din senin, Skipper îl întrebă:

— Ce e un Cod mentă?

Curcubeu nu era sigur că auzise bine.

— Un cod ce.?

Ea dădu din cap.

— Un clovn trist mi-a spus să întreb.

Curcubeu ridică din umeri.

— N-avem aşa un termen.

— Semnalează prezenţa unui ucigaş în serie, nu? (Roşcata nici nu clipi. Arătă cu degetul spre mulţimea care-i privea.) Ăla-i clovnul, dacă nu mă înşel.

Se uită în direcţia privirii ei şi văzu clovnul încruntat. Arăta familiar, dar poate pentru că toţi clovnii arată la fel. Era ceva familiar în ochii lui sau în postura corpului.

— Aici nu-i ca în lumea de-afară, răspunse şi zâmbi timid. Aici n-avem aşa ceva.

Ochii ei râdeau, provocându-l să mărturisească.

— Vrei să spui că, deşi sunt atâtea droguri şi atâția tineri şi condiţii extreme, n-aţi avut niciodată o crimă?

Se prefăcu că se gândeşte. Înclină capul. Încruntă din sprâncene. Ca un aruncător de baseball înainte de o minge rapidă.

— Nu, spuse. Niciodată.

Primi un mesaj pe telefon. Şi erau în direct. I se spusese să-l închidă, însă acum era bucuros că n-o făcuse. Citi mesajul sub privirea furioasă a lui Skipper. Era de la Tartă cu căpşuni, raporta strigăte şi zgomote care indicau violenţă în Tabăra Ninjalăilor furioşi. Deşi era filmat, se apucă să-i scrie un mesaj.

Ca să-i smulgă un răspuns, Skipper întrebă:

— Ăsta e Codul mentă?

Curcubeu se folosise de telefon ca să se fofileze. Se uită direct în cameră, încă o chestie pe care i-o interziseseră, şi spuse:

— E timpul să mă duc să mă lupt cu tipii răi.

Până să părăsească scena improvizată, clovnul dispăruse în mulţimea de balerine, motociclişti îmbrăcaţi în piele şi travestiţi.

O sună pe Tartă. Nu descoperise nimic. N-avea nimic de raportat. Cei din Tribul Vampirilor şi câțiva din Tribul Supereroilor auziseră un bărbat țipând. Strigând după ajutor. Până să se mişte cineva şi să facă cercetări, totul părea să se fi întors la normal. Cât de normal putea fi acolo. Curcubeu strălucitor se gândi la Snidely Whiplash şi se întrebă dacă vreun ninja tocmai fusese eliminat.

Fiecare dintre picioarele Sandrei Bernhard era acum înalt cât un stâlp de telefon. Asamblată, ar fi trebuit să fie cât un sequoia bătrân. Era programată să fie arsă peste două zile. Abia dacă aveau s-o termine până atunci. Curcubeu strălucitor se uită cum îi agăţau braţele de trunchiul fără cap. Umbrele amiezii se întindeau tot mai mult. Până la apus, acopereau kilometri întregi, dungând pustiul. Instalaţii de Crăciun clipeau şi marea umbră a serii le înghiţi pe celelalte. Aerul curat al deşertului începu să miroasă a fum de la generatoarele diesel. Undeva, un idiot cânta la cimpoi.

Primi pe telefon un raport de la Serviciul meteo naţional. La miezul nopţii urmau să bată vânturi puternice - asta însemna încă o furtună de

nisip. Spera să fie cât mai târziu. Penisul gigantic din papier máche era programat să fie ars la ora nouă. Părea că o să vină multă lume. Seara trecu în obişnuitele altercaţii verbale legate de amor şi droguri. Câteva cazuri de insolaţie. Triburile îl salutau cu respect când trecea pe lângă taberele lor. Fetele îi aruncau coliere din bomboane peste cap. Oamenii îi ofereau bere sau ceai. Erau oamenii lui. Artişti rataţi. Muzicieni şi scriitori refuzaţi. Idealişti part-time şi vizionari de duminică.

În tinereţe, fusese şi el un idealist într-o lume coruptă. Nu era nici o surpriză că devenise la fel de corupt, doar că într-un fel nou şi diferit. Poate că la atâta merită să aspire fiecare generaţie: să-şi inventeze marca ei de corupţie.

Fusese la şcoala de arte, o păcăleală. O escrocherie împuţită. Îi încasaseră cecurile şi îi spuseseră că e un viitor Rembrandt. Profesorii pictaseră o imagine a viitorului mai frumoasă decât orice pictaseră ei vreodată. Ce vrăjeală. Îi spuseseră că are talent. Cuvântul ăla e heroină pentru un tânăr. *Talent.* Patru ani, cinci, şase şi continua să cumpere drogul. Visul lui era să facă animaţie pe computer pentru filme sau jocuri video. Cariera lui ar fi fost să aducă la viaţă eroi CG şi îngeri. Să facă imposibilul posibil.

Făcuse diverse joburi ca să-şi plătească datoria la facultate - întrerupte în fiecare an de festivalul ăsta, unde-şi întâlnise nevasta, o femeie care putea să se mulţumească cu o viaţă mărginită - şi în cele din urmă îşi găsise chemarea. Îl recrutase un proctolog. Lucru ciudat, înainte avea încredere în doctori. Acum ştia că sunt şi ei ca orice alt sclav al muncii.

Curcubeu strălucitor şi-a făcut prima sigmoidoscopie. Încă drogat cu Demerol, s-a uitat împreună cu doctorul la video. Un tur cu ghid al intestinului său gros sănătos. Nu voiau să facă vreo escrocherie. Erau doar doi tipi deştepţi care făceau ceva deştept. Curcubeu strălucitor a cerut o copie.

Era digitală. Totul era, mai nou. A dus-o acasă, s-a drogat în continuare şi a încărcat filmuleţul cu colonul în animatorul lui digital. A photoshopat JPEG-uri cu cei mai urâți polipi precanceroşi pe care i-a găsit pe internet. Le-a combinat cu imagini ale lui Iisus Hristos. Era cea mai creativă lucrare pe care o făcuse din vremurile sale de mic geniu la şcoala de arte. La urmă, a plantat polipii pe pereţii colonului său şi a downloadat clipul. L-a şocat pe doctorul de cur. Au râs amândoi, însă doctorul a luat farsa în serios.

Le-o făceau numai celor care-şi permiteau să plătească, oameni cu asigurări medicale de lux. Era o escrocherie, bineînţeles. Când o sigmoidoscopie n-arăta nimic anormal, Curcubeu îşi făcea magia lui artistică. Era de-ajuns o singură privire la ororile pe care Curcubeu le lucra atât de meticulos înăuntrul lor şi oricine ar fi cerut imediat să fie operat. Nu era nimeni tăiat cu adevărat. Doar anesteziaţi şi înţepaţi un pic, însă nimic traumatizant. Pacienţii se întorceau acasă anesteziaţi, energizaţi de viaţa lor nouă, căci tocmai scăpaseră de moarte. Curcubeu strălucitor şi doctorul împărţeau banii. Care curgeau fără oprire.

În ultima vreme primise câteva comenzi de la un oncolog, voia să-i lucreze nişte radiografii pulmonare. Majoritatea tumori, un pic de tuberculoză. Nu că avea nevoie de bani, doar voia să exploreze un nou drum în arta sa. Era o escrocherie, una murdară, însă nu mai mult decât fusese şcoala de arte. În plus, dovedea că Marcel Duchamp avusese dreptate. Francezul era greu de păcălit. Contextul e totul. Poţi să pictezi ceva încântător, un soare încântător care apune peste o grădină cu trandafiri luxuriantă, şi nici un iubitor de artă no să-ţi dea un cent. Dar dacă faci o capodoperă, ceva diform şi fără culori, şi o aşezi în curul unui bogătan, o să-ţi dea preţul de răscumpărare al unui rege ca să scape de ea.

Până la miezul nopţii, penisul de mamut se ridica deasupra tuturor. Atât de înalt, că dispărea în amurg. Era, bineînţeles, necircumcis.

În timp ce mii de oameni priveau, o Vrăjitoare a sexului dezbrăcată trase coarda unui arc. Cu o ţintă perfectă, lansă o săgeată în flăcări, care desenă un arc strălucitor deasupra celor câteva mii de retine, înainte să aterizeze pe gland. Bărbaţii se înfiorară. Flăcările izbucniră în toate direcţiile, ca un herpes uriaş. Apoi explodară artificiile. Cele şuierătoare, din soiul Piccolo Petes, începură să ţipe. Altele explodară, trimițând scântei pe cerul nopţii.

I se păru... sigur era o iluzie... că Piccolo Petes aveau voci aproape umane. Era deja prea târziu să mai audă. Toţi urlau şi ţipau, dansând în cerc în jurul focului.

Ţipătul dinăuntrul penisului împinse mulţimea să ţipe. În hărmălaia aia, Curcubeu strălucitor îl văzu pe Snidely Whiplash furișându-se pe lângă el. Cu ochii la foc, Whiplash spuse:

— Un tip s-a luat la bătaie în Tabăra Oamenilor noroiului. A zis că stelele şi cuţitele i-au dispărut.

Aerul nopţii mirosea a grătar, dar nu mai mult decât de obicei. Carne arsă, fum de motor diesel şi praf de puşcă.

Snidely vorbea ca un judecător.

— Am votat. Tipul a pierdut. (Continua să se holbeze la falusul în flăcări.) Nu-ţi face griji, adăugă cu ochii ţintă la un punct din vârful rugului. I-am dat destul Rohypnol[23] cât să doboare un cal. N-o să simtă nimic.

Pentru o clipă, festivalul nu i se mai păru lui Curcubeu strălucitor o poartă spre viitor, ci o mulţime de demoni mânjiţi cu sânge şi fecale, dansând în jurul unui turn de flăcări, în muzica ţipetelor unui torturat. E de la iarbă, îşi spuse, e de la iarbă, până când văzu din nou ce voia să vadă. Până când cea mai presantă dintre grijile lui ajunse

să fie de unde ar putea face rost de un kil de carne tocată.

Penisul arse de tot pe cerul nopţii. Se lăsă într-o rînă. Se prăbuşi încet. Şi focul se preschimbă într-o movilă de jar pe care Tribul Mistic se apucă imediat să meargă. După cum prevăzuse, vântul începu să se înteţească. Oamenii se îndreptau deja spre corturi. Urma încă o furtună de nisip turbată.

Chiar şi cei mai petrecăreţi, Tabăra Tărâmul de nicăieri şi Laboratorul de ştiinţe aplicate ale ritualurilor cinetice, s-au oprit când au simţit uraganul în aer. Pentru că aerul era aşa de gros, încât Curcubeu strălucitor nu reuşea să vadă din cortul lui mai departe de Tabăra Vrăjitoarelor sexului. Nu era în stare să desluşească luminile de la Cortul Mâncăilor. Nici luna şi stelele.

Din sacul lui de dormit confortabil, formă un număr pe care-l ştia pe de rost. „Degeţica?" Era numele ei de festival. În lumea de-afară îşi păstrase numele de naştere. Sloane. Doamna Sloane Roberts. „Eşti OK?“, o întrebă.

„Tu eşti OK?“, zise ea.

Obosit, îi răspunse: „Am avut un incident, dar s-a rezolvat".

„Ludlow?"

El ezită. „Nu-ţi face griji."

O auzi cum aşteaptă. O ascultă cum ia o hotărâre. Auzea mugetul furtunii dincolo de pânza cortului. Răscolea deşertul. Îi ştergea din amintire urletele unui ucigaş ars de viu. Nici el nu ştia de unde îi veniră următoarele cuvinte. Cum tăceau amândoi, aşteptă să se adâncească tăcerea dintre ei. Aşteptă o vreme. Apoi vorbi: „Când eram în clasa a patra, un câine a intrat în şcoală. Alerga pe-acolo şi lingea tot ce prindea. Aveam opt ani şi câinele ăla mă făcea să-mi dau seama de toate lucrurile la care renunţam pentru totdeauna“. Atât îi venise în minte. Spusese ce-avea de spus.

Sloane sau Degeţica păru să înţeleagă. Nevastă-sa îi răspunse: „Când au văzut un miel la

şcoală, lucrul ăsta i-a făcut pe copii să râdă şi să se joace".

Înţelesese. Să rămână acasă însemna să-şi condamne copiii la un viitor asemănător. Aici era leagănul unei civilizaţii mai bune. Trebuia să înţeleagă. Nu era criza vârstei de mijloc sau doar o fază, era o opţiune originală. Căutătorii au cutreierat mereu deşertul în căutarea unui mare răspuns.

„Mă gândeam“, spuse el cu speranţă, „că poate anul viitor o să venim toţi la festival, ca o familie.“ Simţea că îl fură somnul.

Cu o voce rigidă, scăzută, însă nu lipsită de simpatie, nevastă-sa îi răspunse: „N-o să mai fie nici un festival anul viitor“.

Curcubeu strălucitor se miră cât de aproape şi de clar o auzea, în ciuda vântului. Vocea ei coborî până la un murmur. Unul ispititor: „Ludlow? Hai să facem o înţelegere".

„O înţelegere", repetă el, nefiind sigur că auzise corect.

„Dacă vii acasă", îi propuse ea, „nu-ţi mai omor tovarăşii."

Curcubeu strălucitor se trezi deodată. Nu-i spusese. Tartă cu căpşuni n-avea numărul ei. Nimeni în afară de el nu avea numărul ăsta.

Ea îi şopti: „O stea înfiptă în ţeasta unui cretin de Om al noroiului... Îţi sună cunoscut?".

Toţi aveau aici nume false. Mulţi purtau măşti. Era Sloane capabilă de aşa ceva? Da, cândva fusese o sălbatică. Pe când sau cunoscut, juca într-un spectacol cu aruncări de cuţite, ea era cea care le arunca. Dar acum era o mamă care-şi ducea copiii la antrenament la fotbal.

Vocea de la telefon îl întrebă: „Cine crezi că i-a spus amicei de la TV de Codul mentă?".

„Unde sunt Lisa şi Benny?", întrebă el.

„Cu bunica Roberts."

„În timp ce mami omoară artişti?", întrebă Ludlow Roberts.

Azi, ea fusese clovnul care se uitase urât la el. Clovnul trist din mulţime. În seara asta, îi lăsase să execute un nevinovat şi dansase printre personaje de desene animate şi printre zombi transpiraţi. Un monstru adevărat printre oamenii deghizaţi în monştri.

Ascultând, se simţea din ce în ce mai greu, ca şi cum n-ar fi stat în sacul lui de dormit roşu, ci într-o cadă cu apă fierbinte. Îşi pierduse vioiciunea şi simţea toată greutatea oaselor şi a cărnii. O povară dintr-odată prea grea. Greutatea unui mort.

Vocea de la telefon îi ordonă: „Mâine o să găseşti o scuză şi o să vii acasă înainte să iau altul la rând“. Făcu o pauză. „Tu decizi." Şi închise.

Vântul, vântul îi înnebunea pe oameni. Ea putea să fie şi la câțiva paşi mai încolo, după perdeaua de nisip suflat de vânt. Oraşul de corturi era plin de beţivi şi puşti drogaţi şi, dacă răposatul ninja spunea adevărul, ea îi furase tot arsenalul de arme ascuţite şi tăioase. Degeţica ştia că dacă el cheamă poliţia, petrecerea se termină. Pentru totdeauna, iar asta fiindcă îşi neglijase obligaţiile casnice. Dacă nu-şi strângea cortul, aveau să moară şi mai mulţi oameni.

Trebuia să meargă acasă, unde-l aştepta o ucigaşă cu sânge-rece.

Căută înfrigurat cu degetul în buric şi scoase o tabletă de Luminal de o sută de miligrame. Oamenii plecau din oraşul de corturi în fiecare zi. Alţii veneau. Nu le ţinea nimeni socoteala. În cel mai rău caz, fiecare noapte ar fi adus moartea altcuiva. Şi-o închipui pe Tartă cu căpşuni moartă. Pe Tinky-Wink. Pe Bebe soare. Poate era o cacealma. Poate, dacă le zicea şi altora, reuşeau să o prindă. Să limiteze pagubele.

Unul pe noapte, asta însemna încă şapteşpe morţi. În fiecare an un puşti sau doi plecau de la câte o petrecere, împleticindu-se prin furtuna de nisip şi nu mai auzea nimeni nimic de ei. Deşertul îi înghiţea ca pe o jertfă. Un tribut. Undeva, în

miile de kilometri pătraţi de pustiu, furtuna îi îngropa în locul în care căzeau.

Construieşte-l. Arde-l. Construieşte-l. Arde-l. Venerează şi distruge.

Avea nevoie de Luminal. Chiar şi somnoros, simţea în piept palpitaţii. Entuziasmul unui joc periculos. Şi dacă ar fi prins-o, ce-ar fi făcut cu ea? Ar fi drogat-o? Şi-ar fi ars nevasta de vie în capul unei Sandra Bernhard gargantueşti? Acum, când ştia cât de măreţ şi glorios e devotamentul ei pentru el?

Liturghie

În lumina recentelor incidente, anume distrugerea proprietăţii din Battlinghamshire Court nr. 475, asociaţia proprietarilor doreşte să comunice din nou politica asociaţiei în privinţa deţinerii câinilor, cât şi a dispensării corecte de materiale organice periculoase. Regulamentul asociaţiei prevede ca toţi câinii domestici să fie îngrădiţi în limitele proprietăţii stăpânilor. Un câine nu are voie să umble nici o clipă nesupravegheat.

Cât despre rămăşiţele umane, reglementările de sănătate locale cer ca acestea să fie înmânate autorităţilor pentru o dispensare igienică. În nici o împrejurare nu este permisă înhumarea în perimetrul casei.

Respectarea celor două reguli mai sus menţionate ar fi prevenit recenta distrugere masivă a proprietăţii. Este posibil, creând o cronologie a distrugerii, să stabilim traseul materialului periculos respectiv şi să detectăm animalele implicate. Primul incident raportat a avut loc pe 17 mai, între orele 10:00 a.m. şi 3:30 p.m. Rămăşiţele parţial descompuse au fost exhumate, se pare, dintr-un loc necunoscut de un câine. În acest caz iniţial, se pare că vinovatul a fost „Buttons". După ce le-a exhumat, beagle-ul familiei le-a mutat în

dormitorul principal, înainte alb, din Battlinghamshire Court nr. 475 şi s-a jucat cu ele o perioadă necunoscută de timp, înainte să le îngroape în curtea din spate a proprietăţii.

Urmele lăsate de la nr. 475 la 565, 785, 900, 1050, 1075 şi 1100 Battlinghamshire Court reconstituie un traseu posibil şi nefericit al viscerelor umane necugetat abandonate, descoperite şi mutate de o serie de animale domestice, dar şi dăunătoare precum şobolani sau ratoni, care au revendicat toate părţile aflat în descompunere progresivă, le-au abuzat şi le-au îngropat din nou în alt loc. Distrugerea similară a covoarelor, mobilei şi paturilor sugerează că procesul de contrabandă şi-a făcut drum pe urmă spre Surreydaledown Mews. Dovezi semnificative s-au găsit în câteva gospodării din Knightsbridgeton Close şi Regentrosetudor Crescent. Din cauza instabilităţii accentuate a ţesutului aflat în degradare, fiecare vizită ulterioară a lăsat o amprentă mai puternică şi un efect mai nociv asupra fiecărei gospodării.

A fost propusă o taxă specială pentru a acoperi cheltuielile destinate golirii şi curăţării piscinelor din zonă. În plus, rezidenţii sunt încurajaţi să-şi revadă istoricul vaccinurilor; mai ales cei care, petrecându-şi timpul pe marginea piscinei, n-au recunoscut natura rămăşiţelor şi le-au confundat cu o minge de plajă roşie, dezumflată şi tristă. Şi, în cel puţin unul dintre cazuri, şi-au pasat-o unii altora cu încântare.

Această abominaţie a fost oroarea umflată de apă pe care fiica mai mică a familiei Sanchez a recuperat-o cu inocenţă din piscina casei. Folosind un cleşte pentru grătar, a aruncat-o peste gardul viu, trimițând-o în piscina familiei DiMarcos. Acolo a fost descoperită de fiul cel mare, Danny, care s-a recuzat de la orice acţiune nobilă şi decentă. În schimb, a aruncat mortăciunea pe acoperişul vecinilor din Ivy High Street nr. 8871.

Acolo a servit drept ospăţ pentru ciori, dintre care una a ridicat-o până în înaltul cerului albastru de vară, dându-i drumul direct deasupra şezlongului ocupat de Ada Louise Cullen. În acest punct, călătoria pacostei ăleia s-a întrerupt brusc.

Lucru regretabil, câteva site-uri de ştiri online au difuzat deja povestea cu titlul „Bucată de carne putredă căzută în capul unei nudiste". Ştirea a devenit virală după ce au comentat-o vorbitorii profesionişti de la radio.

La momentul recuperării, mortăciunea îşi pierduse mult din volumul iniţial. Au fost chemate organele legii. După o scurtă dezbatere în care au încercat să determine natura acelei mase organice, paramedicii i-au estimat greutatea finală la şase sute douăzeci şi patru de grame. Au tratat-o pe domnişoara Cullen pentru şoc, greaţă, o posibilă contuzie şi traumă a ţesuturilor moi la nivelul discurilor cervicale.

După o lungă discuţie, majoritatea a decis că masa de carne respectivă nu era rezultatul unui act violent. Părea să fi căzut absolut firesc. O primă evaluare determina că era de origine umană.

Deşi mulţi sunt de altă părere, asemenea ţesuturi sunt calificate legal ca deşeuri medicale şi astfel constituie un pericol pentru sănătatea publică, asta ca să nu mai menţionăm cât de afectat este preţul de vânzare al caselor în perimetrul cărora asemenea aşa-zise deşeuri au fost expuse de către diverse animale domestice care, din câte se pare, le-au exhumat şi le-au tot mutat de-a lungul a trei zile cu temperaturi ridicate.

La examinarea medicului legist, materia în chestiune s-a dovedit a fi placenta eliminată după aducerea pe lume, nu tocmai recentă, a unui nou-născut.

Mai multe gospodării din Corningmarblerock Estates au sărbătorit sosirea pe lume a unui nou membru, însă asta nu înseamnă că deşeul medical respectiv nu putea fi adus din afară, pentru

plantarea unui pom sau pentru alt ritual asemănător. La o cercetare rapidă a aplicaţiilor pentru modificarea peisajului din ultimele trei luni s-au găsit aprobări pentru plantarea a cinci tufe de trandafiri, a unui liliac, a trei portocali, a unui chiparos, a paisprezece merişori şi a unui stejar de baltă. Oricare dintre acestea putea fi locul de odihnă iniţial al materiei organice eliminate.

Nu e imposibil ca un animal precum coiotul, acest vultur cu patru picioare, să fi adus rămăşiţele deranjante dintr-o altă comunitate. Mockingbird Farms, de pildă. Sau Belle Lakeside Villas, unde aruncarea resturilor postnatale este, probabil, o practică mai puţin dezaprobată.

Sincer, membrii comitetului nu-i exclud pe cel puţin jumătate dintre rezidenţii din Heron Cove ca posibili responsabili de această manevră prostească, dar ce-am putea face? Să punem un anunţ la rubrica Obiecte pierdute, furate sau găsite? *Găsit: placentă murdară, parţial descompusă. Roasă de orice animal curios de pe o rază de trei kilometri.* Orice acţiune ar decide comitetul că e necesară, unii indivizi care consideră că există întotdeauna o alternativă vor simţi că e de datoria lor să mute munţii din loc ca să înapoieze obiectul proprietarului său.

Comitetul nu va dezbate valoarea spirituală sau ritualică a eliminării acestor surplusuri ale procesului reproductiv; totuşi incidentul ne obligă să adoptăm măsuri pentru a preveni eventualele ocurenţe viitoare.

N-au fost afectate doar interioarele caselor. Destul de multe animale domestice au ingerat bucăţi din materia-problemă. Drept rezultat, pisica siameză a domnului şi doamnei Heywood Marshall-Simon a regurgitat o parte în poala doamnei Marshall-Simon. La fel şi terierul scoţian Buttons, pe bancheta de piele încinsă a noului Jaguar XJR LWB al domnului Clayton Farmer.

Asociaţia proprietarilor nu e deloc insensibilă la suferinţele vecinilor noştri. Dar, în afară de domnişoara Cullen, nici unul nu e întru totul nevinovat. De la cei care au înhumat neglijent rămăşiţele până la proprietarii de animale domestice care au ignorat regulile legate de eliberarea din lesă, toţi cei afectaţi au un grad de implicare. Dintre cei ale căror proprietăţi au fost afectate, unii propun să se facă un test ADN pentru a determina originea materiei organice şi a cere compensaţii financiare. Totuşi comitetul susţine că o astfel de măsură ar fi greu de justificat şi de aplicat din punct de vedere legal.

Nu e dificil să-ţi imaginezi cum un proaspăt tată găseşte o groapă săpată de curând în curtea din spate şi, cunoscând tulburările recente, face un pas în faţă ca să-şi asume responsabilitatea. În locul unei soluţii imediate care să-i satisfacă pe toţi cei implicaţi, comitetul a decis să ia o poziţie de lungă durată în privinţa episodului. Şi anume că astfel de dezastre împărtăşite îi leagă pe vecini de-a lungul timpului. În societatea noastră contemporană, unde casele sunt vândute şi familiile se mută în medie o dată la şapte ani, această saga o să ne servească drept amintire trainică a timpurilor noastre trecătoare ca prieteni şi cunoştinţe.

Faptele vor fi deformate prin repovestire. Cei ale căror vieţi nu au fost direct afectate vor pretinde că au fost. Cei care au suferit poate cel mult distrugerea unui covor vor pretinde că au fost siliţi să-şi abandoneze cu totul casa. Evenimentele recente se vor amplifica până când vor deveni mitologia comunităţii noastre. Mult după ce animalele noastre domestice vor fi moarte, vom resuscita noi înşine această amintire ca s-o savurăm şi s-o transmitem mai departe lumii. Ne-o vom povesti unii altora ca să ne amuzăm. O vom distorsiona. O vom arunca în aer la petreceri şi vom râde în hohote. Cât de degradată era, o vom degrada şi mai mult. O vom umfla. O vom pune

într-o lumină imposibil de sumbră, făcând din ea o mitologie a noastră. O consolare. O dovadă a încercărilor prin care-am trecut.

Ne rugăm pentru domnişoara Cullen, care raportează că a avut coşmaruri repetate în urma incidentului.

Pentru că nu s-a găsit o opţiune mai bună, rămăşiţele au fost predate Institutului de medicină legală din Shaysaw County, unde vor fi depozitate timp de două luni, după care vor fi incinerate respectuos.

De ce n-a ajuns Furnicarul niciodată pe lună

Cu o viaţă în urmă, când Cocoşul era doar un cocoşel, juca şah cu prietenii lui. Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul erau în clasa a cincea. Stăteau turceşte în jurul unei table de şah, într-un colţ liniştit al terenului de joacă, în pauză. Furnicarul mută o tură să-l ademenească într-o capcană evidentă şi Cocoşul îi luă unul dintre nebuni, iar când spuse „Şah", o umbră uriaşă se întinse peste jocul lor. O umbră cât tot ce era acolo. O talpă călcă în mijlocul pionilor, împrăştie caii şi rupse tabla de şah pe care Cocoşul o primise de ziua lui, când împlinise zece ani, şi o adusese la şcoală în geanta ei specială cu mâner, pentru că arăta ca o geantă diplomat de care Cocoşul plănuia să-şi ia când avea să ajungă avocat. Avocat pe drepturi de proprietate intelectuală, specializat în divertisment. Geanta avea chiar iniţialele Cocoşului incrustate în imitaţia de piele, cu auriu, un dar din partea mamei şi tatălui său. Furnicarul mai avea puţin şi câştiga, dar acum tabla era ruptă în mijloc şi pe margini. Regele negru de plastic şi pionii albi erau împrăştiaţi în jur şi în mijlocul dezastrului trona Mistreţul, care călca în picioare cadoul Cocoşului.

Cu un strigăt sălbatic de luptă, Mistreţul se aruncă înainte şi îşi izbi cu putere genunchii de pieptul Cocoşului.

Iepurele şi Furnicarul căzură pe spate şi se târâră prin iarbă, bucuroşi că de data asta nu fuseseră ei cei loviţi. Pumnii Mistreţului îi zburară Cocoşului ochelarii de pe nas. Genunchii lui îi striviră coastele subţiri şi îi turtiră nasul. Singura mişcare de apărare a Cocoşului era să sângereze abundent din buzele sparte şi din nări. Se rostogoli peste piese şi nebunul îl înţepă în spinare, iar turele îi ştanţară vânătăi în formă de castele. Cocoşul plângea ca un copilaş.

În depărtare se auzi un fluierat ascuţit şi Mistreţul se retrase la fel de repede pe cât atacase. O lentilă de la ochelarii Cocoşului sărise şi ramele erau rupte. Tabla de şah era atât de murdară şi de spartă, încât Cocoşul se simţi imediat ruşinat că o îndrăgise vreodată. O îndrăgise atât de mult că acum, sub privirile Iepurelui şi Furnicarului, îi călcă rămăşiţele în picioare. Trase şuturi în regi şi regine şi le azvârli în toate părţile, în timp ce pe obraji îi curgeau pârâiașe de lacrimi şi sânge. Cocoşul călcă în picioare geanta cu iniţialele lui până o afundă în noroiul umilinţei sale, strigând:

— Futu-ţi pizda mă-tii de căcat de joc stupid pentru fătălăi!

Furnicarul şi Iepurele erau jenaţi de jena prietenului lor, însă îl înţelegeau perfect. Toţi trei studiau şi citeau suplimentar pentru puncte în plus. Aveau note maxime şi încă din clasa a cincea păreau meniţi unor cariere de succes: Cocoşul, avocat; Iepurele, neurochirurg; Furnicarul, inginer de rachete. Erau cei mai pirpirii din clasă. Profesorii îi iubeau pentru că ridicau media şcolii la teste. Domnişoara Scott, mai ales, care era drăguţă şi tânără şi îşi purta părul lung prins la spate cu o fundă, îi iubea mult, iar ei o adorau. Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul locuiau în case îngrijite şi aveau părinţi care îi înconjurau cu

dragoste şi respect. Se înţelege că erau bătuţi de golani săptămânal.

Mai rău, şcoala lor practica o politică de zero toleranţă faţă de violenţă, aşa că la orice bătaie toţi cei implicaţi erau pedepsiţi cu o suspendare. Pentru golani, asta însemna o săptămână de vacanţă, dar pentru victimă însemna să rămână în urmă la lecţii. Aşa că, atunci când domnişoara Scott alergă spre Cocoş, care-şi călca în picioare tabla de şah şi înjura, el îşi şterse ochii cu dosul palmei zgâriate şi îi spuse:

— Ne jucam de-a prinselea. Am intrat într-un copac.

Când Cocoşul se întoarse de la cabinetul medical al şcolii cu rănile dezinfectate şi bandajate, fetele chicotiră cu palma la gură. Colibri o înghionti pe Rândunică să se uite la buza lui umflată şi la dintele ciobit şi amândouă dădură ochii peste cap. Cocoşul se aşeză la locul lui la masa de lectură şi îşi zise: „Testele spun că eşti un geniu". Iepurele şi Furnicarul nu ridicară ochii spre el, însă Cocoşul se întinse peste masă şi le spuse:

— Trebuie să ne gândim la o schemă să ne ajutăm singuri.

După ora de lectură, urmă cea de matematică. Trecu şi ziua de marţi şi veni cea de miercuri. Ortografie şi vocabular. Rănile Cocoşului se vindecau, nu şi orgoliul lui. Spre sfârşitul unei competiţii de ortografie, Cocoşul simţi o privire ostilă. Când începea să spună pe litere cuvântul „reţetă", îl văzu pe Mistreţ în fundul clasei, încruntându-se şi izbindu-şi demonstrativ palma cu pumnul. Panicat, Cocoşul încurcă literele şi pierdu în favoarea Delfinului. În aceeaşi după-amiază, când domnişoara Scott plecă să mai aducă nişte cretă, Mistreţul îl pocni pe Delfin în cap cu un dicţionar. Numai pocnetul ţestei izbite de cărţoi îi răni pe toţi cei din jur.

Pentru Cocoş, momentul se dovedi a fio sursă de inspiraţie.

Când se întorceau acasă, le spuse Iepurelui şi Furnicarului:

— Ascultaţi, prieteni. Am un plan.

Planul era simplu. Părea facil, dar era genial. Iepurele şi Furnicarul fură de acord că e genial.

A doua zi, domnişoara Scott îl chemă pe Cocoş la tablă şi îi ceru să înmulţească 34 cu 3 şi să arate cum ajunsese la rezultat. Cocoşul luă creta şi umplu jumătate de tablă, iar la sfârşit zise că răspunsul era 97. Domnişoara Scott îi ceru să mai încerce şi noul rezultat fu 91. Ea îl privi îngrijorată şi îi spuse să se ducă la locul lui. Când îi ceru Iepurelui să rezolve problema, lui îi ieşi 204. Furnicarului, 188. La un test fulger, Iepurele scrise că Atena e capitala Finlandei. Furnicarul scrise că e Danemarca. Cocoşul că e Golful Californiei.

Ea le ceru să rămână după ore. Îi întrebă dacă sunt fericiţi acasă şi dacă părinţii lor se ceartă. Părul domnişoarei Scott se legăna atât de vioi şi obrajii îi străluceau atât de tare, că cei trei prieteni o priveau cu ochii măriţi de adoraţie.

În săptămânile următoare, Furnicarul uită cum se scrie corect numele lui. Iepurele greşi versurile la cântecul „Twinkle, Twinkle, Little Star". Când îi veni rândul să citească din *Little House on Plum Creek,* Cocoşul se bâlbâi la cuvântul „hermafrodit". Domnişoara Scott anunţă rezultatele la testul de istorie dat cu o săptămână înainte şi cei trei prieteni luaseră cele mai mici note. Până şi Mistreţul se descurcase mai bine. În pauză nu-i mai bătu nimeni.

În sfârşit erau liberi.

După ce rezolvară cu matematica, ştiinţele, lectura şi geografia, Cocoşul şi prietenii lui îşi înteţiră eforturile. Veniră la şcoală cu feţele murdare, ca dovadă că neglijau igiena. Îl ignorară pe elevul care dirija circulaţia în intersecţie ca să arate că nu reţinuseră o boabă din educaţia civică. Mergeau cocoşaţi, semn că dispreţuiau lecţiile de ţinută.

Picau la fiecare materie. Planul Cocoşului mergea perfect. După cum le propusese, tot ce trebuia să facă era să repete clasa a cincea. Şi nu numai o dată, ci de trei sau patru ori. Să-i lase pe Mistreţ şi pe Colibri şi pe ceilalţi bătăuşi şi chicotitori să treacă într-a şasea şi a şaptea. În câțiva ani, Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul aveau să fie giganţi în comparaţie cu colegii lor dintr-a cincea. Până la sfârşitul şcolii, ar fi ajuns şefii clasei, căpitani de echipă la orice sport, regi ai balurilor. Şi n-aveau să fie doar mai mari, ci şi mai deştepţi, mai deştepţi şi mai binevoitori decât fuseseră vreodată orice alţi eroi ai campusului. Urmau să aibă muşchi şi coordonare fizică şi înţelepciunea unor foşti ţapi ispăşitori. Între timp, puteau să se relaxeze şi să se bucure de încă patru ani frumoşi de atenţie sporită din partea domnişoarei Scott.

Ştiau că să pici clasa e jenant numai dacă eşti singur. În după-amiaza aia, după competiţia de ortografie, cu pocnetul dicţionarului în capul Delfinului răsunându-le încă în urechi, pe drumul spre casă, cei trei scuipară în palmă şi jurară să pice împreună. Ca să reuşească, trebuiau să lucreze în echipă. Şi să nu sufle nimănui o vorbă despre plan. Iepurele a fost cel care i-a poreclit „Clubul repetenţilor".

— Prima regulă a Clubului repetenţilor, spuse Furnicarul, e că nu se vorbeşte despre Clubul repetenţilor.

Să-şi ducă la îndeplinire planul era mai greu decât se aşteptaseră. În primul rând, intrau în sevraj după laude. Simptomele erau groaznice, dar dacă vreunul dintre ei s-ar fi simţit tentat să se joace cu trusa de chimie sau să recitească *Republica* lui Platon, n-avea decât să-i sune pe ceilalţi şi să le ceară sprijinul până când impulsul negativ trecea. Să se uite la televizor ore în şir era o metodă bună, însă trebuiau să facă un efort mental uriaş să fie atât de proşti. Slavă Domnului

că Furnicarul găsi soluţia cea mai eficientă. Când mergeau la şcoală într-o dimineaţă, Furnicarul coti pe o alee şi le făcu semn Cocoşului şi Iepurelui să-l urmeze. Într-un loc ferit de privirile tuturor, Furnicarul se uită în stânga şi-n dreapta înainte să bage mâna în geacă şi să scoată din buzunar o pungă de hârtie boţită. Când o desfăcu, înăuntru era un tub cu prenadez pentru machete.

Furnicarul îi desfăcu capacul şi îl stoarse, lăsând dâra vâscoasă de prenadez să curgă în pungă. Pe urmă puse tubul stors înapoi în pungă - nu-l aruncă, pentru că voiau să fie idioţi, nu necivilizaţi - şi duse punga desfăcută la nas. Furnicarul nu-şi acoperise ochii şi îi privea pe Iepure şi pe Cocoş în timp ce trăgea atât de adânc în piept mirosul de prenadez, că umfla şi dezumfla punga ca pe un balon de hârtie maro. Pe alee se auzeau numai foşnetul ritmic al pungii şi fornăitul Furnicarului când trăgea mirosul pe nări. Ochii îi deveniră sticloşi şi Furnicarul îi întinse punga Cocoşului.

Prenadezul mirosea a banane muiate care începuseră să putrezească. Efectul era incredibil! Nici nu mai era nevoie să facă pe proştii, membrii Clubului repetenţilor erau proşti de-a dreptul! Metoda prenadezul, cum îi spuneau, nu ţinea la nesfârşit, dar sub efectul ei, Iepurele nu reuşea nici să ţină un creion în mână. Furnicarul adormea în bancă şi se scăpa pe el. Cocoşul le sugeră să fure votcă din frigiderul părinţilor şi combinaţia magică de prenadez şi votcă le dădu celor trei prieteni o ignoranţă mai mare decât sperau să obţină vreodată. Până la Crăciun, ajunseseră deja la cursurile de lectură pentru începători. Pe la Paşte nici nu-şi mai puteau lega singuri şireturile!

Domnişoara Scott, drăguţa, mereu săritoarea domnişoară Scott, nu se lepădă de ei. Îi mângâia pe cap şi îi lăuda chiar şi numai dacă reuşeau să deschidă o carte cu benzi desenate. Înainte ca vânătăile Cocoşului să dispară, îl tot întreba:

„Spune-mi încă o dată, cum te-ai lovit?“. Îl prindea pe Furnicar singur şi-l întreba: „Cum s-a lovit Cocoşul?". Nici unul dintre ei nu se gândise să-şi sincronizeze poveştile şi prenadezul nu-i ajuta prea mult. Cocoşul îi zise că de fapt căzuse de pe tobogan pe terenul de joacă. Iepurele îi zise că fusese faultat la un meci de fotbal. În cele din urmă, domnişoara Scott îl duse pe Cocoş la cabinetul medical al şcolii, unde asistenta le făcu trei fotografii, ea cu braţul pe după umerii lui. În ciuda buzelor sparte, Cocoşul zâmbi. Radia uitându-se la aparat, atât de îndrăgostit era.

Nimeni nu-i mai pocnea. Nimeni nu mai râdea şi nu-i mai arăta cu degetul. Nici măcar nu-i mai băga cineva în seamă. La început nu le era uşor să fie invizibili. Apoi se obişnuiră. Cocoşul continua să viseze că o să se facă avocat. Că o să treacă examenul de barou cu brio şi o să ţină pledoarii însufleţite la tribunal în apărarea celor necăjiţi şi nedreptăţiţi. Şcoala le trimisese probabil părinţilor o scrisoare de avertisment, opusul unui raport de progres, pentru că mama Cocoşului şi tatăl lui îl încolţiră într-o seară, la cină. Tatăl oftă adânc şi îl întrebă:

— OK, ce se întâmplă, domnule?

Sună telefonul în bucătărie şi mama Cocoşului se duse să răspundă. Prin uşa deschisă, Cocoşul o auzi ridicând receptorul şi spunând „Bună seara", iar vocea îi părea dintr-odată foarte senină. „O clipă, vă rog", spuse şi îşi lipi receptorul de piept, ca şi cum ar fi depus un jurământ. Îi zise soţului:

— E Hamsterul.

După ce ascultă câteva clipe, tatăl Cocoşului spuse în telefon: „Ca sfătuitor legal, ţi-aş recomanda să arunci brânza aia..."

Când se întoarse la masă, mama Cocoşului îşi privi fiul cu îngrijorare şi îi zise:

— Ştim că nu e vorba de note aici. (Îşi muşcă buza de jos.) Ştii că te iubim necondiţionat, da?

În bucătărie, tatăl Cocoşului spunea: „E risc de salmonelă şi asiguratorii pot să ne acuze de neglijenţă intenţionată". Închise şi se întoarse la masă. Cocoşul îşi concentră tot talentul de-a face pe prostul acumulat în ultima vreme ca să nu înţeleagă îngrijorarea părinţilor, dar taică-su îi interzise să se mai uite la televizor până-şi rezolva situaţia şcolară. Apoi îi interzise accesul la telefon. Apoi accesul la orice distracţie. Curând, Cocoşul, Furnicarul şi Iepurele dormeau în camerele lor fără postere colorate pe pereţi şi fără măcar un aparat de radio care să-i distragă de la studiile lor neglijate.

Domnişoara Scott îl reţinu pe Cocoş după ore într-o vineri şi îl imploră să-i spună ce se întâmplă. De ce ajunsese codaşul clasei? Îl întrebă cu atâta durere în glas, încât Cocoşul începu să plângă. Plângea la fel de tare ca atunci când îl bătuse Mistreţul. Să o vadă pe domnişoara Scott suferind îl durea mai rău decât umilirile Mistreţului. Cocoşul plânse până îi dădu sângele pe nas şi ochii i se încercănară ca ai Ratonului. Dar chiar şi îmbrăţişat strâns de domnişoara Scott, care plângea şi ea, nu putu îngăima decât:

— Nu pot să dau nici o explicaţie. Am promis că nu spun.

În lunea următoare, un judecător de la Tribunalul pentru minori şi familie emise un mandat şi Cocoşul fu dus la o casă de copii, în aşteptarea investigaţiei asistenţilor sociali. Miercuri, Furnicarul şi Iepurele fură şi ei duşi la o casă de copii.

Cocoşul îşi zise: „E ceva temporar". Apoi îşi adună camarazii şi îi linişti:

— Gloria viitorului o să justifice greutăţile trecătoare din prezent.

Se aveau unul pe altul, le spuse. O aveau pe drăguţa domnişoară Scott să-i ajute. În câţiva ani, ei vor conduce şcoala; fiind cei mai mari şi mai deştepţi copii, vor fi stăpânii holurilor şi ai

terenului de joacă. Cei trei sufereau acum pentru ca viitorii lor colegi de clasă să nu mai fie bătuţi şi umiliţi.

Într-o zi, Cocoşul avea să fie avocat. Iepurele, neurochirurg. Furnicarul, inginer de rachete. Şi o să le cumpere părinţilor câte o vilă şi un avion particular. O să le explice despre pactul secret al Clubului repetenţilor şi o să râdă împreună în hohote. Părinţii o să-i iubească şi o să-i admire şi mai mult pentru vizionarismul şi dedicaţia pe care cei trei prieteni le dovediseră în clasa a cincea.

Prenadezul le era de mare ajutor. Când inhala adânc, Cocoşului îi pocnea şi îi sfârâia mintea ca o bucată de plastic în flăcări. Îşi băga faţa în punga de hârtie şi inhala până simţea insecte mişunându-i pe sub piele şi auzea gândurile altora. Într-o sâmbătă după-amiază, Cocoşul îl urmări pe Furnicar. Rămase la câteva zeci de metri în urmă, ascunzându-se după garduri şi tupilându-se în umbra pubelelor. Se ţinu în spatele Furnicarului tot drumul până la bibliotecă. Văzându-și prietenul că intră acolo, Cocoşul simţi că-i fierbe sângele de furie. Furnicarul plănuia să-i trădeze. Face el ceva, îşi spuse Cocoşul, ca să ia note mai bune, iar la sfârşitul anului o să treacă într-a şasea şi o să ne lase pe mine şi pe Iepure în ruşinea noastră!

Cocoşul se duse să-l informeze pe Iepure de trădare. Îl căută peste tot: la casa de copii, pe alei, la ghena din spatele şcolii, însă Iepurele nu era nicăieri. Un adevăr cumplit prinse contur în mintea de plastic ars a Cocoşului, dar îl respinse. Când resemnarea îi copleşi frica, se duse la Muzeul de ştiinţe ale naturii. Acolo, în faţa unei relicve din Egiptul antic, stătea Iepurele. Mai rău, avea în mână un creion şi un blocnotes.

Cocoşul, care fondase Clubul repetenţilor, era trist. Avea să repete singur clasa a cincea. Tovarăşii lui, alături de care suferise atâtea abuzuri, îl trădaseră. Şi ce trădare! Egoismul lor condamna generaţiile viitoare de copii de zece ani la acelaşi

ciclu al umilinţei şi nefericirii. Cât de repede uitaseră, însă Cocoşul se hotărî să le amintească.

Luni, aplecându-se peste bancă, le şopti:

— Prieteni, haideţi să împărţim nişte prenadez la ghena din spatele şcolii în pauza mare.

Inocenţi, acceptară amândoi. Când trioul se reuni şi punga de hârtie era pregătită, Cocoşul le-o întinse cu graţie, îndemnându-i să tragă înaintea lui. După ce Iepurele şi Furnicarul se ameţiră bine şi aveau ochii dilataţi şi buzele le atârnau moi, Cocoşul îi înfruntă.

— V-am prins! strigă el. (Sări pe cei doi, care erau deja varză, îi cără pumni Furnicarului şi genunchi Iepurelui.) Bibliotecă? Muzeu? Vreau o explicaţie! le strigă.

Prietenii săi se muiaseră atât de rău de la prenadez, că putea să-i calce în picioare fără să întâmpine nici o rezistenţă.

După prânz, când domnişoara Scott aproape plânse văzându-i pe Furnicar cu nasul spart şi pe Iepure cu urechile rupte, cei doi se aşezară la masa de lectură şi o rugară să nu-şi facă griji.

— Am căzut pe scări, îi zise Furnicarul. Ca pedeapsă că nu mă gândesc mai mult la alţii.

— E din cauza stângăciei mele, îi spuse Iepurele. Urechile mele sunt un preţ mic pentru un viitor mai luminos.

Ca să-şi îndrume mai bine prietenii, Cocoşul o rugă pe domnişoara Scott să-i ajute să fie mutaţi în aceeaşi casă de copii. Ea îl ascultă şi în curând Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul împărţeau acelaşi dormitor, aceeaşi baie şi aceeaşi pungă de hârtie. Nici unul nu mai era tentat să viziteze biblioteca sau muzeul. Agăţară un calendar pe perete şi tăiară zilele rămase până la sfârşitul anului. Uitară diferenţa dintre Idaho, Iowa şi Ohio. Uitară diferenţa dintre „repugnant" şi „redundant". De departe, cel mai dificil ţel la care aspiraseră vreodată era să nu trăiască la nivelul potenţialului lor enorm, dar făcură faţă cu brio provocării. Nu

era deloc uşor, însă reuşiră să pice. La şcoala de vară, munciră din greu să nu facă nici un efort.

În ultima zi a şcolii de vară, o văzură pe domnişoara Scott deschizând sertarele biroului ei şi scoțând nişte fotografii, suvenire pe care le strângea într-o cutie de carton. Când sertarele se goliră şi cutia se umplu, se uită cum stăteau toţi trei în clasa pustie şi le zise:

— O să-mi fie dor de voi la anul.

„Am ratat ratarea", îşi spuse Cocoşul. În ciuda strădaniilor lor, trecuseră clasa. Îşi puseseră în joc prestigiul, familiile, timpul şi se aleseseră până la urmă cu o promovare într-a şasea, unde aveau să rămână la coada clasei. Câtă corupţie! În acel moment, furia care îl cuprinse pe Cocoş îi întunecă dragostea pentru profesoară. Dacă i-ar fi păsat, nu i-ar fi trecut. Pentru Cocoş era evident că domnişoara Scott nu făcea decât să-şi transfere problemele altui profesor. Se descotorosea de ei. Sângele i se urcă la cap, tot corpul i se strânse într-un ghem de mânie şi strigă:

— Curvo!

Furnicarul şi Iepurele se holbară la el. Domnişoara Scott se holbă la el.

— Cum poţi să ne treci în clasa a şasea? o luă Cocoşul la întrebări. Asta numeşti tu educaţie?

Doar pentru că o iubise atât de mult, alergă şi dărâmă cutia de pe biroul ei. Împrăştie fotografiile şi suvenirele pe podea, le călcă în picioare, le rupse şi le mototoli strigând:

— Futu-ţi pizda mă-tii de căcat de joc stupid pentru fătălăi!

Când distruse tot ce era de distrus, Cocoşul aşteptă, gâfâind şi transpirând, un răspuns.

Domnişoara Scott nu plânse. Nimeni nu plânse. Era un progres, dacă puteai să-i zici aşa.

— Nu treceţi în clasa a şasea, îi spuse ea. (Fără să se obosească să-şi adune suvenirele rupte, domnişoara Scott îşi luă haina de pe marginea scaunului şi o trase pe ea. Îşi încheie nasturii.

Deschise un sertar şi îşi scoase poşeta.) Mi-au picat trei elevi, oricât m-am luptat să-i ţin la suprafaţă, spuse deschizând poşeta şi scoțându-și cheile. Aşa că mi-am pierdut jobul.

Lăsându-l pe Cocoş să priceapă dimensiunea dezastrului, se îndreptă spre uşă, o deschise şi dispăru din vieţile lor pentru totdeauna.

În loc să treacă în clasa a şasea, Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul trecură la marijuana. Deveniră maeştri la făcut pe proştii şi anul următor se scurse mai repede şi mai uşor. Nici măcar nu mai învăţară numele noului profesor. Se întoarseră la părinţii lor. Perseverară.

În anul următor, în loc să treacă în clasa a şasea, trecură la calmante eliberate pe reţetă. Acum, la doişpe ani, erau nişte giganţi pe lângă colegii lor micuţi de zece ani. Arătau ca nişte prostovani uriaşi alături de ei. Nimeni nu-i trata ca pe nişte eroi; nimeni n-avea pic de respect pentru ei, până la un concurs de ortografie, când Cocoşul greşi cuvântul „reţetă" şi-l auzi pe Gnu chicotind. În pauză, Cocoşul, Iepurele şi Furnicarul îl bătură pe rând, cărându-i pumni în faţa udă de lacrimi. Evident, Gnu nu-i turnă şi, dacă ar fi făcut-o, ce conta? Să rămână repetenţi nu-i mai speria deloc şi, ca să-şi sporească prostia, cei trei se retraseră într-un colţ liniştit al terenului de joacă şi îşi rulară un joint. Trăgeau din el şi distrau închipuindu-şi ce-o să-şi cumpere când o să fie bogaţi. Când se întinse pe pământ, Cocoşul simţi ceva ascuţit împungându-l în spinare. Pipăi sub el şi găsi o statuetă micuţă, cu coroană… aproape că o recunoscu. Le-o arătă Iepurelui şi Furnicarului, însă ei dădură doar din cap. Nu reuşeau să-i nimerească numele. Iepurele o linse şi o muşcă şi spuse că figurina e făcută din plastic negru. Furnicarul veni cu ideea să o topească şi scoase o cutie cu chibrituri. Micuţa figurină încoronată luă foc, arzând cu o flacără albastră şi mirosind a fecale şi păr ars. Orice-ar fi fost chestia aia, ieşea

din ea o spirală de fum acru spre care, fără ezitare, cei trei prieteni se întinseră să-l inhaleze.

Aport

Hank stă cu un picior la un pas înaintea celuilalt, lăsându-și toată greutatea pe cel de dinapoi. Se ghemuieşte jos de tot, sprijinindu-se pe piciorul din spate, cu genunchiul îndoit, cu torsul, umerii şi capul trase în spate, cât mai departe de degetul mare de la piciorul din faţă. Când expiră, piciorul de dinapoi al lui Hank se îndreaptă dintr-o săritură, şoldul se curbează şi-i aruncă tot corpul înainte. Torsul i se răsuceşte şi aruncă un umăr înainte. Umărul aruncă un cot. Cotul aruncă înainte încheietura mâinii. Tot braţul se mişcă pe o traiectorie curbă şi pocneşte ca un bici. Fiecare muşchi îi trimite mâna înainte şi, în punctul în care Hank ar trebui să cadă în faţă, aceasta aruncă mingea. O minge de tenis galben-deschis zboară ca un glonţ până aproape dispare în cerul albastru, trasând un arc auriu ca soarele.

Hank aruncă din tot corpul, aşa cum şi trebuie să facă un bărbat. Labradorul lui Jenny sare după mingea de tenis, un punct negru țâșnind spre orizont, pierzându-se printre pietrele de mormânt, apoi se întoarce dând din coadă şi îmi lasă mingea la picioare.

Eu, când arunc o minge, o arunc numai din degete. Poate şi din încheieturi, însă numai puţin, fiindcă am încheieturi fragile. Nimeni nu m-a învăţat, aşa că mingea sare peste primul rând de morminte, se izbeşte de un mausoleu, ricoșând, se rostogoleşte prin iarbă şi dispare după o piatră, în timp ce Hank rânjeşte uitându-se la picioare şi clatină din cap spunând:

— Bună aruncare.

Hank horcăie din rărunchi şi scuipă o gâlmă cleioasă în iarbă, între picioarele mele desculţe.

Câinele lui Jenny doar stă acolo, un labrador negru cam prost, şi se uită la ea. Jenny se uită la Hank. El se uită la mine şi spune:

— Ce mai aştepţi, băiete? Aport!

Hank arată cu bărbia spre locul unde a dispărut mingea, printre morminte. Îmi vorbeşte cum vorbeşte Jenny cu câinele ei.

Ea îşi răsuceşte o şuviţă din părul lung între degetele de la o mână şi se uită în spatele nostru, spre parcarea pustie unde e maşina lui Hank. Lumina soarelui îi trece prin fustă, care nu are jupă, îi conturează picioarele până la chiloţi, în timp ce ea spune:

— O să aşteptăm. Jur.

Pe primul rând de pietre de mormânt nu e nici o dată mai recentă de 1880 şi ceva. Cred că mingea mea a ajuns pe la 1930. A lui Hank o fi ajuns pe la pelerinii ăia de căcat de pe căcatul ăla de vas, *Mayflower*.

De la primul pas, simt ceva umed sub tălpi, o chestie lipicioasă şi caldă. Flegma lui Hank mi se întinde sub călcâi, mi se agaţă de degete, aşa că-mi târăsc talpa pe iarbă ca să o şterg. Jenny râde în spate, în timp ce eu urc dealul, târşâindu-mi piciorul, spre primul rând de morminte. Buchete de trandafiri din plastic înfipte în pământ. Mici steaguri americane se zbat în bătaia brizei. Labradorul negru aleargă înainte, mirosind petele maronii, moarte din iarbă şi pisându-se deasupra. Mingea nu e după mormintele din 1870. Tot nimic după cele din 1860. Nume de morţi îmi sar în ochi din toate direcţiile. Soţi preaiubiţi. Soţii preţuite. Mame şi taţi adoraţi. Nume după nume cât vezi cu ochii, pişate de câinele lui Jenny, o armată de oameni morţi care zac sub tălpile noastre.

La următorul pas, pământul explodează ca şi cum aş fi călcat pe mine, din iarbă țâșnesc gheizere cu apă rece care-mi împroaşcă blugii şi cămaşa. Capcane de apă rece ca gheaţa. Stropitorile de sub pământ aruncă jeturi de apă care-mi intră în ochi,

îmi udă părul. Apa rece mă loveşte din toate părţile. Din spatele meu se aud râsete, Hank şi Jenny râd atât de tare, că trebuie să se sprijine unul de altul, au hainele ude şi ei i se lipesc de ţâţe şi de peticul întunecat al flocilor. Cad în iarbă, încă îmbrăţişaţi, şi râsetele se opresc abia când gurile ude li se apropie.

Morţii se pişă şi ei pe noi. Moartea poate să te lovească cu o răceală de gheaţă, într-o după-amiază însorită, când nici nu te-aştepţi.

Labradorul stupid al lui Jenny latră şi sare la un jet de apă, muşcând capul stropitorii de lângă mine. La fel de repede cum au ieşit la iveală, stropitorile se retrag în pământ. Am tricoul leoarcă. Apa îmi curge pe faţă din părul pleoştit ca un mop. Îmi simt blugii ţepeni şi grei ca de ciment.

La două morminte mai încolo, mingea stă la baza unei pietre funerare. Una care nu e acoperită nici de praf, nici de muşchi verde. În granit sunt proaspăt dăltuite cuvintele „Soţ preaiubit", numele „Cameron Hamish" şi data, care e din anul ăsta. Un biet amărât care a mierlit-o. Cu degetul întins, îi spun câinelui: „Aport!" şi el aleargă într-acolo, miroase mingea, mârâie la ea, apoi se întoarce fără nimic. Mă duc şi iau bila galbenă, udă. Îi spun pietrei de mormânt:

— Scuze de deranj, Cameron. Acum poţi să te întorci la viermii tăi.

Câine prost.

Când mă răsucesc să-i arunc mingea înapoi lui Jenny, nu mai e nimeni la poalele dealului. Mai departe, la fel, parcarea e pustie. Nu-l mai văd nici pe Hank, nici pe Jenny. Nu e nici maşina. Au rămas doar o baltă de ulei negru scurs din motor şi două urme care se opresc în locul unde era maşina.

Arunc şi fiecare muşchi firav de pe braţul meu se încordează, trimițând mingea în josul dealului, până unde a scuipat Hank. Îi spun câinelui: „Aport!" şi el se uită doar la mine. Târșâind încă un picior, cobor până când simt iar

ceva cald sub degetele de la picioare. De data asta e pişat de câine. În locul unde m-am oprit iarba e aspră. Moartă. Când mă uit în jur, mingea e lângă mine, de parcă ar fi urcat dealul. Cimitirul pare pustiu, în afară de miile de nume dăltuite în piatră.

Arunc iar mingea în josul dealului şi îi spun câinelui: „Aport!". El doar se uită la mine, însă văd cum mingea se rostogoleşte tot mai aproape. Se întoarce la mine. Urcă iar dealul.

Unul dintre picioare îmi ia foc, zgârieturile şi monturile de pe el mă ustură de la pişatul de câine. Celălalt picior e încleiat de flegma înspumată a lui Hank. Mi-am lăsat tenişii în portbagajul maşinii lui. S-au dus. Şi eu sunt abandonat aici, bonă pentru câinele cretin al lui Jenny.

Mă întorc printre morminte, târâind un picior ca să-l şterg de iarbă. La următorul pas, târși şi celălalt picior. Las în urmă o dâră de iarbă bătucită până la parcarea pustie.

Câinele nu vrea să se apropie de minge. În parcare, stau lângă băltoaca de ulei de motor scurs şi arunc iar mingea, cât pot de tare. Se rostogoleşte înapoi, face spirale în jurul meu pe cimentul fierbinte, cenuşiu, obligându-mă să mă învârt după ea. Mingea se rostogoleşte înapoi, rotindu-se în jurul meu pe cimentul cenuşiu şi fierbinte, silindu-mă să mă răsucesc după ea. Se învârte în jurul meu până ameţesc. Când mi se opreşte la picioare, o arunc iar. Se întoarce, de data asta făcând un ocol în aer, urcă panta încălcând iar legea gravitaţiei. Ajunge în balta cu ulei şi se învârte în ea până se înnegreşte de tot. Apoi vine şi se opreşte foarte aproape de piciorul meu. Sare, se răsuceşte şi lasă o urmă neagră pe cimentul cenuşiu al parcării, se opreşte. O minge de tenis neagră, rotundă ca punctul ce încheie o frază. Ca punctul unui semn de exclamare.

Labradorul negru stupid se scutură prea aproape de mine şi mă stropeşte cu apă din blana

lui udă. Am tricoul şi blugii îmbibaţi cu miros de câine ud şi pătaţi de noroi.

Urmele negre, uleioase, lăsate de minge formează litere. Litere cursive care alcătuiesc cuvinte pe cimentul parcării: „Ajută-mă, te rog!".

Mingea se întoarce la balta de ulei de motor, se înnegreşte iar şi pe urmă scrie cu litere de mână uriaşe: „Salveaz-o."

Când mă aplec s-o iau, sare la câțiva paşi mai încolo. Fac un pas şi mingea sare iar, ajungând la marginea parcării. O urmez şi sare iar, apoi se opreşte ca şi cum ar fi lipită de şosea, îndrumându-mă în afara cimitirului. Cu asfaltul fierbinte sub tălpi, o urmez, sărind de pe un picior pe celălalt. Mingea mă conduce, lăsând un şir de puncte negre pe şosea dinaintea mea, ca urmele lăsate de Jenny şi Hank, care nu duceau nicăieri. Labradorul negru mă urmează. O maşină de poliţie trece pe lângă noi fără să încetinească. La un stop, unde drumul dinspre cimitir se intersectează cu şoseaua districtuală, mingea se opreşte, aşteptându-mă. Cu fiecare salt, lasă urme tot mai şterse de ulei. Nu simt prea multe, doar sunt tras înainte de această viziune a imposibilului. Mingea se opreşte din sărit, rămânând pe loc. O maşină ne urmăreşte târându-se pe lângă noi cu aceeaşi viteză. Claxonează şi, când mă întorc, îl văd pe Hank la volan. Jenny stă alături, pe scaunul pasagerului. Lasă geamul în jos, scoate capul afară, părul lung atârnându-i pe portieră, şi mă întreabă:

— Eşti nebun? Eşti drogat? Întinde o mână spre bancheta din spate, apoi o scoate pe geam ţinând tenişii mei şi zice: Pentru Dumnezeu, uită-te la picioarele tale.

La fiecare pas, tălpile mele lasă în urmă pete roşii, sângerii, ştampile cu sânge pe asfalt, pe tot drumul de la parcarea cimitirului până aici. Stau într-o baltă de sânge, fără să simt pietrişul ascuţit şi cioburile de sticlă de pe marginea şoselei.

La distanţă de un salt înaintea mea, mingea mă aşteaptă.

De la volan, Hank îşi răsuceşte umărul înapoi şi, întinzând mâna, prinde cu două degete încuietoarea portierei din spate. O trage în sus, se întinde spre mâner şi strigă:

— Treci în maşină. Treci dracului în maşină, *acum.*

Legănându-şi mâna, Jenny îmi aruncă tenişii undeva la jumătatea distanţei dintre noi, în pietrişul de pe marginea şoselei. Limbile şi şireturile atârnă pe-afară, încurcate.

Stând acolo, cu labele picioarelor negre ca nişte copite, acoperite de sânge uscat şi praf, nu pot decât să arăt cu degetul spre mingea de tenis murdară... cum se învârte în jurul meu ca o muscă neagră şi grasă... doar că acum stă nemişcată, nu mă îndrumă nicăieri, a încremenit la marginea asfaltului negru, lângă talpa-gâștei.

Hank trage un pumn în mijlocul volanului şi mă asurzeşte cu claxonul. Un al doilea claxon răsună atât de tare, că ecoul lui se întoarce de undeva departe în zare. Câmpurile cu sfeclă de zahăr din jur sunt invadate de claxonul lui Hank. Sub capotă, motorul huruie, tacheţii pocnesc, camele bubuie şi Jenny se apleacă iar pe geam, zicând:

— Nu-l enerva. Treci în maşină.

Ceva mare şi negru îmi țâșnește pe lângă picioare şi prostul de labrador sare în maşină pe portiera deschisă de Hank. Cu braţul răsucit în spate, Hank trânteşte portiera şi trage tare de volan într-o parte. Rabla face o buclă largă, cu pietrişul zornăind pe jante, Jenny îşi ţine încă braţul în afară pe geam. Cauciucurile încinse lasă pe asfalt două urme gemene fumegânde.

Îi privesc cum pleacă şi mă aplec să-mi ridic tenişii. Şi chiar atunci - poc! - ceva mă loveşte în ceafă. Frecându-mi pielea capului cu o mână, mă întorc să văd ce-a fost şi uite că mingea aia stupidă

a luat-o deja din loc, sărind pe şosea în direcţia opusă celei în care a dispărut maşina lui Hank.

Mă las pe un genunchi, îmi leg şireturile şi strig:

— Stai!

Dar mingea sare mai departe.

Fug după ea şi strig:

— Aşteaptă-mă.

Iar mingea sare mai departe, face salturi înalte pe marginea drumului. La stopul de la intersecţia cu Fisher Road, la jumătatea saltului înainte şi în cel mai înalt punct, mingea coteşte spre dreapta. Dă colţul cât e încă în aer şi coboară pe Fisher, iar eu mă ţin după ea. Trecând de un teren cu gunoaie, ajungem la Millers Road şi mingea face stânga pe Turner Road şi o ia în amonte, paralel cu malul pârâului Skinner. Ferindu-se de copaci, mingea îmbibată de ulei şi neagră de mizerie zboară înainte, ridicând de fiecare dată când atinge pământul un norişor de praf.

În locul unde două făgaşe de roţi duc în pădure, mingea iese de pe şosea şi înaintează printre buruieni, nu sărind, ci rostogolindu-se acum. Înaintează pe lângă noroiul uscat al unuia dintre făgaşe, ocolind bălţile mai adânci şi gropile. Şireturile mi se bălăngănesc şi mă plesnesc peste glezne. Alerg în urma ei, gâfâind, o pierd din ochi când intră iarba înaltă, o văd iar când sare pe loc până o găsesc. Mă ţin după ea şi un roi de musculiţe se ţine după mine. Apoi, rostogolindu-se pe lângă făgaş, mingea mă conduce printre plopii care cresc de-a lungul pârâului.

Nimeni nu se înghesuie să-mi dea vreo bursă de studii. Nu după notele dezastruoase pe care mi le-a dat domnul Lockard la algebră, geometrie şi fizică. Dar sunt aproape sigur că nici o minge din lume nu poate urca la deal, nu la nesfârşit. Nici o minge de tenis nu poate să se oprească într-un loc şi pe urmă să pornească mai departe sărind de una singură. Din câte ştiu eu despre inerţie şi impuls, e

imposibil ce face mingea asta, cum se iveşte în zbor de nicăieri şi mă pocneşte în cap să-mi atragă atenţia de câte ori mă uit în altă parte.

Intru între copaci şi mă opresc puţin, să-mi obişnuiesc ochii cu umbra. Dar imediat - pac! - mă trezesc că mingea îmi face o ştampilă pe frunte. Îmi simt faţa uleioasă, mirosind a ulei de motor. Ridic mâinile din reflex şi bat aerul cu ele cum m-aş lupta cu o viespe prea rapidă ca s-o vezi. Nu nimeresc nimic, iar mingea sare deja înainte şi bufniturile ei răsună puternic între copaci.

De-a lungul malului, mingea sare mai departe, până se opreşte dintr-odată. Încremeneşte în noroiul dintre rădăcinile încurcate ale unui plop. Când ajung lângă ea, sare puţin, nu mai sus de genunchi. Sare încă o dată, de data asta cam până la brâu. Apoi sare până la umăr, până în creştetul capului, căzând de fiecare dată fix în acelaşi loc, şi la fiecare salt se afundă mai adânc în noroi. Când ajunge până la primele frunze ale plopului, a săpat deja o groapă mică între rădăcini.

Nu se mai aud păsările, coţofenele, nici musculiţele sau ţânţarii. Nu se mai aude nimic, în afară de minge şi de bătăile inimii mele. Amândouă bubuind din ce în ce mai tare.

Încă un salt şi mingea se izbeşte de ceva metalic. Nu e un sunet ascuţit, mai degrabă un ţăcănit ca acela pe care l-ar scoate o minge de baseball care loveşte streaşina casei bătrânului domn Lloyd sau pe care l-ar face o piatră aterizând pe capota unei maşini parcate pe Aleea iubăreţilor. Mingea loveşte pământul cu putere, ca şi cum ar fi trasă de un magnet, se opreşte şi se rostogoleşte într-o parte. În groapă străluceşte ceva de alamă. Ceva metalic e îngropat acolo. E capacul unui borcan, unul de la Mason, cum sunt cele în care pune mama ta roşii pentru iarnă.

Înţeleg şi fără indicaţiile mingii. Sap cu mâinile şi degetele îmi alunecă pe pereţii de sticlă. În timp ce mingea aşteaptă, îngenunchez şi trag

borcanul murdar şi greu afară. Sticla e atât de mânjită, că nu văd ce-i înăuntru.

Scuip şi şterg cu tricoul încă ud de la stropitorile din cimitir şi de transpiraţie. Capacul e strâns bine, înţepenit, umflat de rugină. Scuip şi şterg până când ceva auriu se uită la mine dinăuntru: monede aurii, cu feţe de preşedinţi morţi şi vulturi în zbor. Cum ai găsi dacă ai urmări un spiriduş până la piciorul unui curcubeu, dacă ai crede în astfel de căcaturi, iată un borcan plin cu monede de aur, atât de înghesuite una în alta, că nu zornăie. Nu se mişcă. Doar strălucesc, cum o să strălucească maşina pe care o să mi-o cumpăr ca să scot rabla lui Hank de pe drum. Cum o să strălucească inelul cu diamante pe care o să i-l cumpăr lui Jenny de la Crossroad Mall. E aici, în mâinile mele - şi poc!

Aurul e înlocuit de stele verzi. Şi de mirosul de ulei de motor.

Apoi de mirosul sângelui care îmi curge din nasul spart.

Mingea mă pocneşte în faţă, nervoasă ca o viespe. Mă apăr cu borcanul, îmi apăr ochii cu braţul, ai cărui muşchi ard din cauza greutăţii aurului. Sângele îmi curge pe faţă şi, ţipând, îl împroşc în toate părţile. Pornesc în fugă spre malul pârâului, alunec cu un picior în noroi. Cum ne învaţă la Cercetaşi să facem când suntem atacaţi de viespi, sar în apă şi mă scufund.

De dedesubt, văd cum, între mine şi cer, mingea pluteşte pe apa pârâului. Aşteaptă. Borcanul greu cu monede aurii mă ţintuieşte de pietrele din albie, dar îl rostogolesc şi, cu pieptul umflat de aer, încerc să înaintez împotriva curentului. Curentul duce mingea în aval, iar aurul mă ancorează. Sunt rupt de aer şi de soare. Când mă înăbuş şi mingea nu se zăreşte nicăieri, scot capul la suprafaţă şi trag aer în piept. O singură dată, adânc, apoi mă dau iar la fund. Mingea pluteşte cam la jumătate de kilometru mai jos, dar

e greu de spus, pentru că e neagră şi apa e întunecată. Se ţine după dâra de sânge care mi-a curs din nas şi se lasă dusă de curent.

Când simt iar că mă înăbuş, mă ridic şi mă îndrept spre mal, cu borcanul în braţe, străduindu-mă să nu plescăi prin apă şi trăgându-mi nasul ca să nu-mi curgă sânge. Mă uit înapoi peste umăr şi văd că mingea înoată încet, ca o raţă sălbatică, vine după mine.

Altă chestie imposibilă, după sir Isaac Newton.

Cu braţele strânse în jurul borcanului plin cu aur, mă urc pe mal, cu apa fâșâindu-mi în tenişi, şi o iau la fugă printre copaci.

La fiecare pas, noroiul îmi alunecă sub tălpi. Borcanul mă trage într-o parte şi-n alta, aproape mă face să-mi pierd echilibrul. Mă doare pieptul, simt că mi s-a prăbuşit înăuntru cuşca toracică. Mai-mai să cad la fiecare pas, ţin borcanul atât de strâns, că dacă aş cădea într-adevăr, s-ar sparge şi cioburile mi-ar intra în ochi şi în inimă. Aş sângera de moarte cu faţa într-o baltă de noroi, aur şi sticlă spartă. Din spate, mingea de tenis şuieră printre frunze, rupe crenguţe şi rămurele, şuieră ca un glonţ care-ţi trece pe lângă cap în jungla din Vietnam, cum vezi în filme.

Cu un salt înainte ca mingea să mă prindă, mă ghemuiesc la pământ. Lângă mine e un trunchi putred de plop rupt şi căzut şi îndes bine borcanul greu în mijlocul mocirlos al rădăcinilor, în gaura noroioasă de sub ele, unde trunchiul a ieşit puţin din pământ într-o parte. Aurul, aurul meu, l-am ascuns. Mingea probabil nu vede, pentru că se ţine după mine în timp ce alerg şi mai repede, sărind şi croindu-mi drum printre rugi de mur şi peste puieţi, calc în bălţi noroioase până când ajung la pietrişul de pe Turner Road. Tenişii îmi scrâșnesc pe pietriş, fiecare salt îmi scutură apa din haine. Apa de la stropitorile din cimitir, căreia i-a luat locul pişatul de câine, căruia i-a luat locul apa din

pârâu, căreia i-a luat locul transpiraţia, cracii blugilor mi se freacă de picioare, denimul e ţeapăn de atâta praf întărit. Gâfâi atât de rău, că-mi vine să-mi vomit plămânii, să-mi scuip maţele ca pe nişte baloane roz de gumă.

La mijlocul unui pas mare, în clipa când picioarele îmi sunt întinse în aer, ceva mă izbeşte în spinare. Mă împiedic şi mă echilibrez, dar acel ceva mă izbeşte iar între omoplaţi. Şi încă o dată, la fel de puternic, făcându-mi spinarea să se arcuiască de durere. Mă loveşte în cap, tare ca o minge bătută în afara terenului de joc la baseball sau ca o aruncare rapidă la softball. Iute ca lovitura năprasnică a unei bâte Louisville Slugger, care te omoară pe loc, acel ceva mă loveşte iar. Pute a ulei de motor. Văd numai steluţe şi comete, dar încă mă ţin pe picioare, încă alerg cu toată viteza.

Cu răsuflarea tăiată, orbit de sudoare, mă împleticesc trăgând aer pe gură şi încasez încă o lovitură în cap, care mă doboară. Pielea de pe coate mi se zdreleşte de pietriş. Plonjez cu genunchii şi faţa în praf. Dinţii îmi scrâșnesc din cauza pământului intrat în gură şi ochii mi se închid. Acel ceva misterios mă izbeşte în coaste şi în rinichi, în timp ce mă zvârcolesc pe şosea. Acel ceva mă pocneşte zdravăn peste braţe, vrând să mi le rupă. Mă loveşte în burtă, forând până la maţe, iar când mă ghemuiesc ca să-mi apăr coaiele, mă plesneşte peste urechi.

A trecut deja momentul când puteam să mă întorc şi să-i arăt mingii unde am ascuns aurul, sunt aproape leşinat de atâta bătaie. Făcut praf. Până când un claxon asurzitor mă trezeşte. Un altul mă salvează, răsună atât de tare, că ecoul lui se întoarce de undeva departe în zare, toate luncile pline de plopi din jurul meu sunt invadate de claxonul asurzitor al lui Hank. Roţile cu cauciucuri cu dungă albă opresc lângă mine.

Vocea lui Jenny spune:

— Nu-l enerva, treci în maşină.

Deschid ochii lipiţi cu sânge şi praf şi văd mingea stând lângă mine, pe şosea, nemişcată. Hank a oprit, lăsând motorul să meargă în gol. Sub capotă motorul toarce, tacheţii pocnesc şi camele bubuie.

Mă uit la Jenny şi scuip sânge. Bale roz îmi curg pe bărbie şi îmi simt cu limba dinţii ciobiţi. O întreb, privind-o cu ochii umflaţi:

— Jenny? Te măriţi cu mine?

Mingea de tenis murdară aşteaptă. Câinele lui Jenny gâfâie pe bancheta din spate a maşinii. Borcanul plin cu aur e ascuns într-un loc unde numai eu îl pot găsi.

Urechile îmi ard şi mă ustură. Cu buzele crăpate şi însângerate, o întreb:

— Dacă-l bat pe Hank Richardson la tenis, te măriţi cu mine?

Scuipând sânge, spun:

— Dacă pierd, îţi cumpăr o maşină, jur. Una nouă-nouţă, cu geamuri electrice, servodirecţie, stereo, tot ce trebuie...

Mingea stă cuibărită în pietriş, ascultând. La volan, Hank încuviinţează din cap.

— La dracu', da, se mărită cu tine.

Cu faţa încadrată de geamul din dreapta, Jenny spune:

— OK, e înmormântarea ta. Acum urcă.

Mă ridic în picioare şi mă aplec să iau şi mingea. Acum e doar o bucată de cauciuc umplută cu aer. Nu e vie, o simt în mână udă de la apa din pârâu şi acoperită de un strat de praf. Mergem pe terenul de tenis din spatele liceului, unde nu joacă nimeni şi liniile albe sunt aproape şterse. Gardurile de sârmă sunt vechi şi ruginite, prin crăpăturile cimentului cresc buruieni şi fileul atârnă în mijloc.

Jenny aruncă o monedă de douăşcinci de cenţi şi iese că Hank serveşte primul.

Racheta lui lansează mingea mai repede decât aş putea s-o văd, într-un colţ în care n-am nici o

şansă să ajung, şi câştigă primul punct. La fel şi pe-al doilea. Şi pe toate celelalte din primul set.

Când îmi vine rândul la serviciu, duc mingea la buze şi îi şoptesc oferta mea. Târgul meu. Dacă mă ajută să câştig meciul, să o câştig pe Jenny, o ajut cu aurul. Dar dacă pierd, poate să mă omoare în bătaie, că nu-i spun unde am ascuns aurul.

— Serveşte odată! strigă Hank. Nu mai pupa atâta mingea aia...

Prima mea lovitură îl nimereşte pe Hank - bang! - în coaie. A doua, în ochiul stâng. Hank o scoate pe a treia, trimițând-o înapoi cu o lovitură rapidă şi joasă, dar mingea încetineşte şi îmi sare în faţă. La fiecare lovitură, mingea zboară mai repede decât aş putea s-o lansez eu vreodată şi îi mai scoate lui Hank un dinte din gura lui de prostan. La orice retur, mingea vine înapoi încet, la mâna mea, n-am nici o problemă s-o lovesc.

Deloc surprinzător, câştig.

Oricât de buşit aş arăta eu, Hank arată şi mai rău, cu ochii umflaţi de abia poate să-i ţină deschişi, încheieturile învineţite, şchiop după atâtea lovituri între picioare încasate. Jenny îl ajută să se întindă pe bancheta din spate, ca să-l poată duce acasă. Sau la un spital.

Îi spun:

— Chiar dacă am câştigat, nu e obligatoriu să ieşi cu mine.

Şi Jenny spune:

— Bine.

O întreb dacă m-ar privi cu alţi ochi în caz c-aş fi bogat. Adică foarte bogat.

Şi Jenny mă întreabă:

— Păi, eşti?

Stând singură pe terenul de tenis cu cimentul crăpat, mingea pare roşie, pătată cu sângele lui Hank. Se rostogoleşte, scriind cu litere de mână sângerii: „Uit-o".

Aştept şi aştept, apoi clatin din cap: nu, nu sunt.

După ce ei pleacă, iau mingea şi mă întorc la pârâul Skinner. Scot de sub rădăcinile plopului căzut borcanul Mason greu, plin cu monede de aur. Îl iau în braţe şi-i dau drumul mingii. Se rostogoleşte şi o urmez. Urcă dealul, încălcând toate legile pe care domnul Lockard s-a străduit să mi le bage în cap. Se rostogoleşte toată după-amiaza, printre buruieni şi pe nisip, până apune soarele. În tot timpul ăsta, mă ţin după ea, cu comoara de pirat în braţe. Pe Turner Road, apoi pe Millers Road, apoi spre nord, pe lângă autostrada veche, pe urmă spre vest, pe lângă drumurile de pământ fără nici un nume.

O umflătură se desluşeşte în zare, iar soarele apune în spatele ei. Când ne apropiem, umflătura se preface într-un ghemotoc. O colibă. Când ne apropiem şi mai mult, văd că e o casă înconjurată de fâşii de vopsea căzute de pe scânduri şi care formează un inel în jurul temeliei de cărămidă. Ca nişte fâşii de piele bronzată. Lemnul dezgolit e umflat şi îndoit. Ţiglele din hârtie gudronată de pe acoperiş sunt vălurite şi zdrenţuite. Pe uşa din faţă e prins un aviz îngălbenit pe care scrie „Ordin de evacuare“.

Hârtia îngălbenită e şi mai galbenă în lumina soarelui la apus. Iar aurul din borcanul Mason străluceşte şi mai tare.

Mingea de tenis se rostogoleşte pe şosea, apoi o ia pe aleea de pământ. Urcă sărind treptele de cărămidă şi se izbeşte în uşa de la intrare cu un bufnet găunos. Săltând pe verandă, se izbeşte iar în uşă. Dinăuntru se aud paşi şi podelele scârţâind cu ecou. De după uşa închisă cu avizul pe care scrie „Ordin de evacuare“, o voce spune: „Pleacă“.

O voce de vrăjitoare, spartă şi încordată ca lemnul îndoit al casei. O voce ştearsă precum culorile de pe fâşiile de vopsea căzute.

Bat în uşă, spunând:

— Cred că trebuie să vă dau ceva...

Borcanul cu monede de aur îmi întinde muşchii braţelor până îi subţiază, aproape îmi rupe oasele.

Mingea se izbeşte iar în uşă, fără oprire, bătăi ritmate ca de tobă.

Vocea de vrăjitoare spune:

— Pleacă, te rog.

Mingea se izbeşte de uşa de lemn, însă de data asta sunetul e metalic. Pentru că s-a lovit de o fantă metalică deasupra căreia scrie „Scrisori“.

Mă las pe vine, apoi îngenunchez şi deschid borcanul Mason. Desfăcând capacul, îi lipesc buza de fantă şi torn monede prin ea. Îngenuncheat acolo, pe veranda din faţă, torn aurul prin fanta din uşă. Monedele zornăie şi cad înăuntru, rostogolindu-se pe podeaua goală. Ca potul cel mare dintr-un automat de cazinou. Când se goleşte borcanul, îl las pe verandă şi cobor treptele. În spatele meu, se aud o cheie răsucită în broască, un zăvor tras, o clanţă apăsată. Balamalele uşii scârțâie şi întunericul dinăuntru se prelinge pe lângă toc. Din negură, o voce spune:

— Colecţia soţului meu.

Mingea de tenis, lipicioasă de sângele lui Hank şi înnoroiată, se rostogoleşte lângă călcâiele mele, mă urmează ca labradorul pe Jenny. Cum o urmam şi eu pe Jenny.

Vocea de vrăjitoare mă întreabă:

— Cum le-ai găsit? Îl ştii pe Cameron al meu? Cameron Hamish.

Vocea strigă:

— Cine eşti?

Dar tot ce vreau eu e să mă întind în patul meu. Pe urmă mă gândesc că mingea mi-e datoare. Mă gândesc că domnul Hamish o să mă ajute să scot nişte bani buni din tenis.

Expediţia

„Pentru a şti ce e virtutea, trebuie întâi

să cunoaştem viciul.“

Marchizul de Sade

Până şi celor care vizitează prima dată Hamburgul le sare în ochi un lucru ciudat la Hermann Strasse: o porţiune din ea e blocată la ambele capete. Nu doar cu o singură baricadă, ci cu două straturi de lemn înalte de patru metri, întinse de la o clădire la alta, baricada interioară fiind aşezată la vreo şase metri de cea exterioară. Circulaţia vehiculelor e interzisă. Uşile de lemn le permit numai pietonilor bărbaţi să treacă şi, având arcuri, se închid imediat ce le dai drumul din mână. Mai mult, uşile baricadei exterioare nu sunt pe aceeaşi linie cu cele ale baricadei interioare, astfel că e imposibil să vezi ceva din afară sau dinăuntru în partea blocată a străzii. Bărbaţii sunt menţionaţi intenţionat, fiindcă femeile sunt descurajate să folosească uşile. De obicei, numai bărbaţii sunt invitaţi să intre.

Prin urmare, mereu găseşti o grămadă de femei furioase, cu umerii aduşi, spumegând după cordonul despărţitor. Cu ochii în pământ, stau la distanţă unele de altele, ştiind că sunt compătimite de toată lumea. În germană, acestor femei li se spune *Schandwartfreierweiber.* O traducere brută ar fi „femei care-şi aşteaptă ruşinate bărbaţii“.

Între acele baricade se află zona vicioasă a Hamburgului, plină de prostituate, multe dintre ele uimitor de frumoase, care strigă după bărbaţi *„Hast ein frage?“* sau *„Haben sie ein fragen?* [24]. Barierele sunt făcute ca să-i ţină la distanţă pe inocenţi şi pe moralişti, mai ales pe femeile respectabile. S-a înţeles în sfârşit că prezenţa unei femei care nu-şi vinde trupul le-ar ruşina pe cele care o fac - şi nu merită şi ele puţin respect? Poate că mai cu prisosinţă ele, care nu au altceva.

E un aranjament neoficial. Nici o lege nu le interzice femeilor respectabile să intre acolo; doar că puştii din zonă, copiii prostituatelor, umplu

prezervative cu urină. O fac numai băieţii, pentru că e nevoie de o anumită anatomie ca să umpli baloanele cu urină. Apoi baloanele calde, împuţite, moi, din maţe de miel sau din cauciuc, sunt legate la gură şi aşezate în locuri unde bate soarele, ca să fermenteze. De câte ori văd vreo femeie curioasă, voayeur-istă sau înfuriată că se aventurează în căutarea soţului sau iubitului care a plecat de prea multă vreme de-acasă, copiii îi aruncă în cap o bombă împuţită. Şi mai interesant e că bastarzii băieţi sunt cei care apără onoarea mamelor decăzute.

Doar faptul că ştiu de existenţa acestor baloane atât de fragile, de împuţite, de la îndemână şi a copiilor atât de dispuşi să le arunce le ţine pe *Schandwartfreierweiber* afară când bărbaţii lor, turişti străini sau oameni de la ţară, insistă să intre „Doar cât să arunc o privire“ sau „Doar o clipă, dragă, ce poate să se întâmple aşa de rău“ şi dispar o oră. Două. Cât e nevoie.

Toate oraşele mari au o astfel de barieră, tangibilă sau nu, ca să protejeze respectul femeilor căzute şi sensibilitatea celorlalţi. În Amsterdam, e De Wallen. În Madrid, e Calle Montera de lângă Gran V^a. Într-o astfel de zonă a oraşului său s-a dus Felix M de mai multe ori decât i-ar fi plăcut să recunoască. Mai ales faţă de el însuşi. Mai ales că într-un astfel de loc de pierzanie dispăruse tatăl lui cu douăzeci de ani înainte. Mai ales că acum Felix M avea şi el un fiu, un băiat în vârstă de zece ani.

Crezuse că apariţia copilului avea să-l liniştească şi să pună capăt rătăcirilor sale nesfârşite prin baruri şi cuiburi ale depravării necunoscute şi invizibile pentru cultura generală. Pentru că lucrurile despre care nu se vorbeşte nu există. Aceste locuri nu sunt menţionate în vreun ziar notabil şi, prin urmare, nu sunt documentate. Inexistente. Poate că asta e şi marea lor atracţie: ideea că, dacă intri acolo, poţi dispărea.

Abia dacă era o minciună ce-i spunea neveste-sii în unele nopţi, cum că a fost chemat la muncă pentru o urgenţă. Aproape că nici nu observa când el se îmbrăca pe întuneric şi o săruta de rămas-bun. Dar era o soţie inteligentă şi şarmantă. O persoană foarte respectată în cercul lor de cunoscuţi. Spre deosebire de majoritatea femeilor, arăta mai bine dezbrăcată decât îmbrăcată, pentru că trupul ei îşi păstrase dimensiunile din tinereţe şi soarele nu-i pătase niciodată pielea, iar multă vreme, câțiva ani cel puţin, îi fusese de-ajuns.

În noaptea asta, ca în fiecare noapte când ieşea, Felix avea de mers puţin din lumea existentă până la cea inexistentă. Un drum scurt cu trăsura. În timp ce înainta prin oraşul întunecat, simţea că viteza e exagerată, cum simţi când mergi înainte printr-un tren care prinde optzeci de kilometri la oră. Supraomenească. O grabă nesăbuită.

Se trezi imediat pe aleile josnice, frecându-şi coatele de persoane care nu existau în lumina zilei şi în vieţile oamenilor obişnuiţi. Nenorocul şi istoria condamnaseră aceste minţi şi corpuri mutilate, iar Felix M căuta, precum Krafft-Ebing, să le observe şi să compileze o taxonomie a împrejurărilor care-i împinseseră ireparabil atât de jos. Un compendiu, considera el, al ratării umane. Un expozeu al acelei societăţi dezgustătoare care-l lăsase fără tată. Pentru asta, se echipase cu un carnet şi un creion, ascunse amândouă, instrumente utile pentru înregistrarea celor mai bune frânturi din ce prindea trăgând cu urechea. Altfel, cu o sumă derizorie putea cumpăra destule halbe de bere neagră ca să dezlege până şi limbile cele mai secretoase.

Aşa cum inginerii testează ductilitatea elementelor de oţel, Felix căuta să găsească punctul de rupere în el şi în alţii. Căuta să afle prin interviuri ce evenimente duc la exilarea unui om la marginea societăţii, printre gunoaie.

La fel ca Darwin sau Audubon, se afunda în acea sălbăticie, în acele locuri de nelocuit, în tavernele împuţite rezervate unor ocupaţii precum băutul sau fumatul de opiu şi înhăitării cu unii care cultivau şi ei distrugerea de sine. În lumina slabă, pe ziduri străluceau mozaicuri imense de gândaci. Dăunători îmblăniţi de diverse soiuri traversau podelele, nevăzuţi pe sub mese şi scaune, lăsându-şi uneori murdăria pe pantofii lui Felix.

Acolo se instala, cu carnetul deschis la o filă albă, pregătit să recolteze nefericirile celor prezenţi. Dacă nu existau cuvinte perfecte, Felix M le crea. Inventa cuvinte aşa cum ar inventa cineva instrumente noi pentru scopuri noi. Pentru că sunetele pe care le auzea nu erau identice cu ceea ce auzeau alţii, avea nevoie de ceva care mergea dincolo de limba standard şi lega orice om de trecut, de ceva care reducea orice aventură nouă la o variaţie a unui episod anterior.

Oricât de sumbru şi ostil ar fi fost decorul, îi stimula mintea ca nici un altul. Din toate părţile auzea poveşti mai incitante decât orice ar fi îndrăznit să publice orice revistă, poveşti pline de violenţă dementă şi criminali niciodată aduşi în faţa legii. Auzea acolo tragedii domestice mai cathartice decât cele mai triste scrieri ale lui Dickens sau Shakespeare. Acolo haosul nu ducea la nici o iluminare. Nici un fel de lecţie nu învăţaseră acei distrugători şi beţivani, acele vomismente morale. Mai mult, la un nivel personal, pe Felix M îl consolau astfel de poveşti. Deşi viaţa lui de funcţionar şi soţ nu era tocmai ideală, pe lângă ce auzea, era un rege.

Cartea pe care o scria nu era, nu, doar un simplu jurnal. Plănuia să atragă un public larg, fiindcă n-avea să ofere numai lecţii valoroase despre perseverenţă şi autodeterminare, ci avea să servească şi drept balsam. O pornografie detaliată a mizeriei altora. Un astfel de tom, legat în piele marocană, cu marginile paginilor aurite, se preta la

o devorare lacomă de către cineva afundat într-un fotoliu cu tapiţerie de catifea, lângă un foc plăcut, sorbind dintr-un pahar cu porto. Nefericirile descrise în carte ar face acele plăceri suburbane cu atât mai glorioase. Nebunia din acele pagini ar valida vieţile plictisitoare, inhibate ale funcţionarilor de bancă şi comercianţilor.

Cei înstăriţi adorau să-i observe pe cei afundaţi în mizerie. Moraliştii pofteau la poveşti imorale, mai ales când acele poveşti erau scrise în spiritul reformei sociale. Având o asemenea acoperire inatacabilă, putea să dea la tipar cele mai aţâţătoare relatări ale celor mai josnice bălăceli în preacurvie. Preţurile şi perversiunile lor. Deşi prezentată ca progresivă, cronica lui avea să înfăţişeze mai mulţi ciudaţi şi mai multe aberaţii decât toate circurile din lume la un loc. Oameni slabi de minte. Oameni cu malformaţii. Acte de sadism bestial şi umilire inumană, avea să scoată toate astea la paradă dinaintea cititorilor.

Motivul său real era mai adânc îngropat. Un secret de care Felix însuşi era vag conştient.

Herr Nietzsche declarase recent că Dumnezeu e mort. Dacă Felix reuşea, expediţia lui ar fi demonstrat contrariul. Explorarea, documentarea (era oare un explorator mai prejos decât domnul Darwin?) i-ar fi demonstrat teoria.

Nu voia doar o înregistrare de doi bani a experienţelor sumbre, voia o dovadă. O dovadă solidă a existenţei divinităţii. În acelaşi fel în care matematicienii, acei bărbaţi sclipitori care distilau timpul şi spaţiul folosind o bucată de cretă, rezolvau enigmele existenţei cu o ecuaţie, Felix simţea că ar putea reduce misterele eternităţii la o singură propoziţie.

Dacă numerele reuşeau să explice lumea fizică, cuvintele puteau s-o explice pe cea invizibilă. Felix îşi punea viaţa în joc pentru asta. Şi dacă istoria avea să-l ţină minte ca pe un idiot, foarte bine, mai erau atâtea miliarde. Istoria se

putea lipsi de un om. Toţi sunt oricum condamnaţi să-şi petreacă mare parte din timp printre morţi.

Expediţia sa avea şanse să fie categorisită drept nebunească, însă la fel se întâmplase şi cu ale altora. Printre care şi domnul Darwin. Vasco da Gama sau Ferdinand Magellan. Deşi era soţ şi tată, angajat ca funcţionar la o bancă, aceste circumstanţe nu-l împiedicau să se lanseze în cruciada sa ştiinţifică personală.

Empiric, fără îndoială, aşa cum Henry Stanley îl găsise recent pe de mult pierdutul doctor Livingstone, Felix ţintea să-l salveze pe Dumnezeu. Această expediţie de căutare a lui Dumnezeu îl purta în cele mai profane şi mai vulgare zone, în adâncurile întunecate ale inimii omului.

Deocamdată, jurnalul său devenise o enciclopedie a rătăcirilor şi greşelilor. O carte de bucate cu reţete pentru pierderea de sine. Un catalog al tuturor mijloacelor prin care un om poate cădea, cartea lui Felix avea să salveze suflete.

Acolo unde ororile suferinţei umane nu erau de-ajuns, imaginaţia sa adăuga elementele mai extreme, transformând ceea ce era doar şocant în ceva cu adevărat înfricoşător. Nu exista adâncime pe care să n-o fi sondat. Nu-şi ferise privirea de nici o monstruozitate. De fapt, cartea era terminată. Noaptea asta era doar o distracţie, un tur de onoare după ce terminase cursa. În câteva săptămâni, creaturile din jurul lui, aceşti beţivi şi drogaţi, subnutriţi, cu membre în minus sau în plus, cu aripioare şi degete palmate, vor fi cunoscute de orice om care ştie să citească şi numele lor secrete vor fi pe buzele tuturor: Waltraud Zbanghiul, Holger Aligatorul, Bertina Cap-în-Dîmburi.

Felix tânjea să audă poveştile spuse numai în şoaptă şi în lacrimi după miezul nopţii. Jinduia să vadă dincolo de perdeaua vizibilului. Şi acum,

când documentaţia se terminase, îi mai sponsoriza cu beri pe străini ca să dea din casă nebuniile lor. Berile îi făceau târgul avantajos. Şi el ieşea în câştig. Pentru că oamenii nu-şi pot cunoaşte unii altora inimile câtă vreme au mintea întreagă. Vorbele standardizate sunt mai mult un handicap decât un ajutor. Nici gesturile nu sunt de folos. Numai după ce intelectul se prăbuşeşte apare comunicarea adevărată.

În asta avea să-şi afle răzbunarea, fiindcă printre aceste rebuturi umane, Manfred Pilangiul şi Fritz Marie Lepră şi Bruno Fătălăul Albinos, se afla şi tatăl lui, însă de nerecunoscut. Bărbatul părăsise sânul familiei pentru o astfel de lume şi Felix M avea să proiecteze o lumină distructivă peste tot ce era acolo. La vârsta pe care o avea fiul lui acum, Felix fusese obligat să devină propriul ghid prin viaţă şi fusese distribuit în rolul de ureche veşnic deschisă la nesfârşitele griji şi suferinţe ale mamei sale. Acest compendiu avea să-i întemeieze destinul în lume şi, cu puţin noroc, avea să-l distrugă pe cel al tatălui său.

Acestea erau gândurile care îi frământau mintea când o voce strigă din partea cealaltă tavernei murdare. Feţe cu guri ştirbe larg deschise şi ochi încercănaţi şi urduroşi se întoarseră într-acolo şi vocea strigă iar. O voce bărbătească atât de vibrantă, încât se auzi în toată încăperea întrebă:

— Cine mă cinsteşte c-un păhărel să-mi ud gâtleju'?

Se auzi un râs dispreţuitor.

— Rogu-te, cinsteşte-mă c-un păhărel şi ţi-oi arăta chiar eu un monstru cum n-ai mai văzut şi poate nici n-ai vrea să vezi.

Îi stârni interesul lui Felix. Mahalalele, aceste gropi scârnave ale disipării, încă-i mai puteau oferi surprize. Un ultim adaos la lucrarea lui nu avea ce să strice. Nu-l vedea bine pe celălalt, dar strigă înapoi drept răspuns:

— Ce monstru?

Cum mulţimea, curioasă, tăcu, fiindcă şi printre deformaţi şi dementi există curiozitate pentru monştrii şi mai adevăraţi, Felix îşi duse mâna la buzunarul interior al hainei, scoase nişte bani şi numără preţul unei halbe.

Vocea strigă în limbajul său arhaic:

— Monstru' nu-i, vezi bine, unu' mare, da' gândesc că nu seamănă cu nici unu' de-l văzuşi pân-acu.

Spunând asta, vorbitorul se apropie, făcându-se cunoscut din masa de subdegeneraţi care se legănau şi băleau.

Un ticălos de cea mai exuberantă speţă i se înfăţişă dinainte. Omul nu dădea vreun semn că s-ar fi identificat cu gloata dimprejur. Părea să aibă mădularele întregi. Vârsta şi fizicul nu erau mult diferite de ale lui Felix şi acesta ghici că e vorba de un prădător, unul care profita de cei mai slabi şi se hrănea din puţinele lor resurse. În ochi îi sclipi ceva mai mult de o scânteie portocalie de nebunie. Să-l însoţească pe acest individ robust în noapte ar fi fost prostie curată. Orice plimbare i-ar fi propus s-ar fi sfârşit fără îndoială cu Felix jefuit şi drogat şi cadavrul său vândut profesorului de anatomie de la colegiul local. Ziua de mâine urma să înceapă cu viscerele sale expuse pe o masă de marmură, întru edificarea unui amfiteatru plin cu studenţi la medicină în anul întâi care cască somnoroşi.

Totuşi, Felix îi făcu semn omului să i se alăture şi barmanului să-i servească. În timp ce străinul ocupa un scaun aflat atât de aproape că ar fi putut vorbi în şoaptă, Felix observă că nu era diform. Deşi şifonat, costumul indica un gentleman corupt de plăceri. Părul nepieptănat, lung până la umeri, îi dădea aerul unui profet din „Vechiul Testament". Felix se pregăti pentru dezamăgire: ajunsese să se considere un cunoscător rafinat al grotescului şi promisiunea străinului părea să fi fost doar o hiperbolă. În cel

mai bun caz, s-ar fi ales în urma târgului cu ceva similar Sirenei din Fiji de la Circul Barnum, trunchiul împăiat al unei victime nefericite asamblat pe picioarele alteia, cu ghearele unui emu lipite în loc de braţe şi urechile unei vulpi cusute pe capul unui cimpanzeu mort de mult.

Cu toate astea, Felix M ştia că geniul său nu stătea atât în ce i se arăta, cât în ce reuşea să scoată prin talentul său descriptiv. Oricât de prost încropită şi banală ar fi fost oroarea, îi putea da mai multă vigoare pe pagină. Avea să-l cinstească pe mucalit cu bere şi să facă o scurtă plimbare cu el ca să vadă aşa-zisul monstru, dar orice urma să vadă nu se putea compara cu imaginea care i se înfiripa deja în minte, cu rodul propriei imaginaţii. În minte i se ivea produsul abandonat al unei târfe cu retard mintal şi al agresorului ei diform, copilul violenţei, un boţ de carne cu trăsături greu definibile ca fiind omeneşti. În notiţele pe care deja şi le făcea în cap, monstrul îşi târa trupul fără oase de-a lungul podelei jegoase dintr-un subsol. Creatura abandonată supravieţuise prin toate mijloacele posibile. Ca o potaie a nimănui, supravieţuise hrănindu-se cu fecalele altor animale. În loc de lapte covăsit sau de albuş de ou, se hrănea cu zeama lăptoasă a actelor de onanism. Se întărea mestecând cârpe îmbibate cu sânge menstrual şi, când canalele dădeau pe dinafară, era un moment de belşug pentru monstrul lui Felix.

O, în timp ce străinul îl conducea afară din tavernă, Felix îşi promise tăcut că va face o culme din acest copil oribil. Îl va pune în centrul taxonomiei sale şi va crea o cauză publică pentru el. La o asemenea poveste nici o inimă nu va rămâne nesimţitoare. Posibilitatea îl încântă nespus. Simpatia publică va fi stârnită grozav. O campanie de salvare va fi iniţiată la insistenţele sale. Dar nici un astfel de monstru nu va fi vreodată găsit, cel puţin nu unul ca acela înfăţişat de imaginaţia lui Felix.

Pe când îl conducea prin pasaje umede şi pe străduţe inundate de bălţile corupţiei, străinul spuse:

— ’Nainte, bunule domn.

Aceste drumuri lăturalnice îi erau cunoscute lui Felix din lunile sale de explorare. Ajunsese aproape o autoritate în tunelurile şi labirinturile care formau un oraş sub oraş.

Cădea o ninsoare grea. Vârtejurile de alb preschimbau puţinele felinare din zonă în mirese înalte, drapate în voaluri lungi. Întunericul avea ceva de sarcofag. Fulgi vicleni se destrămau în aer. Pe când înaintau împreună, o linişte sepulcrală se îngroşa în jurul lor.

Felix M se gândi cu căldură la soţia sa adormită, stoarsă de lapte.

Mergând pe sub lămpile cu gaz, umbrele cădeau în urma lor şi, cum se îndepărtau de ele, umbrele cădeau în faţă. Astfel, fiecare porţiune a călătoriei marca o zi falsă, cu răsăritul şi apusul câte unui soare pâlpâitor. Prin această succesiune de săptămâni aparente, continuară să meargă până ajunseră la capătul unei fundături. Acolo, un zid mâzgălit cu graffiti le bloca înaintarea. Groasă era lucrarea vandalilor: pictaseră opinii şi semnături, opinii peste opinii, acoperind zidul şi adăugându-se una alteia cu atâta vigoare, că nu se mai vedea nimic din textura adevărată a peretelui. Dacă era din cărămizi sau de lemn, din piatră sau ciment, Felix n-ar fi putut să spună. Atât de groasă era vopseaua şi atât de plin de zel efortul de-a acoperi mâzgăliturile rivale, că nu mai rămăsese nici un indiciu în privinţa scopului sau apartenenţei zidului.

Atât de dense erau plângerile pictate, că nu se puteau citi. Erau oare nişte avertismente? Toate cuvintele fuseseră acoperite de mâzgăleli în nuanţe de sânge şi catran.

Străinul nu se opri nici la acest impas, ci merse mai departe către zidul acoperit cu înjurături

şi obscenităţi. Degetele lui găsiră ceva invizibil printre blasfemiile care cenzurau blasfemii mai vechi. Felix văzu cum i se răsuceşte încheietura mâinii şi auzi un clic-clac şi încuietoarea unei uşi trăgându-se. O crăpătură întunecată se deschise în mijlocul a ceea ce părea a fi un zid solid de cuvinte. Crăpătura se lărgi - străinul deschidea o uşă. Da, se minună Felix, dinaintea lor era o uşă atât de bine ascunsă sub ocări aflate-n competiţie unele cu altele, că nimeni n-ar fi putut-o descoperi.

Aşezându-se în aşa fel încât să blocheze intrarea, străinul îi spuse:

— Rogu-te, dă-mi ascultare: cea dintâi regulă privind întâlnirea cu monstrul e că nu trebe să vorbeşti nicicând despre întâlnirea cu monstrul.

Străinul continuă să vorbească astfel, în limbajul arhaic pompos al străbunilor săi din secolul trecut.

— Cea de-a doua regulă privind întâlnirea cu monstrul e că nu trebe să vorbeşti nicicând despre întâlnirea cu monstrul.

Apoi, când se arătă de acord cu aceste condiţii, străinul să dădu la o parte, îl invită cu un gest larg al braţului să intre şi Felix păşi în golul de după uşa misterioasă. Nu mai departe de un pas era o scară strâmtă ce cobora într-un tărâm şi mai întunecat.

Împreună, cei doi coborâră treptele de piatră într-o beznă aproape totală. Navigară prin pasaje strâmte, labirintice, pline de miasme din cauza scurgerilor din cimitirul de deasupra. Păşiră încet prin galerii întunecoase ca nişte catacombe. Mergând pe sub scurgerile din puţurile de decantare, duhoarea era atât de cumplită, încât Felix se temu că o să-şi otrăvească plămânii. Aşa că respira prin pânza mânecii de la haină.

Fiecare vârstă avea teroarea ei aparte. În copilărie, Felix stătea treaz noaptea de teamă că o să ardă casa. În adolescenţă îi era frică de bătăuşi. Iar mai târziu, de recrutarea în armată. Sau se

temea că n-o să înveţe niciodată o meserie. Sau că n-o să-şi găsească o nevastă. După şcoală, se temea pentru cariera sa. După ce se născu fiul lui, se temea de orice. Visul său secret era să înfrunte o teroare atât de cumplită, încât să-l vaccineze. Să nu se mai teamă de nimic, niciodată.

Tunelurile se dovediră a fi mai vechi decât crezuse că-i posibil. Vedea urme lăsate de instrumente primitive şi, judecând după acestea, zidurile acelea erau deja străvechi când magii babilonieni puseseră prima piatră la monumentul lui Kheops din Lethe. Aceste ziduri îngropate şi puturoase erau mai vechi decât ruinele năpădite de junglă ale Templului Lunii din Larmos.

Prezenţa noroiului era confirmată de plescăitul lugubru al fiecărui pas.

Atunci, Felix observă un efect straniu. Părul lung al străinului răspândea o luminescenţă slabă. La fel, pielea de pe mâini şi de pe faţă părea să emane o lumină portocalie, o nuanţă palidă a aceluiaşi portocaliu maniacal ce i se zărea în ochii aprinşi ca de febră. Această strălucire era încă un detaliu bun de memorat pentru viitoarea relatare a aventurii.

Temându-se că o să se rătăcească, Felix smulgea bucăţele din carnetul lui şi le lăsa să cadă în urmă ca să-şi marcheze drumul. La început nu rupea decât paginile albe, nimic important. Când acestea se terminară, rupse numai cuvinte izolate. Nici un cuvânt nu era aşa de vital, se gândi, încât pierderea lui să strice toată cartea. Între accese de tuse, întrebă:

— E departe? Monstrul tău? Mai e mult?

Şi din faţă se auzi ecoul, ca un răspuns al străinului, aflat întotdeauna la câțiva paşi înainte.

— Avem mult de mers? întrebă Felix, pregătit să facă cale întoarsă.

Era deja sătul de monstrul din capul său şi ştia că acesta depăşea orice i s-ar fi arătat în realitate.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, străinul întrebă:

— Ai de gând să spui lumii de monstru' meu?

Paşii le răsunau, ceea ce însemna că înaintea lor mai era o bucată bună de tunel. Tachinându-l, străinul întrebă:

— Ai de gând să scrii de el în cartea-ţi?

Felix nu mai avea nici un simţ al direcţiei. I se părea că fiecare pas îl înstrăinează şi mai mult. Disperat, căută în buzunarul hainei şi scoase o cutie cu chibrituri. Aprinse unul şi, în clipa când acesta luă foc, văzu că străinul era mult înainte şi că tunelurile se ramificau în toate direcţiile. Chibritul se stinse şi Felix se chinui să aprindă altul. Îşi zări ghidul atât de departe, că risca să-l piardă de tot. Când se grăbi să-l ajungă din urmă, acceleraţia stinse chibritul prematur. Alergă câteva clipe înainte să aprindă altul şi, când îl aprinse, văzu că gazda sa luminoasă se micşorase aproape de tot în depărtare. Dădu foc unei pagini din carnet. Abia dacă avea vreo importanţă o singură pagină. Putea s-o recreeze din memorie. La o adică, ar fi fost în stare, simţea el, să-şi amintească toate excursiile făcute de-a lungul anilor în negurile periferiei. Ţinând mica torţă sus, strigă după silueta îndepărtată:

— Dacă te pierd, cum aş mai putea să găsesc monstrul?

Flacăra se stinse din nou şi Felix se cufundă în beznă. Haloul portocaliu al străinului nu se mai vedea.

Tunelurile astea de piatră, îşi dădu el seama, sunt aici dinainte de vremea lui Onus din Blatoy. Chiar dinainte de druizi, cu mult înainte ca păgânii să-şi fi ridicat altarele. Felix dădu foc încă unei pagini din însemnările sale ca să vadă ceva din aceste ziduri vechi, mezoesomerice.

În faţa sa, distorsionat de ecoul care-l purta în toate direcţiile, se auzi râsul străinului. La fel, din toate părţile, vocea acestuia îl linişti:

— Nu-ţi face griji.

Apoi tăcere, ritmată de plescăitul picăturilor şi nimic altceva. Felix se strădui să aprindă încă un chibrit.

Rupând aşteptarea parcă fără sfârşit, vocea bărbatului spuse:

— Presimt că monstru' te-o găsi cât de curând.

Când aprinse un nou chibrit şi sacrifică încă o pagină din carnet, Felix îşi dădu seama că era singur. Fără îndoială, fusese abandonat. Lumina pâlpâi şi se stinse, dar hotărî să nu aprindă altă pagină până nu-şi aduna gândurile. Furia avea să-i servească drept aliat mai bine decât panica şi Felix îşi închipui o scenă din viitorul apropiat, când urma să intre într-un bar şi să dea peste omul care-l momise să alerge după potcoave de cai morţi. Dar nu era ceva nou pentru el: fusese iar refuzat şi lăsat în urmă. O să supravieţuiască. Dacă va fi nevoie, o să refacă drumul pas cu pas. Circumstanţele îl siliseră să-şi lumineze singur calea în fiecare zi însingurată şi dificilă a vieţii sale. Din copilărie, nu primise nimic şi nu i se explicase nimic, iar asta întemeiase în el o mare încredere în puterile sale. Nu-şi pierduse niciodată speranţa. Cel mult, adversităţile îi moderaseră determinarea.

Această miasmocirlă.

Aceste scurgeri polimirositoare vaporoase.

Lipsa oricărui sunet era atât de apăsătoare, că părea să-i preseze timpanele, ca şi cum ar fi fost pe fundul mării. Liniştea începea să-l sufoce.

Felix M îşi dădu seama că-şi strângea tare pumnii. Respira repede şi superficial. Simţea că o să-l apuce din clipă în clipă o criză de furie. Senzaţia îi amintea de ceva de foarte demult, cum încerca să se ţină după tatăl lui. Numai atunci mai fusese atât de furios.

— Atunci, du-te! strigă Felix după fantomă. Lasă-mă în pace! (Îşi scutură carnetul deasupra capului în întuneric.) O să te fac eu să suferi când

o să povestesc. (Numele străinului rămăsese un mister şi se blestemă că nu-l întrebase cum îl cheamă.) Vreme de douăzeci de ani mi-am găsit calea fără nici un ghid, mi-am fost maestru şi discipol şi nu m-a încurajat altcineva în afară de mine.

N-avea să fie învins atât de uşor. Striga şi blestemele sale răsunau în toate tunelurile ce se desprindeau dintr-al lui. Vorbi mânios despre plecarea tatălui său. Bolborosi despre anii copilăriei, când fusese hăituit de bătăuşi. N-avusese pe nimeni să-l înveţe cum să se poarte sau să se apere.

În ciuda discursului său sumbru, n-avea să se lase copleşit de gânduri nevricoase. Frica îl pândea din beznă, doar la un braţ distanţă, şi panica îşi aştepta şi ea rândul. Lăsat fără nici un reper în spaţiu, Felix se concentră pe gustul consolator al lamentaţiilor limbii sale.

Să fii un băiat fără tată înseamnă să-ţi creşti arme în loc de braţe şi un tun încărcat în loc de gură. Să fii mereu sub asediu, fără să te poţi aştepta la întăriri. Să fugi în cea mai mare viteză prin beznă şi furia să-ţi depăşească frica, să nu înţelegi că de fapt ce vrei e să te izbeşti de un zid sau să cazi într-un puţ, să descoperi nişte limite, nişte restricţii şi ceva disciplină. Un picior rupt. O contuzie. Pedeapsă de la un tată-surogat, chiar dacă acel tată nu e decât materia cu legile ei, să te doboare şi să-ţi afli limitele.

De când era copil, furia îi ţinuse loc de tată. De frate mai mare. De protector. Furia îi dăduse putere şi curaj şi îl împinsese mereu înainte, numai înainte, deşi făcea atâtea greşeli şi n-avea nici un mentor să-l ajute sau să-l înveţe şi toţi râdeau de el. Furia îl scăpase de catastrofă. Mânia îl ţinuse la suprafaţă. Ajunsese cea mai importantă însuşire a sa şi singura lui strategie.

Viaţa îi era alimentată de o baterie cu singurătate la un pol şi mânie la polul opus şi

Felix, suspendat între cele două, era neajutorat. Tatăl său nu ştia ce femeie plină de amărăciune şi furie devenise mama lui Felix. Cum, când era mic, îi ţinea predici despre slăbiciunea tatălui său. Îi băgase pe gât acest catehism veninos. Şi, convinsă fiind că o să ajungă ca soţul ei dispărut, îşi descărca pe el toată furia răutăcioasă. Felix se lupta să supravieţuiască într-o casă unde fiecare felie de pâine era unsă cu dispreţ.

Îşi ura tatăl pentru că-l lăsase în custodia ei abuzivă. Îi ura pe amândoi, îi iubea şi-i detesta cu o pasiune care micşora importanţa oricărui alt lucru şi care îi colora întreaga viaţă.

Ca să scape, se căsătorise cu o femeie care-şi preţuia afecţiunea ca pe bani şi o revărsa asupra soţului şi fiului numai în schimbul comportamentelor pe care dorea să le cultive în ei. Chiar şi în cele mai vesele circumstanţe, soţia lui Felix putea să se lase pradă nefericirii. Aceste trăsături, realiză el prea târziu, le avea şi mama lui. N-ar fi fost aberant să creadă că se simţea confortabil numai într-un astfel de disconfort familiar.

Dacă nu reuşea să se mai întoarcă, fiul lui, acea copie în miniatură a sa, avea să suporte şi el animozitatea maică-sii.

Chiar de a doua zi, fiul lui avea să aibă aceeaşi soartă. Soţia lui Felix se va trezi şi va găsi partea lui de pat goală. Apoi o să afle că n-a fost, de fapt, chemat la lucru. Întâi se va îngrijora, apoi se va speria, după care va aluneca în disperare. Când îşi alesese soţia, în ciuda virtuţilor ei, Felix fusese atras de potenţialul ei pentru răzbunare. O trăsătură de caracter nu foarte diferită de frugalitatea emoţională a mamei sale.

Un tren trecu printr-un tunel de deasupra sa. Ca să descrie cutremurarea pământului, Felix ezită între cuvintele inventate *abbeltomish* şi *abbelhomish.* Zgomotul umplu cavernele, apoi se stinse.

Felix îşi consumase furia, aşa că se opri să-şi tragă răsuflarea şi în tăcerea încremenită auzi în depărtare nişte paşi care se apropiau prin întuneric. Nu erau paşii străinului, ci unii mai târşâiți, mai împiedicaţi şi apăsaţi. Monstrul pe care şi-l imaginase ca pe suma tuturor ororilor din capul lui se înfiripă acolo, în tunel.

Gloria mâniei este că nu lasă loc pentru frică. Orice s-ar fi apropiat prin beznă, ghidul său înşelător sau copilul lui grotesc, Felix era gata să-l sugrume. Ca să-şi elibereze mâinile, băgă carnetul într-un buzunar al hainei. Îşi domoli respiraţia întretăiată, îşi controlă tot corpul, de la gât la picioare, se pregăti pentru momentul când el şi adversarul său aveau să intre în contact. Aplecat înainte, o luă la fugă, cărând pumni în aer, luptându-se cu orice şi neatingând nimic.

Pumnii lui deveniră bombe gata să explodeze la impact. Când simţi creatura la distanţă de un braţ, Felix se năpusti asupra ei. Îşi aruncă în luptă genunchii şi coatele, pumnii şi călcâiele, tot ce avea tare în el. Cu aceste bâte şi bastoane lovi forma pe care n-o putea vedea.

Simţi că atârnă în aer, apoi că se prăbuşeşte peste carnea strivită şi organele făcute praf ale duşmanului nevăzut, iar adversarul său nu făcea nici un efort să se apere. Deşi mai mare ca un copil, celălalt părea fragil. Având mânia de partea sa, Felix lovi în continuare, până când celălalt nu mai opuse nici o rezistenţă.

Masa gâfâitoare de sub el oftă prelung. Cu vocea ruginită şi prăfuită de nefolosinţă, îngăimă ceva. Zise, strivită de certitudine:

— *Sohnemann* [25]. (Oftă cu accente apocaliptice.) Ai venit.

În întuneric, monstrul imploră:

— Te rog, nu fi băiatul meu.

Chinuindu-se să aprindă un chibrit, Felix merse pe firul memoriei ca să descopere sursa vocii şi o găsi printre cele mai vechi amintiri.

Chibritul se aprinse şi Felix îl apropie de o pagină din carnet.

O faţă închise ochii şi se întoarse să se ferească de lumina pâlpâitoare.

Felix îngheţă. Nu era posibil. Ce truc crud! Ghidul, înşelătorul, ştiuse ceva despre trecutul lui şi pusese la cale această reuniune falsă. Farsa în sine era monstrul căutat.

Ţintuită încă sub genunchii lui Felix, apariţia îi spuse în loc de bun venit:

— Am tot aşteptat, sperând mereu că n-o să vii niciodată.

Probabil era doar un cerşetor plătit, un impostor şi Felix rânji gândindu-se la sadismul glumei. Se pregăti să-l omoare.

— Cum îndrăzneşti? şuieră.

Atât de rănită îi era inima, că îi trase un dos de palmă bătrânului fragil, lipindu-l de podea.

Stând deasupra lui, incapabil să facă vreun pas, îngheţat de dragoste şi repulsie, strigă:

— Nu eşti tatăl meu!

Bătrânul îl cercetă.

— Te-a păcălit şi pe tine.

— Nu m-a păcălit nimeni, se jură Felix.

Monstrul spuse:

— Ba da,Tyler.

Cu o frenezie disperată, Felix M strigă după ghidul lui să se întoarcă. Ghid vorba vine, pentru că sarcina unui ghid e să te ducă la o anumită destinaţie, pe când acesta îl îndrumase numai spre confuzie şi dezorientare. Înghiţindu-şi furia şi disperarea, Felix urlă:

— Farsa ta deşteaptă şi-a atins scopul! M-ai rănit mai rău ca un cuţit! Se uită în jos, la mogâldeața de pe podea, şi strigă: Acum termină cu prostiile sau jur că-ţi fac bucăţi complicele!

Nu primi alt răspuns decât cuvintele sale, cuţit, bucăţi, complice, care răsunau în întuneric. Ca să arate că vorbea serios, Felix ridică mogâldeața fragilă, o prinse de beregata osoasă şi

îi simţi pulsul bătând ca inima unui iepure înainte să i se rupă spinarea.

Atunci, cu o voce gargarisită, impostorul îl întrebă:

— Băiatul meu, încă îţi mai place să inventezi cuvinte? De când erai mic îţi făcuseşi limbajul tău secret.

Un detaliu din copilărie pe care Felix nu-l mai dezvăluise altcuiva decât tatălui său.

Auzind vorbele alea, îşi privi torţionarul mai cu atenţie. Mai văzuse fruntea aia într-un dagherotip pe care-l avea familia, însă îl ţinea ascuns. Ochii erau versiuni îmbătrânite ai celor pe care-i vedea Felix în fiecare dimineaţă în oglindă când se bărbierea. Slăbi strânsoarea pe gâtul fleşcăit. Nu mai fu în stare să spună decât:

— Cum?

Ochii trişti îi întâlniră pe ai săi.

Vocea, redusă la o şoaptă, spuse:

— Băiatul meu, la fel ca tine. (Buzele i se lăţiră într-un zâmbet resemnat.) Tyler n-o să se mai întoarcă mulţi ani de-acum înainte.

Felix repetă:

— Tyler?

Omul ăla, tatăl lui, zise:

— Ghidul tău.

Fără el, era posibil să nu existe nici o scăpare din locul ăla. Evident, omul din faţa lui, dacă era într-adevăr tatăl lui Felix, ar fi găsit-o până atunci după atâtea îndelungate căutări. Totuşi asta era o posibilitate imposibil de acceptat. Prea îngrozitoare pentru mintea lui Felix.

Se gândi la fiul lui. Copilul era acasă, în patul lui, dormea. Dar într-o oră, lumea lui avea să-şi schimbe cursul şi micuţul urma să devină propriul ghid. Încă un băiat constrâns să se reinventeze. Încă un tânăr care avea să crească lipsit de apărare în faţa oricărei femei ursuze sau furioase.

— O să-l revezi, îl asigură tatăl său. Aici e tristeţea. (Bătrânul schiţă un zâmbet obosit.) Cam

în douăzeci de ani. O să te trântească pe jos, plin de furie şi dragoste, cum am făcut şi eu cu tatăl meu.

Pentru că aici, în aceste tuneluri lugubre, îşi găsise tatăl lui Felix tatăl. Şi tot aici, bunicul lui Felix se reunise cu tatăl său. Aici se aflau oasele bunicului şi străbunicului său şi ale tuturor celor de dinaintea lor.

— Acest Tyler, întrebă Felix, ce urmărește?

Ca şi cum ar fi presimţit groaza crescândă a fiului său, bătrânul zâmbi cald. Vânătăi roşii îi înfloreau pe obraji şi pe frunte.

— Îţi ierţi tatăl?

Felix spuse cu şovăială:

— Da.

— Îl ierţi pe Dumnezeu?

Felix clătină din cap.

Tatăl îşi legănă un braţ, descriind un arc de cerc larg, şi îi trânti fiului un pumn în ţeastă.

Felix văzu steluţe în beznă. Îşi frecă locul dureros, văitându-se:

— M-ai pocnit în ureche!

— Ca să fim salvaţi, trebuie nu doar să ne iertăm unul pe altul, intonă tatăl, ci şi pe Dumnezeu. Fără să-şi ceară scuze pentru lovitură, îi mai spuse: O să caut cu tine. O să căutăm împreună.

Felix se întoarse s-o pornească pe urma cuvintelor lui inventate: mezoesomerice... polimirositoare... abbeltomish sau abbelhomish. Aprinse încă o pagină din jurnal, sperând să vadă primul cuvânt înainte ca lumina să se stingă de tot. Pe când căuta, îl auzi pe tatăl său spunând:

— Hai să nu ne grăbim să găsim drumul spre casă. Hai să mergem mai în adâncime. (Vorbele îi răsunau puternic între pereţii tunelurilor.) Hai să descoperim şi alte aventuri înainte să ne întoarcem la lumina şi la aerul pe care le iubim atât de mult.

Bătrânul stătea cu spatele la el, înaintând mai departe în labirint, prin beznă. Se cufunda pe

bâjbâite în necunoscutul dens. După un moment de ezitare, Felix se întoarse şi-l urmă.

Mister Elegant

Nu mă întreba de unde ştiu asta, dar data viitoare când ţi se pare că te-ai îngrăşat, gândeşte-te că ai putea să arăţi mult mai rău. Când eşti la sală şi-ţi numeri abdomenele sau ridici genunchii la piept ca să arzi grăsimea de pe burtă, gândeşte-te că unor oameni le creşte de acolo o cu totul altă persoană. În zona aia cărnoasă, tremurătoare de sub coaste, unde tu ai doar câțiva colăcei de grăsime, unii oameni au braţe şi picioare, aproape un alt om care le atârnă deasupra curelei.

Doctorii numesc asta „parazit epigastric“.

Unii doctori numesc persoana aia în plus „heteradelfian“, un cuvânt sofisticat care înseamnă „frate diferit“. Înseamnă că e cineva care ar fi trebuit să-ţi fie frate sau soră, dar s-a născut cu capul în pântecul tău. Acest frate în plus se naşte fără creier. Fără inimă. E doar un parazit şi tu eşti gazda lui.

Nici să vrei n-ai putea inventa aşa ceva.

Şi, te rog, ascultă. Dacă-ţi spun asta şi ai pe cineva care-ţi creşte de la subraţ, te rog, nu te simţi jignit.

Îţi spun toate astea doar pentru că am avut şi eu aşa ceva.

Şi, crede-mă, mult mai rău decât nişte grăsime subcutanată e un străin fără inimă, fără creier. Uneori apare la decenii după ce te-ai născut tu.

Nu mă întreba de unde ştiu, însă după ce ai făcut o sută de milioane de abdomene, când aplici ca să devii unul dintre dansatorii ăia sexy gen Chippendales, dar ajungi de fapt un dansator exotic musculos, eşti întrebat: „Aţi avut vreodată crize de epilepsie?“.

Întrebarea e pe formularul pe care ţi-l dă doctorul în biroul lui, la examenul medical de după audiţie. Asistenta îţi întinde o mapă cu formulare, un pix şi un recipient de plastic în care să te pişi. Şi compania de dans nu e, bineînţeles, adevărata Chippendales, dar dacă întrebi pe orice dansator exotic terminat în ce trupă a fost, ca să mai taie din explicaţiile inutile, o să-ţi răspundă „Chippendales“.

Ştim cu toţii cum arată de fapt manşetele de hârtie albe şi papionul negru de la Chippendales, au copyright pe ele.

Audiţia la care m-am dus eu a fost pentru Savage Knights. Savage Knights e genul de companie asemănătoare cu Chippendales, numai bărbaţi plini de energie, dansatori exotici pentru un public de doamne. Aveau un anunţ pe net, pe Backpage. La categoria „Joburi pentru adulţi“, anunţul plus sloganul: „Trăieşte-ţi fantezia“.

În sala de banchete a hotelului Holiday Inn de lângă aeroport, în acea după-amiază de duminică, zâmbetul de pe faţa mea era o minciună. Bronzul meu era o minciună. La fel şi părul meu blond. Pe formular scrisesem că am optzeci şi patru de kilograme, şi asta era o minciună. La culoarea ochilor am pus culoarea lentilelor mele de contact. La interviu, în partea de conversaţie, am spus că vreau să fiu un Savage Knight pentru că-mi place să călătoresc în locuri interesante şi să întâlnesc oameni noi.

Adevărul e că nu voiam decât o carieră în care noapte de noapte sute de virgine tinere şi bete îmi îndeasă bani în chiloţi cu dinţii.

Am scăzut trei ani din vârsta mea adevărată şi am pus douăzeci şi patru. Fiecare dintre dinţii mei îmbrăcaţi era o minciună strălucitoare.

N-am spus nimic de părul meu pubian negru şi agenta m-a înştiinţat că sunt în căutarea unui nou Mister Elegant. Şaisprezece trupe aparţinând companiei Savage Knights străbat lumea, mi-a

spus ea, acoperind nevoia omenirii de stripperi. În fiecare trupă e un pompier, un ofiţer de poliţie, un militar, un muncitor în construcţii cu cască galbenă. Ca o Zi a Carierei itinerantă. Plus Mister Elegant, care-şi face intrarea într-un smoching şi le oferă trandafiri femeilor de la primele mese. E finuţ şi cosmopolitan. Cool ca James Bond.

În Trupa Unsprezece, ultimul lor Mister Elegant se speriase după ce o sărbătorită îndopată cu cocaină din Fairbanks i se agăţase de un testicul.

Atunci a început să-mi iasă parazitul la lumină.

În acea sală de banchete de la Holiday Inn arătam cum nu mă văzusem vreodată în oglinda mea din baie. Bronzat şi dat cu cremă. Blond şi zâmbitor.

Agenta mi-a strâns mâna alunecoasă şi mi-a spus: „Bun. De-acum înainte, tu o să fii Mister Elegant."

Aşa a apărut fratele meu fără inimă şi fără creier. Viaţa e o pantă alunecoasă.

M-am gândit că, dacă aş face efort neîntrerupt, aş putea să par toată viaţa de douăzeci şi patru de ani. Pentru partea de dans a interviului, cu cântecul „Bodyrock" al lui Moby mi-am asigurat succesul în numai 3.36 minute. Poate că am gusturi cam retro, dar dacă începi cu un cântec care are priză la public, ai câştigat jumătate de partidă. Plus că partea de la final, când nu se mai aud versurile, îţi oferă un prilej bun să faci câteva cascadorii.

Am făcut o răsucire în aer, am căzut în şpagat şi am terminat cu un salt de jos în picioare. Bronzul şi bărbieritul şi zâmbetul îşi făcuseră efectul, aşa că agenta mi-a dat o foaie printată cu indicaţii spre o clinică. Asistenta mi-a întins un recipient de plastic în care să mă piş. Şi formularul m-a întrebat: „Aţi avut vreodată crize de epilepsie?“.

Aşa că, după toate minciunile, era uşor să marchez pătrăţelul cu: NU. Trebuia doar să am grijă să-mi iau la timp Clonazepamul.

Dacă ai văzut pe net clipul cu muşchiulosul dezbrăcat care se zbate ca un peşte pe uscat, înconjurat de femei cu cocktailuri Rum Hurricane şi Blue Hawaii, cu coaiele roz ieşite din chiloţii negri G-string, şi stropeşte în jur cu pişat, atunci îţi dai seama cât de greşită a fost acea ultimă minciună.

Toată lumea de pe planetă a văzut clipul ăla. Nemernicii de adolescenţi au inventat un dans căruia i-au spus Mister Elegant: se aruncă în mijlocul ringului de dans şi se scutură de parcă ar fi curentaţi. Căcăcioşii.

Oamenii îşi imaginează că e foarte uşor să fii dansator exotic. Bărbaţii cred că problema ta cea mai gravă e să ţi se scoale la muncă.

Pe acelaşi formular mai erau şi întrebările: „Suferiţi de incontinenţă pe fond de stres?“ şi „Aţi avut vreodată un acces de narcolepsie?“.

Doar din aceste întrebări ar fi trebuit să-mi dau seama care-i treaba. Avocaţii nu scot întrebările astea din burtă. Orice mare companie de dans, de la Bolşoi la Chippendales, şi-a trasat scenariile coşmareşti. Poate, în mijlocul *Lacului lebedelor,* una dintre lebede cade pe scenă, ochii i se dau peste cap până li se vede albul, din ciocul ei lung, galben se scurg bale. Sudoare. Pişatul gâlgâie peste penele ei albe adorabile.

În broşura de instruire Savage Knights eşti învăţat să cauţi în public persoane cu carnete şi creioane care iau notiţe. E o organizaţie, Societatea americană a compozitorilor şi a nu mai ştiu cui, care dacă te prinde că dansezi pe o melodie şi n-ai plătit pentru ea, te dă în judecată, şi pe tine, şi pe Savage Knights. Pe deasupra, fiecare stat îşi trimite spionii din Comisia de control al alcoolului, care-ţi dau amendă când atingi un client într-un fel nepotrivit. Iar dacă porţi manşete de hârtie albe şi

papion negru, rişti să primeşti o citaţie de la Chippendales pentru încălcarea copyrightului.

Să nu mai zic de părul de pe corp. Cea mai rea parte a meseriei ăsteia e să le cumperi celor din primul rând câte o tequila după ce le-ai atins din greşeală paharele cu un floc. Unul singur să nimereşti şi plăteşti un rând de cocktailuri Banana daiquiri pentru toţi cei de lângă ring.

Trăieşte-ţi fantezia. Nici să vrei n-ai putea inventa aşa ceva.

Să faci pe cineva beat să-ţi pună bani în chiloţi cu dinţii e infinit mai greu decât pare. La fel de greu e şi să rămâi de douăzeci şi patru de ani. Îţi scuturi moştenirea în faţa unei burlăciţe atât de cherchelite cu cocktailuri Long Island Iced Tea, că simţi mirosul de floci arşi de ţigara ei. Domnişoara ei de onoare urâtă îţi înfige cu limba o bancnotă de un dolar în chiloţi pe la spate, în timp ce maică-sa filmează. Aşa se poartă virginele bete. Ofiţerii de poliţie şi pompierii, cei adevăraţi, se plâng de stresul jobului. Nici nu ştiu ce-i ăla stres. Dansatorii cu care am lucrat eu obişnuiau să-şi înmoaie moştenirea în apă sărată, cum îşi murează un boxer faţa înaintea unui meci, să o întărească. În fiecare clipă din timpul tău liber îţi murezi coaiele şi-ţi administrezi părul de pe corp.

O altă parte importantă a instruirii e să te orientezi în timp după cântece. „I'm Afraid of Americans" a lui David Bowie îţi dă fix cinci minute de putere din chitare. Piesa lui Keith Sweat, „One on One", e o măcinare înceată (5:01), perfectă pentru dansul unui elefant. Adică un dansator care e prea umflat de muşchi să se mai poată mişca şi doar pozează, ca la competiţiile de culturism. Pas, încordare, pas. Dublu biceps. Crabul.

Dacă numeri tot timpul ca să anticipezi sfârşitul unui cântec, previi şi eventualele erecţii. Zi un cântec şi-ţi spun durata lui, nu numai minutele şi secundele scrise pe album. Îţi pot

spune cât ţine în realitate. Un dansator bun ştie că remixul lui Digweed la „Slave to Love" a lui Bryan Ferry are patru minute şi douăzeci şi patru de secunde, deşi e marcat ca având patru minute şi treizeci şi unu de secunde. Un dansator leneş o să se trezească afundat până la brâu în mulţimea de femei bete când se opreşte muzica.

Dacă-ţi scuturi coaiele pe o melodie mixată de la Underworld, „Mo Move" - şase minute şi cincizeci şi două de secunde de bas -, e artă pură. Dar dacă n-ai ajuns în culise înainte să se oprească muzica şi-ţi scuturi coaiele fie şi pe un singur moment de linişte în faţa unor femei străine e hărţuire sexuală.

O altă pantă alunecoasă. Şi nu mă întreba de unde ştiu.

Linişte. Linişte şi luminile de final strălucind, asta e Cenuşăreasa preschimbându-se într-un tip rânjitor, dezbrăcat, uleios şi transpirat, cu penisul prea aproape de faţa ta şi de paharul cu White Russian apos de zece dolari.

Cum spune şi broşura de instruire Savage Knights, Mister Elegant intră şi împarte trandafiri celor de la primele mese. Dansează pe Raven Maize, „Fascinated“, Joey Negro club mix. Trei minute şi patruzeci şi două de secunde. Apoi se duce la marginea scenei şi dansează pe o melodie mai scurtă, plină de energie, să atragă banii împăturiţi. Lucrează la margine şi pe podea, îşi dă toată silinţa şi culege bacşişuri, apoi dispare de pe scenă cu o clipă înainte de piesa pe care intră Ofiţerul de Poliţie.

A doua seară, în Spokane, aceeaşi treabă. Apoi în Wenatchee. Pendleton. Boise. Un job atât de simplu, că şi un parazit fără creier şi fără inimă poate să-l facă.

Mister Elegant iubea bacşişurile şi numerele de telefon. Numere de telefon scrise pe bancnotele primite bacşiş. Numere de telefon scrise pe

şerveţele şi prinse sub elasticul chiloţilor săi negri G-string. Până sus, în Salt Lake City.

Nu mă întreba de unde ştiu asta, dar există oameni cu boala Milroy, la care nodurile limfatice din picioare nu se dezvoltă niciodată şi ajung să aibă labe cât nişte valize pe picioare cât trunchiurile de copaci. Sau ciclopie, când te naşti fără nas şi cu ambii ochii în aceeaşi orbită.

Sfârcurile lui Mister Elegant erau prea mici şi de un roz pal, iar ca să le facă să se umfle şi să pară mari şi roşii, a învăţat să le picteze cu ceva care se numea Luciu de buze cu efect de volum. E ambalat într-o sticlă cu o pensulă mică, exact ca oja şi, când îl dai pe sfârcuri, buze şi pe capul penisului, ele se umflă. Mister Elegant îşi evidenţia muşchii abdominali cu rimel. Apoi îl ştergea cu un şerveţel, ca pântecul lui să nu arate ca un tabel de x-0.

Dacă-şi scotea o lentilă de contact şi se privea în oglinda aburită a unei băi de motel, da, încă mai părea de douăzeci şi patru de ani. Dar după Billings şi Great Falls şi Ashland şi Bellingham, după ce Pompierul le dăduse tuturor lăţei şi după sforăiturile care îl ţineau treaz ale Militarului, Mister Elegant se simţea stors. Până la Salt Lake City, coaiele lui murate se pleoştiră de tot.

Mister Elegant apăru ţanţoş, cu braţele încărcate de trandafiri roşii. Îi oferi şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşa cu pliseuri. Singura diferenţă între Salt Lake City şi Carson City sau Reno sau Sacramento e că, după ce-şi desfăcu smochingul, după ce intră şi în al doilea cântec, zâmbind şi ţinându-şi părul pubian la distanţă de pahare, urmărind cum ies dolarii din poşete şi buzunare, cum îşi scriu virginele numerele de telefon pe bonuri de bancomat vechi, după un şpagat şi un salt înapoi în picioare, cu o gură de aer trasă în piept înainte de o răsucire în aer, la minutul doi şi treizeci şi şase de secunde din versiunea N-Trance a piesei „Stayin' Alive" (4:02),

feţele şi băuturile şi bancnotele se înceţoşară. Mister Elegant trase în sus cu degetele mari elasticele din jurul fiecărui şold, sus şi strâns, ca să se pregătească pentru o tumbă înainte, se lăsă pe vine, sări... şi asta-i tot ce-mi amintesc.

Dacă n-ai observat, muzica s-a oprit şi uite-mă cum încă îmi scutur coaiele în faţa ta. Ca şi cum după atâta timp n-aş fi învăţat nimic.

Ce retardat.

De când mă ştiu, am avut o formă de epilepsie temporală. Mama şi tata îmi vorbeau şi eu îngheţam. Privirea mi se înceţoşa şi toţi muşchii mi se destindeau. O auzeam încă pe mama vorbind, îmi spunea să fiu atent, poate că pocnea din degete înaintea ochilor mei, dar nu reuşeam să spun nimic sau să mă mişc. Vreo jumătate de minut, care părea o veşnicie, nu puteam decât să respir.

Mi-au făcut RMN-uri şi EKG-uri. Nu puteam să merg cu bicicleta decât pe străzi pustii. Mă căţăram în copaci şi privirea începea să mi se tulbure. Mă trezeam întins pe pământ, cu prietenii care mă întrebau dacă sunt OK în jur. La o piesă şcolară, pruncul Iisus, Maria, Iosif, şase păstori, trei cămile, un înger şi ceilalţi doi magi au aşteptat o veşnicie, cât eu am stat împietrit, ţinând în mâini o cutie cu tămâie, iar doamna Rogers a întins gâtul din culise şi mi-a şoptit: „Binecuvântează-mă pentru că îţi aduc ofranda asta umilă. Îţi aduc *asta!“*.

Dar după zece ani de Clonazepam ajunsesem să controlez situaţia.

Problema a fost că mi-a expirat reţeta în Carson City. Oboseala a contribuit şi ea. La fel, băutura şi fumul de ţigară, gălăgia, toate erau factori de risc. În Salt Lake City am avut o criză tonico-clonică, ceea ce pe vremuri se numea *grand mal.* M-am trezit în ambulanţa cu sirena pornită, la timp ca să văd un elev la postliceala sanitară îndesându-și un teanc gros de bancnote de un dolar

pişate în portofel. „Mister Elegant.“, a spus clătinând din cap. O pătură prinsă în curele mă imobiliza şi simţeam miros de căcat. L-am întrebat pe elev ce s-a întâmplat. Şi-a îndesat portofelul în buzunarul de la spate şi mi-a spus: „Amice, nu vrei să ştii.“

Până m-au externat, trupa mea era deja în Provo şi un nou Mister Elegant o aştepta acolo. Valiza mea era la Motel 6, unde fusesem cazat.

O asistentă socială a venit la patul meu şi mi-a explicat că mintea omului nu e altceva decât un ciclu constant de activitate electrică. Mi-a spus că o criză e ca o explozie de electricitate statică, o furtună în cap.

I-am zis: „Spune-mi ceva ce nu ştiu, doamnă".

Şi mi-a zis de focomelia, o boală la care te naşti cu palmele ieşind din umeri. Fără braţe. Denumirea populară pentru această malformaţie congenitală e „mâini de focă". S-a găsit o corelaţie între boală şi un sedativ, Thalidomide, dar ea există dinaintea lui. Mi-a spus de sirenomelie, boala aia la care te naşti cu picioarele lipite şi arăţi ca un peşte. De aici şi numele, „sirenomelie", poate şi originea ideii de sirenă. Asistenta socială mi-a spus că o cheamă Clovis, că a fost şi ea dansatoare, ba chiar dansatoare exotică, încercând să ascundă că suferea de narcolepsie. Avea părul lung şi blond, ochi albaştri, picioare lungi şi fine, fără urme de bronz. Lângă patul meu, părul ei era creţ şi şaten. Ochii îi erau căprui şi pantalonii albi, prea strânşi pe coapse ca să poată sta picior peste picior.

Când dansa, îşi ţinea boala sub control cu Provigil, numai că la un moment dat i-au rămas puţine pastile şi a început să mai reducă din doze, să rupă pilulele în două. Într-o noapte, într-un bar de motociclişti din Rufus, New Mexico, Clovis şi-a făcut intrarea, s-a agăţat de bară sus şi s-a învârtit sub impulsul forţei centrifuge, cu părul blond

legănându-se, cu trupul bronzat coborând în spirală spre scenă.

În timp ce-mi povestea toate astea, ochii căprui i s-au umezit. Clovis nu-şi amintea când ajunsese jos. Se trezise în culise, fusese lăsată gravidă de vreo treizeci şi doi de clienţi. De unii de două ori.

„Pe ce melodie dansai?“, am întrebat-o.

Înlăcrimată, Clovis mi-a răspuns: „Portishead, «Sour Times»“.

„A, da. Vocea dulce şi întunecată a lui Beth Gibbons. Patru minute şi unsprezece secunde.“

„Patru minute şi opt secunde“, a zis Clovis ridicând dintr-o sprânceană. „Vezi cât e pe scenă, nu trebuie să ai încredere în ce scrie pe coperta albumului."

„Care era numele tău de scenă?“, am întrebat-o.

Clovis s-a uitat la ceasul de mână, zicând: „Asta a fost demult. Acum am aproape treizeci de ani“.

„Şi eu“, am zis.

S-a uitat la formularul din mapă şi a spus: „M-am gândit eu că vârsta de-aici e o minciună".

Înainte să se ridice şi să plece, am rugat-o să-mi spună ce sa întâmplat. Ce s-a întâmplat cu adevărat.

Copilul s-a născut la nouă luni fix, un băiat. Nu arăta ca nimeni dintre cei pe care-i ştia şi imediat s-a urcat într-o limuzină şi s-a dus să locuiască în Malibu Colony, cu doi producători milionari gay.

„Că tot vorbeam de străini fără creier şi fără inimă care-ţi ies din burtă."

Deja îmi povestise de parazitul epigastric.

„Nu", am zis, „te-am întrebat ce mi s-a întâmplat mie."

Timp de un minut lung, Clovis a clipit doar, tăcută. În cele din urmă, pe un ton de asistentă

socială profesionistă, mi-a răspuns: „Există o înregistrare a... evenimentului".

O burlăciţă intrase pe ascuns cu o cameră video în club şi m-a filmat din momentul când împărţeam trandafirii roşii. Mi-am început numărul şi ea a continuat să filmeze. Au pus o mâzgă digitală pe coaiele mele când l-au arătat la TV. Mai întâi la un post japonez cu filmuleţe de amatori comice, apoi în Europa. Pe internet, clipul de patru minute şi douăzeci şi una de secunde a ajuns viral, a fost descărcat în toată lumea. O sursă nesecată de glume pentru emisiunile de seară.

Asociaţia compozitorilor dădea în judecată website-urile şi motoarele de căutare pentru distribuirea neautorizată a piesei „Stayin' Alive". Sindicatul Chippendales nu era prea fericit că purtam manşete de hârtie albe. Cineva care se recomandase ca producător la *Late Show* a sunat la recepţia spitalului, rugând să i se facă legătura cu mine.

I-am spus lui Clovis că vreau să văd cu ochii mei.

Şi ea mi-a răspuns: „Nu, nu vrei".

„Cât de rău poate să fie?", am zis.

„Ţi-ai pierdut controlul asupra măruntaielor", mi-a explicat ea.

De aici şi mirosul din ambulanţă.

„Nici chiloţii G-string nu ţi-au prea fost de ajutor."

Nu m-am uitat niciodată la clipul ăla.

Utah părea un loc destul de bun să mă ascund, aşa că am rămas în Salt Lake City şi mi-am lăsat părul pubian să crească iar. M-am vopsit în şaten. Mi-am descojit toată pielea bronzată şi am mâncat tot ce n-ar fi putut mânca Mister Elegant: pui fripţi, plăcinte cu fructe şi chipsuri cu aromă de barbecue.

Când ajungi la treizeci de ani, încerci să scapi de omul care ai devenit ca să scapi de omul care ai devenit ca să scapi de omul care erai la început.

Aşa că pentru o vreme am devenit Mister Porc Burtos Palid şi Acru. Am lucrat la un fast-food şi, o dată la câteva milioane de cheeseburgeri, un client se holba la mine de după tejgheaua unsuroasă şi se vedea în ochii lui cum înceta să-şi dea seama unde mă mai văzuse.

Iar eu pocneam din degete şi întrebam: „Vrei şi cartofi?".

De câte ori primeam o bancnotă de un dolar, mă spălam apoi pe mâini.

Poate că, dacă m-aş fi zbătut în fecale, lumea s-ar fi prins, dar pe urmă au murit chinezii ăia în incendiu în magazinul ăla caraghios şi lumea comediei a uitat de mine şi de dezastrul meu.

Dar Clovis n-a uitat. Şi nici eu.

Clovis venea să ia prânzul, cheeseburgeri, şi aducea câte un puşti ale cărui degete erau sudate în două perechi de cleşti cărnoşi şi ale cărui picioare erau ofilite şi inutile. Ectrodactilie, o boală care în popor se numeşte „mâini de homar". Mi-a prezentat o tânără cu pygomelia, ceea ce înseamnă că avea patru picioare, practic două pelvisuri unul lângă altul şi patru picioare funcţionale pe care le ascundea sub fuste lungi.

Eu încă măsuram timpul prin cântece. „Steppin' Out" al lui Joe Jackson ţine patru minute şi nouăsprezece secunde, destul cât să fumezi o ţigară pe alee. „You Keep Me Hanging On" a lui Kim Wilde durează patru minute şi cincisprezece secunde, cât îmi ia să schimb cilindrul de gaz de la aparatul de suc. Nu poţi să uiţi nimic din ce vrei să uiţi. Nici un moment de care vrei să scapi.

În cele din urmă, Clovis m-a invitat la ea să mă întâlnesc cu nişte oameni. I-am răspuns că în fiecare zi mă întâlnesc cu sute de oameni. Dar mi-a zis că e cu totul altceva.

La ea în apartament, mi-a făcut cunoştinţă cu o fată normală, din burta căreia ieşea aproape o întreagă altă fată. Era prima heteradelfiană pe care o vedeam, Mindy. Apoi am cunoscut un puşti cu o

faţă uriaşă, plină de cocoloaşe ca o pernă. Neurofibromatoză, boala Omului Elefant. Alex, douăzeci şi trei de ani. O roşcată drăguţă, cu labele picioarelor crescându-i direct din burtă. Osteogeneză imperfectă. Gwen, douăzeci şi cinci de ani.

Clovis mi-a zis: „Tu ştii muzica. Ştii să coordonezi mişcările scenice. E ideea lor, se gândeau că poţi să-i înveţi dans exotic... "

Striptease, adică. O trupă de dansatori exotici cu dizabilităţi. Erau tineri şi se plictiseau în Salt Lake City. Se gândeau că oricine poate să-şi lucreze muşchii, să-şi oxigeneze părul şi să-şi facă un bronz fals cu un spray. De ce să nu ofere publicului ceva ce nu se baza pe o grămadă de minciuni? De ce să nu vadă lumea şi nişte dansatori adevăraţi, care nu se ascund după zâmbete false? Puşti nebuni, idealişti. Numai în Utah.

Le-am spus: „Sigur, sunteţi tineri şi plini de vise. Sigur, sunteţi monstruoşi. Dar puteţi *dansa...?*

Clovis a zis: „I-am învăţat ce ştiam despre dansul la bară, însă speram."

Producătorii milionari ofereau drept finanţare o sumă cu şapte cifre. Pentru început. La naiba, dacă-i puteam învăţa pe unii dintre elefanţii ăia pe steroizi să danseze, puteam să învăţ pe oricine.

Cum spune pe Backpage: Trăieşte-ţi fantezia.

Aş vrea să spun că a fost uşor. Oamenii o să-ţi înţeleagă întotdeauna greşit intenţiile. Oamenii mă acuză de exploatare. Iar o afacere mică nu e treabă uşoară. În Boulder, Glenda, fata cu doi ochi într-o orbită a şters-o cu un speculant la bursă milionar. În Iowa City, Kevin, dansatorul nostru pitic cu displazie spondiloepifizară, a lăsat însărcinată o burlăciţă. E bine că Clovis ne însoţeşte în turnee ca o mamă. Dumnezeu ştie ce-o să mai fie în septembrie, când lansăm serviciul de escorte.

Eu, unul, la fiecare show sunt leoarcă de sudoare în culise. Număr secundele fiecărui cântec. Mă uit după spioni de la Asociaţia compozitorilor care scriu în carnete şi fiecare muşchi din picioare şi braţe îmi zvâcnește, retrăind toate şpagatele, răsucirile în aer şi salturile pe care le-am făcut pe scenă. Când îi văd pe puştii ăştia nebuni atrăgând bancnotele şi dansând în poală pentru bacşiş, încă mă trezesc şoptind.

Şoptind: „Binecuvântează-mă pentru că-ţi aduc ofranda asta umilă."

Şoptind: „Îţi aduc asta!".

Tunelul dragostei

Oamenii spun că părul continuă să crească după moarte. Povestesc despre cadavre dezgropate cu păr lung şi des, ca de fată, pe care nu-l aveau la înmormântare. Cu unghii lungi-lungi, cum numai femeile bogate îşi permit să poarte. De parcă în moarte primim un tratament de înfrumuseţare de lux.

Mit sau adevăr? La ultima noastră întâlnire, vineri seară, îmi spune: „Hai să aflăm".

Mă sunase cu o săptămână înainte şi mă întrebase cât de târziu pot să o programez. Mi-a zis că nu e în stare să stea nemişcată.

În studioul meu, scoate o lumânare din poşetă. Spune „Arde-o pe asta" şi mi-o întinde. Mă întreabă dacă mai am şi altceva în afară de melodii cântate la sitar.

Părea cam nesigură pe picioare când a venit. E greu de spus, pentru că era într-un cărucior cu rotile. În meseria asta nu e deloc neobişnuit să vezi un cărucior cu rotile. Mulţi plătesc de fapt pentru atingere. E ca şi cum ţi-ai face un permanent când de fapt tânjești după senzaţia plăcută pe care o ai când te spală cineva pe cap. Nu că femeia asta ar avea nevoie de îngrijire. Are părul oxigenat de la rădăcină până la vârfuri. Are picioarele netede ca

osul. Totul face parte din experiment. În cele din urmă rămâne goală, în afară de brăţara de pe încheietură, precum cea a unui nou-născut, doar că pe a ei scrie „NU resuscitaţi".

Jumătate din părul ei, spune, a fost depilat cu ceară, cel de pe corp. Celălalt e oxigenat, ca al lui Jean Harlow, ca al Lanei Turner. Înainte să o aşez pe masa de masaj, îmi spune să las picioarele la urmă. Spune că dacă simt fire de păr înseamnă că mitul e adevărat. Spune că cel mai bun lucru când eşti în ultima fază e că nu trebuie să-ţi vopseşti rădăcinile.

Partea cea mai rea când eşti într-un scaun cu rotile, spune, nu e că-ţi face picioarele un bagaj superfluu. E că-ţi face mare parte din mobilă superfluă. Femeia asta spune că are mobilă superbă, Louis Seize cu broderii pe braţe, canapeluţe Louis Quinze. De când a ajuns în scaunul cu rotile, cele mai importante posesiuni ale ei - scaunele, canapelele, inima, creierul - nu sunt decât obstacole.

Poşeta ei, spune, e plină cu bani. „Când termini, bagă-ţi mâinile în ea ca şi cum ar fi Halloween şi banii ar fi dulciuri." Poliţia nu trebuie să ştie că avea bani la ea. Sau un ceas cu diamante.

Îmi dau seama că drogurile pe care le ia funcţionează, pentru că nu râde. Genul de droguri legale în statul ăsta. Sunt atât de ne-sinucigaşe, că i-au fost plătite din asigurare. A trebuit să contribuie şi ea cu zece dolari, însă era oricum o economie uriaşă. Masajul, în mod ironic, nu era acoperit.

Din experienţa mea, i-am spus, dacă n-ai fost implicat într-un accident de maşină grav, masajul nu e niciodată acoperit. În profesia asta, ce vrea ea ar fi o definiţie nouă pentru „un final fericit". La asta de obicei se râde. Oamenilor le place să facă zgomot.

După o tăcere foarte lungă, o întreb dacă e OK.

„Scuze", îmi spune, „e Fenilalanina, *nu* mă lasă să vorbesc."

Îi spun că asta n-ar fi prima oară când cineva îşi face ieşirea finală pe masa mea. De aia au început maseurii să ceară plata înainte. E jenant să-i zici cuiva în situaţia ei că nu e prea original în gândire. E ca insulta finală. După primul incident de genul ăsta, ofiţerul de poliţie m-a sfătuit: „Poate ar fi bine să păstrezi toate mesajele telefonice, în caz că se face vreo anchetă". Ca să dovedesc că nu sunt complice.

Îi mulţumesc că a ales ultima oră din program. M-aş simţi straniu dacă ar trebui să masez umerii cuiva imediat după asta. Ca să nu mai spun că nici un client n-ar vrea să vadă, pe când aşteaptă în anticameră, un alt client scos din cabinet într-un sac negru cu fermoar.

Nici un client nu-mi spune pe faţă ce are în minte. Dar imediat ce cocktailul de substanţe moderne, urmaşele cucutei, îşi face efectul, toţi îşi dau drumul la gură.

Îi spun: „Mângâierile lungi fac sângele să circule mai repede". De fapt, voiam să spun „drogurile".

Ca s-o fac să vorbească, o întreb pe cine să sun. Caut ruda cea mai apropiată, cineva mai intim decât un medic legist.

Îmi spune că, atunci când primul ei soţ a vrut să dea în primire, nu l-a asistat nici un medic. Ca ajutor profesionist a avut doar o lamă Gillette cu tăiş dublu. Ea l-a găsit în cadă.

„Care-i cel mai rău masaj de care ai avut parte vreodată?", mă iscodeşte.

O întreb dacă-şi aminteşte o carte care se chema *Tot ce voiai să ştii despre sex (dar îţi era teamă să întrebi).*

Dă din cap şi spune: „1969".

În capitolul despre feromoni, cartea îi sfătuieşte pe tinerii cititori: când te trezeşti dimineaţa, înainte să te îmbraci, şterge-ţi testiculele cu o batistă curată. Împătureşte batista şi ţine-o în buzunarul de la piept, uşor ieşită în afară, toată ziua. Cartea promitea că pentru femei mirosul o să fie irezistibil. Că funcţiona sau nu, sfatul a făcut o modă din purtarea batistei. Cel mai rău masaj l-am experimentat în 1985. Eram un întârziat.

Maseuza era o fată. Probabil că răcise. Sau era alergică. Ceva legat de sinusuri, pentru că tot strănuta. Nu era genul ăla de masaj numit „Jack Shack", care se termina cu o „eliberare totală". Dar poate lucrase într-unul dintre locurile alea jegoase unde trebuise să provoace o eliberare fierbinte după alta. Ca şi cum s-ar fi răzbunat acum, strănuta întruna şi, chiar după ce i-am zis „Sănătate!", nu şi-a acoperit gura şi nările. Stăteam întins cu faţa în jos pe masă şi simţeam pe spate cum eram împroşcat cu salivă.

Nici nu şi-a cerut scuze. O făcea cu atâta seninătate, că am ajuns să mă întreb dacă n-o fi fost vreun fel de masaj nou. Strănuta şi imediat întindea saliva cu mâinile până îmi intra în piele. Făcea şi economie la ulei.

Când s-a terminat sesiunea, m-am îmbrăcat i-am plătit. Strănuta încă, aşa că, fiind un gentleman, am scos batista din buzunar şi i-am oferit-o. Când a dus-o la nas şi la gură, aproape s-a strâmbat, ca şi cum cartea aia greşea în privinţa femeilor. I-am spus s-o păstreze. La plecare i-am mai zis să aibă grijă de ea. Nu ştii niciodată la ce poate duce o infecţie.

Femeia de pe masă râde. O simt prin palme. În sfârşit, provoc o eliberare.

M-a găsit pe internet, spune, pe Angie’s List, ceea ce pare bizar. Clienţii care apelează la mine pentru genul ăsta de masaj specializat nu mă recomandă apoi prietenilor şi familiei. „N-am ceea

ce se cheamă clienţi fideli." Nu pentru tipul ăsta de serviciu.

M-a găsit, spune ea, când s-a dus la Zoom Care pentru o răceală care nu-i mai trecea. Era Zoom Care-ul de lângă Westfield Outlet Mall, între Pantofi ieftini şi Lumânări de Connecticut, unde se vând rebuturi de fabrică la preţ redus. Lumânări care pârâie. Lumânări care nu stau aprinse. Îmi spune: „Locul ăla n-avea nimic din cabinetul prietenos al unui doctor de serial TV". Se gândea că are o infecţie în gât şi - bang! Asistentul de la Zoom Care n-a pomenit de Faza Terminală, dar probabil că nu intra în atribuţiile lui. Fără să ezite, ea s-a dus alături şi a cumpărat o lumânare de culoarea dovleacului care ar fi trebuit să miroasă a nucşoară.

Până i s-a pus diagnosticul complet, era deja prea târziu să mai treacă prin partea aia de la care îţi cade părul.

O întreb dacă a plănuit ceva în privinţa corpului. Îmi spune că a fost o bătaie de cap să găsească o esteticiană care să-i facă o epilare braziliană în faza în care se afla.

Şi i-a zis cioclului că vrea sicriu deschis şi fustă scurtă. Adică un neglijeu. „Vreau să vadă foştii mei soţi ce-au pierdut."

Când o întreb „De ce blondă?", mă întreabă la rândul ei dacă citesc ziarele. E întotdeauna mai tragic când moare o blondă.

Dacă tot mi-a pomenit de foştii ei soţi, o întreb: „Câți ai avut?". Îmi zice că primul era pe vremea când actele pentru căsătorie costau zece dolari. Chiar şi un masaj costă mai mult acum. Chiar şi să-ţi speli maşina costă mai mult. „Zece dolari ca să-mi dau peste cap restul vieţii", îmi spune. „Cum să ratez aşa un chilipir?"

Mă întreabă dacă nu vreau să-i las labele picioarelor la urmă. „Sunt atât de gâdilicioase, că e mai bine să nu fiu aici când ajungi la ele."

Trec la atingeri mai puternice între umeri, însă nu atât de puternice pe cât şi-ar dori ea.

„E plăcut", îmi zice, dar mă încurajează să apăs mai tare. Mă asigură că are un bilet scris de mână în poşetă, unde explică totul, în caz că o să se întrebe poliţiştii de ce-i plină de vânătăi.

Mă prefac că apăs mai tare. Nu că ar mai observa diferenţa. A luat din drogurile alea vreo zece supradoze. E atât de dusă, că aş putea s-o bat cu pumnii şi nu i-ar ajunge.

„Ştii de ce-mi aminteşte asta?", mă întreabă. Nu ştiu.

Apăs atât de tare, că-i fac vocea să tresară, ca şi cum ar conduce maşina pe un drum denivelat. „Când primul meu soţ m-a cerut de nevastă, m-a dus la o spălătorie de maşini." Şi spune numele francizei.

Mi-am spălat maşina acolo în multe oraşe. Partea cea mai complicată e să ţii roţile drepte ca să le bagi între micile şine. Adolescentul cu coşuri care te ghidează dă din mâini spre stânga şi spre dreapta ca pe pista de avioane. Plăteşti prin geam şi ei îţi spun să scoţi din viteză şi să-ţi laşi motorul să meargă. Orice s-ar întâmpla, să nu te atingi de frâne. O bandă transportoare iese din podea şi te propulsează înainte.

Spălătoria asta unde a dus-o bărbatu-său era ca toate celelalte: o clădire lungă, strâmtă, cu câteva ferestre prin care se vede taifunul dinăuntru.

„A numit-o Tunelul Dragostei." Oftează.

Logodnicul ăla al ei, primul, i-a spus: „Nu-ţi face griji, iubire. Sunt deştept cât pentru amândoi". A plătit pentru cea mai scumpă ofertă, în care periile automate coboară din tavan şi se învârt pe maşină şi totul pare să dureze o veşnicie. E ceaţă ca-n junglă şi durează cât un somn la prânz. Casetofonul cu opt piste cânta „We’ve Only Just Begun" de la Carpenters. Maşina lui avea geamuri şi uşi automate.

„Credeam că flirtează. Nu ştiam că o să doară."

După câțiva metri, el a deschis geamul din dreptul ei. Era prea târziu să sară. Chiar dacă scăpa, n-avea unde să se ducă. Roboţii ţineau maşina prizonieră. Un jet de apă fierbinte a izbit-o dintr-o parte şi ea a ţipat. N-a reuşit să ridice geamul, probabil că el îl blocase cu siguranţa pentru copii. Striga, ca să se audă prin zgomot: „Sheilah, înainte să te măriţi cu mine vreau să ştii ce înseamnă căsnicia". Spuma fierbinte îi ardea pielea de pe gât. Fâșiile grele de piele coborâseră şi o biciuiau.

Mişcându-se cu încetineala unui melc, ea spune: „Semănau cu nişte cili. Era ca şi cum aş fi fost digerată".

A încercat să-şi scoată centura de siguranţă şi să sară pe bancheta din spate, dar un jet de detergent a orbit-o. O usturau ochii. Când a deschis gura să ţipe, s-a înecat cu detergent. Nici măcar nu vedea ce-o atacă, dar simţea că nişte animale îi jupoaie pielea de pe faţă şi de pe gât. Când periile rotitoare îi aruncau şi mai mult săpun în rănile deschise, se simţea ca şi cum ar fi fost stropită cu acid clorhidric.

Tânărul ăsta cu care voia să se mărite a strigat: „Crezi că o căsnicie înseamnă fericire? Nu, înseamnă ceva ca asta!".

După cum scuipa cuvintele, îşi dădu seama că şi geamul lui era deschis şi că plănuia să se înece lângă ea. Şi-a închipuit cum la urmă tunelul îi scuipă afară: două cadavre umflate de apă. Tuşind, el a strigat: „Poate crezi că sunt rău, dar de fapt îţi fac o favoare uriaşă".

Amintindu-şi durerea, ea spune că era într-adevăr cumplită. Ceva o făcea să creadă că el mai trecuse prin asta, cu alte femei, şi poate că aşa se explica de ce era încă burlac.

Între timp, maxilare lacome îi înşfăcau părul lung şi i-l smulgeau din rădăcină. Un potop de apă

rece ca gheaţa o udă până la piele. Era ca o tortură. Cum erau înecate vrăjitoarele. Cum sunt înecaţi teroriştii, deşi n-aveau nici un secret de mărturisit.

Oarbă, în agonie, îl simţea suferind alături şi asta era singura ei consolare. După perii, roboţii îi scuipară ceară de maşină direct în ureche. Nu mai auzea nimic în afară de huruitul motorului. Prinzând şi frecând nepăsătoare, maşinăria îi rupsese bluza preferată.

Logodnicul ei striga: „Noi doi n-o să mai facem niciodată sex pentru prima oară!".

Continuau să înainteze. Cu aceeaşi viteză. N-aveau cum să oprească sau să se întoarcă.

Şi el striga: „Când o să fim căsătoriţi, o să ne spunem vorbe pe lângă care ce se întâmplă acum o să pară o plăcere".

După ceară, au fost biciuiţi de alte perii rotitoare. Apoi uragane tunătoare de aer le-au izbit şi le-au întins feţele. Se simţea deja ca un gunoi aruncat pe plajă de furtună. Amândoi erau chei pe jumătate. Părul care le mai rămăsese strălucea, alb de săpun şi ceară.

„Masajul tău îmi aminteşte de ziua aia. Fără supărare", îmi spune. De-acum e când trează, când dusă complet. O simt după cum i se încetineşte respiraţia. Nu e nici o crimă, dar tot pregătesc o variantă pentru poliţie. Ca să o ţin trează, o întreb: „De ce nu-ţi place muzica la sitar?".

Primul ei logodnic n-a bătut-o niciodată, dar după ce-a ieşit de la spălătorie era învineţită, zgâriată şi arsă. Părul care-i mai rămăsese era încâlcit. Un fir de spumă fierbinte i se scurgea printre sâni.

Ventilatoarele cu aer încins de la ieşire au pârjolit-o. Scoteau un huruit de parcă venea sfârşitul lumii. De parcă Dumnezeu ţi-ar fi strănutat în faţă.

I-a acceptat inelul oricum, gândindu-se că ce era mai rău trecuse. Aşa şi fusese, dar numai pentru şaptesprezece ani.

Am întrebat-o de ce l-a ajutat când l-a găsit în cadă şi mi-a spus că a fost nevoită. „Dacă nu l-ar fi ajutat", a adăugat, „ar fi fost ca şi cum ar fi născut numai jumătate de copil." L-a „ajutat", adică i-a masat braţele. Să împiedice sângele să se coaguleze. A spus că a fost ca şi cum ar fi muls o vacă. Ideea era ca lucrurile să se mişte spre lumea exterioară. Ca el să se ducă până se răcea apa.

Îmi spune toate astea cât îi masez braţele.

Îmi spune că ce a făcut pentru primul ei soţ era definiţia adevărată a ceea ce oamenii numesc „măsuri eroice". Care-i diferenţa, dacă asta vrea omul? Fusese obositoare toată munca aia ca să devină văduvă. Abia pe urmă şi-a dat seama că ar fi trebuit să renunţe cât avea încă un avans. Bucuriile văduviei ţin numai până te măriţi iar.

Înclinaţii

Era fata asta. O chema Mindy. Mindy Evelyn Taylor-Jackson. Un nume care avea să apară în cele din urmă şi în dosarele tribunalului. Vedeţi voi, tot ce urmează o să se sfârşească la tribunal. Nu vreau să stric suspansul, însă dreptatea o să învingă.

E mult de povestit, dar ce trebuie să ştiţi mai întâi e că Mindy a rămas însărcinată. La treisprezece ani, nici mai mult, nici mai puţin. Voia să fie majoretă şi să ajungă asistentă de avocat şi îşi dorea un Porsche 911 Carrera 4S Cabriolet negru, cu interior din piele Special Edition. Ultimul lucru pe care-l voia era un copil. Părinţii ei, pe de altă parte, aveau alte idei. Erau evanghelişti, apărători declaraţi ai vieţii. Viaţa începe la concepţie, i-au spus; totuşi în cele din urmă i-au promis că, dacă duce sarcina până la termen şi dă copilul spre adopţie, o să-i cumpere un Porsche.

La început se plimba cu maşina numai după ore, în parcarea bisericii. Făcea cercuri şi opturi pe

asfalt, ca o sălbăticiune care se învârte de colo-colo prin cuşcă. Pe atunci, în partea aia de ţară nu era atât de uşor să obţii un Porsche. Erau ca ajutorul social sau ca raiul.

Oamenii mari spuneau că trebuie să munceşti din greu şi să nu tragi pe nas. O să-ţi vină rândul.

Mama şi tatăl ei îşi doriseră să o înveţe despre frumuseţea şi sacralitatea vieţii. Dar Mindy a învăţat altceva. Înainte să împlinească şaisprezece ani, avea trei Porsche. Trei Porsche şi cei mai mari sâni din clasă. Şi n-avea vergeturi de la graviditate. Avantajul de a începe devreme. Se spunea că primise o ofertă de la vânzătorul de Porsche din St. Cloud. Se mai spunea şi că trecuse recent pe la obstetrician şi, dacă mai ţineau banii părinţilor şi cervixul ei, Mindy Taylor-Jackson avea să obţină Porsche gemene. Să aibă cinci maşini înainte să termine liceul.

Kevin Clayton a văzut-o pe Mindy cu maşina ei luxoasă de 400 de cai-putere cu roţi cromate. Aşa că, pentru a şaisprezecea zi de naştere, Kevin Clayton a cerut un abonament la *Elle Decor*. În septembrie a cerut un gerbil. Câteva zile mai târziu, când a dispărut, a cerut altul. Până la începerea şcolii ceruse patru gerbili. Până la Halloween ceruse deja şase gerbili. A scris pe lista de cumpărături a maică-sii, prinsă de frigider cu un magnet: „Avem nevoie de mai multă vaselină". Borcanul cu vaselină din baie l-a golit în toaletă.

Când maică-sa a cumpărat alta, a observat că făcuse pe borcan o linie neagră cu carioca. Să înregistreze nivelul. Aşa cum făceau pe sticlele de votcă şi de gin. Kevin a scos imediat câteva linguri şi le-a aruncat în toaletă. S-a dus în dormitor şi a deschis cuşca gerbilului. A băgat mâna înăuntru şi a prins mica minge blănoasă de coadă.

Cineva bătu la uşă. Kevin ridică noul gerbil. De pe hol, taică-su spuse:

— Trebuie să vorbim, domnule.

Kevin duse gerbilul la fereastră. O deschise şi îl coborî până foarte aproape de pământ.

— Intru, zise domnul Clayton.

Se auziră nişte chei zdrăngănind. Kevin îi dădu drumul gerbilului şi îl privi cum o rupe la fugă. Era toamnă. Totul dădea în pârg. Totul era de mâncare. Închise fereastra, se aruncă pe pat şi deschise ultimul număr din *Elle Decor* exact când taică-su intra pe uşă. Cum puse piciorul în dormitor, se uită la cuşca goală.

— Unde ţi-e hamsterul? îl întrebă.

Kevin ridică din umeri. Se străduia să arate ca şi cum încerca să nu pară vinovat. Îi spuse tatălui său, arătându-i o poză din revistă:

— Fii sincer, *chiar* crezi că tapetele colorate au vreo şansă să fie din nou la modă?

Căscă şi rânji ca un boa care tocmai înghiţise o capră.

Ochii domnului Clayton se mişcară încet de la cuşcă la locul unde Kevin stătea întins pe pat. Încercă să zâmbească, dar buzele îi tremurară de efort şi renunţă. Când vorbi, vocea îi era încordată şi piţigăiată.

— Altul care-a scăpat?

Se înfioră şi îşi şterse faţa cu palma.

Cândva, îşi jură Kevin, când o să crească, o să se căsătorească şi o să-şi aducă aici copiii să-i vadă ai lui, o să le spună adevărul: le dăduse drumul tuturor gerbililor. Până atunci o să fie o explozie demografică a gerbililor. El şi taică-su o să bea bere pe verandă şi o să râdă de imaginile teribile care-l treceau domnului Clayton prin cap.

Întins pe pat, Kevin dădu o pagină şi se strâmbă, mormăind mohorât:

— Mai terminaţi odată cu cărămizile alea de sticlă.

Se uita oriunde, numai la tatăl lui nu. Trase un pârţ. Îl enervă puţin cât de uşor ajunsese tatăl la o concluzie respingătoare. Înainte de-a accepta să-i cumpere un gerbil nou, părinţii îl întrebară pe

Kevin dacă vrea să meargă la doctorul de familie. Nu-i dădură şi un motiv. El bănuia că voiau să-i caute între buci de mici urme de gheare.

Când găsiră în cutia poştală numere din *Playgirl,* părinţii lui se deprimară.

Kevin nu voia un Porsche. Hai să nu ne mai prefacem. Nici un puşti nu voia un Porsche. Asta nu se întâmpla în 1985. Dar ce altceva putea să ceară? Nu trebuia să fie ceva prea uşor. Mindy Taylor-Jackson stabilise unitatea standard pentru măsurarea puterii adolescentului şi a iubirii părinţilor. Un Porsche. Două Porsche. Şi aşa mai departe. Recordul ei trebuia bătut.

Data următoare când au rămas fără vaselină, amândoi părinţii l-au confruntat în camera lui. Încă un gerbil venise şi plecase. Maică-sa şi taică-su stăteau lângă cuşca goală de pe noptieră, în timp ce Kevin era întins pe pat.

Ştia exact ce butoane să apese.

— De ce-aş vrea să fiu ca voi doi? (Făcu o faţă răutăcioasă.) Ca să fiu nefericit? (îşi trase, dramatic, un pumn în pieptul slăbănog.) Ca să cresc o lepădătură perversă care să-mi frângă inima?

Aruncă ultimul număr din *Elle Decor* în noul poster cu Lady Gaga şi amândouă se boţiră şi căzură. Turbat, trânti cuşca goală de podea, împrăştiind aşchii de cedru pe carpeta din cordele. Savură scena. Îi veni mai uşor să plângă după ce văzu lacrimi adevărate prelingându-se pe obrajii doamnei Clayton.

Se simţea excelent. Spusese şi el glume, ca toată lumea. Orice clovn poate să-i facă pe oameni să râdă. Dar ce avea el acum era o abilitate nouă, extraordinară. Avea puterea să o facă pe mama lui să plângă. Nu era o superputere, însă era un început.

— Nu eşti un pervers! strigă domnul Clayton.

— Ba sunt! replică Kevin cu o ferocitate care-l impresionă şi pe el. Sunt un invertit! Ar fi trebuit

să mă avortezi! îi strigă maică-sii.

Cuvintele astea îl făceau să se simtă bine. Oricât dispreţ de sine pusese în ele, tot el era centrul atenţiei. Când eşti adolescent, problema e că părinţii pot fi foarte calmi. Prospectul unei cariere întregi i se contură în cap. Asta era actorie. Putea deveni vedetă de film.

Ca dovadă a talentului său natural, taică-su o ţinea pe maică-sa de umeri, împiedicând-o, deşi se zbătea, să se ducă şi să-şi ia în braţe fiul. Faţa tatălui era de nepătruns. Prietenii lui Kevin de la şcoală aveau să fie grozav de invidioşi. Abia aştepta să le spună cât de neliniştită părea maică-sa. Cum se smiorcăia taică-su. Kevin le forţase mâna. Asta era dragostea. Aşa de mult îl iubeau.

Se luase pe sine ostatic. Erau nevoiţi să-i facă poftele.

Pe Mindy Taylor-Jackson, părinţii o trimiseseră într-un loc din afara oraşului. O clădire mare, înconjurată de garduri, ca un internat sau o clinică de dezintoxicare. Nu prea departe de locul ăla era o altă clădire, dar pentru băieţi. Câțiva acri de pietriş în jurul unei clădiri de cinci etaje din cărămidă roşie. Doar *arăta* ca o fabrică. După cât se zvonea, nu era nimic de făcut înăuntru decât să ridici greutăţi şi să faci injecţii cu testosteron. Rezidenţii jucau cărţi şi se uitau la filme porno. Era ca o închisoare, dar fără teama permanentă că poţi fi violat. În plus, li se aduceau stripteuze şi curve.

Kevin se minuna cât de tare îi chinuia pe ai lui campania pe care o ducea. Era un joc de noroc. Dar era şi o capcană. Îşi dădea seama de asta. Nu putea să mărturisească. Nu fără să-şi piardă orice urmă de credibilitate pe veci. Când îi vedea tremurând supăraţi, parcă asista la înmormântarea sa. Nimic din ce făcuse în viaţă nu-i crease aşa o satisfacţie. Tatăl lui Kevin părea să îmbătrânească, să devină un bătrân cocoşat chiar sub ochii lui. Urmărindu-i cum se ofileau şi se smiorcăiau,

profunzimea durerii lor îl uimea. Se petrecuse o schimbare ireversibilă şi n-aveau să-i mai fie niciodată stăpâni.

Văzându-i în aşa o agonie, Kevin trebuia să le arunce un os. Se rostogoli pe pat şi îşi îngropă faţa în pernă ca să se oprească din râs. Spuse abia auzit:

— Dacă ar fi vreun tratament...

Nu dădea înapoi. Doar îşi dăduse seama că soluţia trebuia să pară că venise de la ei. Că trebuia să pomenească ei primii de fabrica din cărămidă roşie.

Oficial, nu era numită „Ferma poponarilor". Fusese construită pentru altceva - un spital sau o închisoare. Dar apoi a venit Comandantul cu teoriile lui despre reorientare. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să reorienteze clădirea punând garduri în jurul ei. Cinci etaje de cărămidă roşie deasupra lanurilor de porumb. În spaţiul dintre pereţii de cărămidă şi gard, unde fusese iarbă, Comandantul a pus pietriş şi treisprezece câini de pază însetaţi de sânge.

Când părinţii l-au dus acolo, în faţa porţii era mulţimea obişnuită. Un grup de protestatari agitau pancarte şi se culcau pe drum, într-un covor gros, vrând să se lase călcaţi. Nişte jucătoare de softball purtau tricouri strimte cu triunghiuri roz şi n-aveau sutiene, deşi era practic Crăciunul. Pe baloanele în culorile curcubeului era imprimat semnul „=“. Femeile ţineau în mâini baloane şi bebeluşi. Cumva, toate aveau bebeluşi.

Tatăl lui Kevin trebui să claxoneze cât strecură maşina înăuntru, cu portierele închise şi încălzirea pornită. Protestatarii se năpustiră din toate părţile. Îi făcură semne lui Kevin să-i atragă atenţia, îi strigară că n-are de ce să se ruşineze. Unii erau îmbrăcaţi ca nişte călugăriţe cu barbă şi erau daţi cu prea mult rimei.

Kevin nu se putu uita la feţele turtite de geamurile maşinii, atât de apropiate că le-ar fi putut privi în adâncul gâtlejurilor urlătoare. Se uită, în schimb, la bebeluşi. Îi studie şi era ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă.

Un protestatar strigă:

— O să fie mai bine!

Lui Kevin îi venea să ţipe: *Dispari!*

Camerele video se mişcară pe stâlpii porţii, urmărindu-le înaintarea. O siluetă stătea pe acoperiş, cu o puşcă pe umăr.

— Pază e bună, spuse domnul Clayton. Îţi imaginezi ce s-ar întâmplă dacă devianţii ăştia ar pătrunde înăuntru, adăugă şi îşi smuci capul spre porţi, claxonând din nou.

Kevin încă era tentat să le explice cum e cu Mindy şi cu gerbilii, însă miza era prea mare.

Gardul avea vălătuci de sârmă ghimpată în partea de sus. Şi închidea înăuntru un alt gard, cu panouri pe care scria: „Pericol de electrocutare". După ce trecură de prima poartă, trebuiră să aştepte. Abia când se închise aceasta, se deschise a doua poartă. După cele două garduri erau câinii, care lătrau şi săreau la maşina lor. Câinii amuşinară pe la geamuri până când un bătrân ieşi din clădire. Sprijinit într-un baston, aştepta în capul scărilor. Ridică un fluier cromat care-i atârna de o sfoară la gât. Suflă până când i se umflară venele pe frunte. Kevin nu auzi nimic, dar câinii se împrăştiară în toate părţile.

Bătrânului i se zicea Comandantul, însă nu şi pe la spate. Atunci i se spunea „domnul Alună", din cauza pielii. Era galbenă şi se crăpa în pătrate. În plus, era chel ca o alună. Tuleiele de pe bărbie îi erau galbene. La fel şi albul ochilor.

Comandantul le făcu semn să se grăbească. În clipa când se văzură teferi înăuntru, îi aşeză la un birou şi le prezentă un vraf de documente cât un teanc de clătite. Nu aveau timp să citească fiecare pagină, aşa că le spuse unde să semneze. Kevin

simţea miros de parfum. Simţea miros de mâncare de cantină. Maică-sa se smiorcăia într-o batistă. Taică-su scria un cec. Doamna Clayton îl sărută pe Kevin pe obraz şi domnul Clayton îi strânse mâna.

Ceilalţi băieţi de pe palier erau: Jasper, Brainerd, Porc Piratul, Tomas, Balenă jr., Scandal şi Fasolă. Aşa scria pe etichetele de pe tricourile lor. „Salut, mă cheamă..." Kevin, Jasper, Brainerd, Porc Piratul, Tomas, Balenă jr., Scandal şi Fasolă. Pentru unii dintre ei, ăla era numele din naştere. Alţii doar se recomandau aşa.

Etajul lor, al cincilea, ultimul, părea ameţitor de înalt şi în jur se vedeau numai lanuri de porumb. Dacă aveai ochi buni, puteai să zăreşti în depărtare clădirea fetelor, unde fusese trimisă Mindy Taylor-Jackson să nască forţat şi să scoată păcatul din ea. De la o fereastră puteau vedea poarta de la intrare. Mulţimea de protestatari era prea departe ca să le distingă feţele, dar Kevin le zărea triunghiurile roz şi steagurile în culorile curcubeului. Vedea dobermanii agitându-se pe lângă gard. Urmărindu-i, se simţea ca îngerul închis în casa lui Lot din „Vechiul Testament". Afară, sodomiţii asediau clădirea.

În prima după-amiază a lui Kevin, băieţii despachetau. Noii internaţi. Camera arăta ca o baracă. Fiecăruia i se dăduse câte un pat de campanie. Alături era un dulap înalt, de metal, ca la liceu. Nimeni nu spunea nimic, nici măcar „Salut" sau „Ce ziceţi de Packers?". Nimeni nu se prezenta. Supraveghetorul etajului îi dădu lui Kevin un pat între Brainerd şi Balenă jr. Fasolă primi patul următor, cel din colţ. Aveau timp până la ora mesei să se instaleze.

Când plecă supraveghetorul, Scandal se duse la patul din colţ, puse pe un braţ hainele lui Fasolă şi le aruncă de-a lungul camerei până la patul lui. Pretinse că patul din colţ e al lui şi ridică mâinile deasupra capului. Bătu din palme şi strigă:

— Ascultaţi aici, fraţii mei perverşi!

Avea tatuat pe interiorul încheieturii un liliac-vampir sau poate un topor cu coadă lungă.

Pocni din degete şi fluieră până când se uitară toţi la el. Imediat ce le atrase atenţia, spuse:

— Doar ca să ştiţi...

Îşi încordă bicepşii. Mişcarea îi ridică mânecile scurte ale tricoului negru, dezvelindu-i părul des de la subraţ. Pe gât, într-o parte, avea un tatuaj albastru-închis. Scria, cu litere ghimpate: „SUEDE". Era o brută.

Scandal îşi mută privirea la Kevin, apoi ochii i se plimbară de la patul lui la al său, aflat la nici un braţ distanţă. Aşteptă până când Kevin se întoarse de tot, ascultând, numai ochi şi urechi. Spuse rar, de parcă ar fi recitat o listă de cuvinte în loc să spună o propoziţie:

— Eu... nu... sunt... homosexual.

Ridică fruntea, aşteptându-i să bage la cap informaţia.

Se făcu linişte pe tot etajul. Toţi păreau îngheţaţi - o fotografie cu puşti care despachetează.

Scandal îşi duse degetul arătător spre piept ca pe un pistol şi spuse, ca Tarzan:

— Eu: heterosexual. Apoi, adresându-se întregii camere, adăugă: Sunt aici ca să-mi şantajez părinţii să-mi ia o Yamaha Roadliner S. *Capisce?*

Kevin îl privi cu uimire.

A fost nevoie de un singur om ca să se declanşeze o epidemie de confesiuni. Balenă jr. spuse că îi păcălise pe toţi de la biserica lui. Undeva în Montana era un orăşel unde doamnele vindeau plăcinte pentru el. Adolescenţii spălau maşini ca să strângă bani. Până şi copiii îşi donau banii de la Zâna Măseluţă. Balenă jr. se lăudă că, atunci când o să se întoarcă, o să fie un erou local. O să se organizeze o paradă pe strada principală

pentru el. Iar el o să le facă cu mâna, cățărat pe un Cadillac decapotabil.

Viziunea îi înceţoşă ochii. Pentru toţi cei de-acasă, el o să fie dovada că pot să vindece corupţia acestei lumi bolnave. Cu plăcintele şi tartele pe care le coceau şi curcanii pe care-i sacrificau aveau să salveze un suflet. În ciuda a tot ce spuneau progresiştii fără Dumnezeu, oamenii buni ai acestei naţii puteau să salveze suflete. Fiecare cent pe care-l câştigau urma să-i transforme pe Balenă jr. Într-un vânător de pizde convins.

Sigur, el era deja. Nu strălucise niciodată la fotbal. Nu luase niciodată note maxime la toate materiile. Dar acum o să fie adorat numai pentru că o să înceapă să-i placă femeile. Toată lumea din orăşelul lui o să-şi dea silinţa ca el să rămână un fustangiu fericit. Balenă jr. rânji, mândru de şmecheria lui. Îşi lustrui unghiile pe pieptul cămăşii albe, apretate. Ca să-şi sublinieze geniul, clipi modest din gene.

Jasper îi spuse că o paradă era un fleac. Ca şi statutul de erou. Când o să plece el de la Fermă, bunicii lui o să-i plătească facultatea.

Strălucind de încântare, Porc Piratul spuse că recompensa lui o să fie lecţiile de zbor. Tomas obţinuse bilete pentru tot sezonul la meciurile Bruins.

Ascultându-i, Kevin spera că Dumnezeu pedepseşte prin comparaţie, nu absolut. Cândva, ceea ce o să-i ţină departe de iad n-o să fie bunătatea lui, cât faptul că alţii au comis păcate mai grave. Kevin le forţase mâna părinţilor. Îi făcuse să-i demonstreze cât de mult îl iubesc. Dar alţii aveau comunităţi întregi care se rugau pentru ei. O să se întoarcă acasă ca nişte sfinţi falşi. Ca nişte dovezi vii ale minunilor lui Dumnezeu pe pământ.

Conform târgului pe care-l încheiase cu părinţii, când cei de la Fermă o să scoată perversitatea din el şi Kevin o să se întoarcă acasă,

o să primească douăzeci de mii de dolari în mână. Nu era un Porsche, dar atâta puteau să dea ai lui.

În seara aia, băieţii de la etajul al cincilea îşi plecară împreună capetele asupra farfuriilor cu vită Stroganoff. Înainte ca untul să se topească pe fasolele lor verzi, se confesară cu toţii. Toţi erau falşi invertiţi. Ca atare, aici trebuiau să se cumințească. Orice era de făcut, erau hotărâți să facă. Se simţeau bine. Le plăcea să fie cu alţi puşti, toţi deştepţi, parcă erau nişte hoţi de buzunare dintr-o carte de Charles Dickens. Era mai bine decât crima organizată, pentru că şmecheriile lor îi făceau pe toţi fericiţi.

Încă se tachinau şi se băteau pe spate, felicitându-se pentru isteţime, când intră Comandantul pe uşa din spate a cantinei. Străbătu încăperea şi se duse la tribuna din celălalt capăt. Locul era greu de aburi şi miros de lapte acru. Până urcă el la tribună, puştii deja tăcuseră. Frunzări nişte foi. Fără să se uite în sus, începu să citească.

— Domnilor. (îşi drese glasul.) Domnilor, bine aţi venit la Centrul de recuperare. Vă asigur că această instituţie n-a dat niciodată greş în misiunea ei. Pe aceste porţi n-a ieşit niciodată, nici o singură dată, un suflet cu înclinaţii tulburi...

Le spuse că oaspeţii locului sunt reţinuţi până când custozii lor îi declară pe deplin reorientaţi. Ca să evite tentaţiile cărnii, trebuie să facă duş separat. Să se îmbrace separat. Să nu se vadă niciodată goi. Imediat ce sunt pregătiţi, o să fie integraţi în populaţia generală de la etajele inferioare. Actele pe care ei şi părinţii lor le semnaseră la intrare reprezintă o supunere voluntară la tratament şi la programul de recuperare.

— Vă rog, citi Comandantul, pentru siguranţa voastră, nu încercaţi să părăsiţi clădirea. (Le aminti de gardurile electrificate şi de câini. Îi avertiză că o

să aibă un contact extrem de restrâns cu familiile lor.) Puteţi să le scrieţi, dar să ştiţi că personalul de aici citeşte scrisorile şi are autoritatea să cenzureze ceea ce consideră a fi fals sau manipulativ.

Lui Kevin i se păru că domnul Alună e obosit, ca şi cum ţinuse de prea multe ori acelaşi discurs şi nu mai punea pic de pasiune în el. Puştiul îşi simţea burta prea plină şi avea senzaţia că fusese o zi prea lungă. În timp ce vocea Comandantului recita mecanic mai departe, Kevin schimbă priviri plictisite cu Porc Piratul. Jasper căscă. Tomas oftă, ca şi cum ar fi visat la viitorul lui loc bun în faţă, lângă teren. Brainerd îşi consultă pe furiş ceasul de la mână. Gardienii de pe palier le confiscaseră tuturor telefoanele. Brainerd era singurul care ştia cât e ora, fiindcă era singurul care avea ceas.

Kevin se lupta cu un presentiment dubios. Nu îl speria ce spunea Comandantul. Ci *felul* în care o spunea, ca şi cum ar fi citit de pe o tablă de piatră primită pe Muntele Sinai. Resemnat şi ameninţător, Comandantul suna ca un judecător care pronunţă o sentinţă de condamnare la moarte.

Jasper căscă cu palma la gură. Scandal îşi împinse tava cu mâncare la o parte şi se aplecă înainte pe masă, culcându-şi capul pe braţele încrucişate. Abia începuse să sforăie, când Comandantul ridică privirea de la foi. Se uită la ei.

— Aveţi întrebări?

Nimeni nu spuse nimic. Kevin nu voia să rişte. Stătea drept, cu palmele aşezate cuminte pe masă. Se grăbea spre cei douăzeci de mii de dolari promişi.

— Domnilor, îi încurajă Comandantul, n-aveţi nici o întrebare?

Brainerd ridică mâna de parcă erau la şcoală. Când i se dădu cuvântul, întrebă de studii. Comandantul le spuse că o să facă istorie, literatură engleză, latină, matematică şi geometrie. O bibliotecă cu cărţi religioase le stătea la

dispoziţie. Pe sub masă, cineva îi trase un şut lui Brainerd pentru că nu-şi ţinuse gura.

— Dar sport? întrebă Fasolă.

Comandantul îl privi. Ochii lui gălbui căutau eticheta cu numele.

— Domnule Fasolă, în limita timpului disponibil, sunteţi liberi să folosiţi terenul de baschet din spatele clădirii, precum şi piscina de la subsol.

Se uită de la unul la altul, aşteptând altă întrebare.

— Dar steroizii? întrebă Porc Piratul.

— Şi sala de forţă? adăugă Jasper.

Nici unul nu îndrăzni să întrebe de curvele şi stripteuzele promise ca parte a vindecării.

Comandantul înclină capul într-o parte, confuz. În ciuda zvonurilor, n-o să fie nici steroizi, nici culturism. Kevin putea să-şi dea seama după dezamăgirea de pe faţa lui Balenă jr. că muşchii făcuseră parte din visul lui de întoarcere acasă - să fie un bărbat sută la sută, defilând înaintea mulţimii adoratoare. Balenă jr. se întristase rău.

Kevin auzi nişte note muzicale. Patru note distincte. Cineva forma codul de intrare de la uşa din spate. Un gardian apăru în pragul ei. Prinse privirea Comandantului şi arătă cu degetul spre ieşire. Comandantul dădu din cap şi spuse:

— Dacă nu mai aveţi întrebări, e timpul să vă întoarceţi...

O voce îl întrerupse.

— O întrebare. (Era Scandal.) Ridicând capul de pe braţele încrucişate pe masă, zise: Când ne vedem cu Betsey?

Toţi îl priviră cu apreciere şi respect. Numele „Betsey" pluti în aer. Judecind după faţa Comandantului, numele atinsese o coardă. Scandal avea clar nişte informaţii din interior.

Comandantul zâmbi. Nu era un zâmbet fericit, ci zâmbetul cuiva care ţine un secret.

— Mâine, domnilor, o să primiţi un cadou. (îşi ridică mâinile decolorate în aer.) Mâine o să cunoaşteţi o tânără adorabilă, (închise ochii, de parcă s-ar fi lăsat purtat de fericire.) E cu adevărat...

Ca să arate ceea ce vorbele nu reuşeau să descrie, modelă cu mâinile în aer o femeie voluptuoasă. Îşi lipi palmele şi le duse la piept. Le apăsă pe inimă. Îşi ţinea în continuare ochii închişi, ca într-un vis. Oftă.

— Şi o să vă ofere acces la toate misterele erotice ale corpului feminin.

La micul dejun primiră ouă şi pâine prăjită. După aceea, gardianul îi conduse jos pe o scară nouă şi pe câteva uşi securizate. La fiecare pas, aerul era din ce în ce mai greu de respirat. Fierbinte şi umed. O clipă, Kevin simţi mirosul clorului din piscină. Asta însemna că erau la subsol, însă gardianul îi mai duse încă două sau trei rânduri de trepte în jos. Opri grupul cu palma întinsă, ca un poliţist de la circulaţie. Ţinând ambele uşi deschise, îi băgă înăuntru. Coridoarele pe care ajunseră erau mai puţin nişte holuri, cât mai degrabă nişte tuneluri. Pe tavan erau ţevi şi podeaua era din ciment. De pe ţevi cădeau picuri de condens. Trebuiau să se ferească întruna de câte o baltă.

Nu închiseseră un ochi aproape toată noaptea, şoptindu-şi acelaşi nume. *Betsey.*

Acum se purtau de parcă trăiau o mare aventură, dar la fiecare pas se simţeau ca şi cum ar fi fost arşi de vii. Jasper spuse:

— Sper că ne dau prezervative. Sperma mea ar putea să treacă şi prin oţel.

Tomas fu de acord.

— Ar fi nasol să te trezeşti cu un copil.

Discutară în şoaptă despre cum e să fii tată adolescent. Ştiau din experienţă ce monştri sunt copiii. Brainerd speculă că Betsey ar putea fi una

dintre acele Păpuşi adevărate scumpe, foarte fidele din punct de vedere anatomic. Scandal tăcu.

La fiecare uşă nouă, gardianul forma nişte numere pe tastatura de pe perete. Fiecare tastatură scotea o serie diferită de note muzicale. Se pare că fiecare încuietoare avea un cod din patru cifre diferit.

Betsey. Numele vibra în mintea tuturor. Îl repetaseră toată dimineaţa, în timp ce îşi udau pieptenii cu apă fierbinte şi îi treceau prin păr. Comandantul le spusese să se îmbrace ca şi cum urma să participe la un bal. Cât îşi legaseră cravatele şi îşi lustruiseră pantofii, numele fetei îi bântuise.

Acum se înghesuiau în spatele gardianului. Se împiedicau în propriile picioare şi se sprijineau de perete. Şoaptele şi chicotele reverberau între pereţi şi podea. Aveau emoţii, asta era. Se purtau ca şapte deştepţi, însă de fapt erau speriaţi de moarte. Şapte adolescenţi la o întâlnire pe nevăzute. Lui Kevin i se păru că situaţia seamănă cu testele standardizate din şcoală. Oricare ar fi condiţiile, se gândi că dacă făcea sex cu străina, putea să-şi păcălească părinţii să vină a doua zi şi să-i ia.

Încă o dată, îl cuprinse spaima. Avea să participe la un futai în grup într-un subsol, să împartă cu alţii o fată pe care probabil nu o s-o mai vadă niciodată. Viaţa e deja prea plină de oameni pe care-i întâlnești o singură dată. Era destul de sigur că Brainerd şi Fasolă simţeau acelaşi lucru, dar nu voia s-o spună cu glas tare şi să le strice distracţia.

Ca să justifice ce avea să se întâmple, Porc Piratul tot zicea că fata aia, Betsey, trebuie să fie o mare curvă. Balenă jr. plusa şi insista că e nimfomană.

Kevin era nerăbdător. Fiecare pas îi ducea şi mai adânc în măruntaiele clădirii. Cât mai adânc, unde se ţin camerele de tortură. Avea să câştige douăzeci de miare pentru un futai. Asta-l făcea una

dintre cele mai mari curve din istorie. Ca să spele câştigul murdar, mintea îl transformă într-un televizor cu ecran uriaş, un laptop, scutece.

Ajunseră la o uşă fără clanţă. Gardianul apăsă pe butonul unui interfon. Se aplecă şi spuse:

— Rezidenţii de la cinci.

Cutia pârâi şi fâsâi şi o voce răspunse:

— Daţi-vă înapoi.

Era vocea Comandantului.

Gardianul le făcu semn să se dea înapoi şi uşa se deschise spre ei. Camera de dincolo era întunecată în comparaţie cu holul. Aerul era rece ca într-o criptă. Se strecurară înăuntru. După ce uşa se închise în urma lor, începură să clipească, să se acomodeze cu întunericul. Kevin auzea un gâlgâit ca de apă care curge. Simţea un miros de parfum amestecat cu unul de chimicale care-l făcea să-i usture ochii. Nu-l vedeau decât pe Comandant. Stătea sub singura lumină din încăpere şi în jurul lui era beznă. Alături era o masă lungă. Orice-ar fi fost pe masă era acoperit cu o folie unsuroasă de plastic lăptos.

— Domnilor, spuse Comandantul. Se aplecă, prinse marginea foliei, o ridică şi continuă: Daţi-mi voie să v-o prezint pe Betsey.

Comandantul dădu folia la o parte. Pe masă era ceva. Un lucru. Se întindea pe toată lungimea mesei cu blat de oţel.

Pielea chestiei era albă ca săpunul. Purta o rochie înflorată, care-i lăsa dezgolite braţele şi picioarele palide. Faldurile rochiei îi acopereau coapsele slabe până la genunchi. Braţele îi stăteau drepte, ţepene, pe lângă corp. Kevin se rugă să fie doar o păpuşă în mărime naturală. Îşi spuse că era doar o statuie din săpun sau ceară. Dacă era o fiinţă, se rugă să fie doar adormită.

Mirosul pe care-l simţiseră prin zeci de pereţi şi uşi, mirosul ăla dulceag de putreziciune, de aici venea.

Îi dădeau târcoale muşte negre. I se lăsau pe piele, se mişcau în sus şi-n jos pe membrele ei subţiri. Îşi scoteau trompele şi îi sărutau braţele ca nişte Romeo din filmele vechi. Avea un bandaj de cârpă înfăşurat în jurul unei încheieturi. Altul, legat la gât.

În jurul celeilalte încheieturi subţiri avea un lanţ de aur. De verigi atârnau mici medalii. O brăţară împotriva farmecelor, îşi dădu seama Kevin. Recunoscu şi simbolurile. Pe o medalie era o mică biblie aurie. Pe alta erau două feţe, masca zâmbitoare şi cea încruntată a Societăţii dramatice. Lângă, o minge de baseball. Lângă minge, o torţă care simboliza Societatea de onoare a liceului. Gulerul rochiei era din dantelă, dar Kevin putea să vadă o cruce de aur în scobitura de la baza gâtului. Crucea atârna de un şirag de mărgele aurite.

Kevin n-avea curaj s-o privească drept în faţă. Nu încă. Se temea că ar fi putut avea ochii deschişi. Când o privi, simţi furnicături pe pielea capului. Fiecare fir de păr i se ridică dureros, ca şi cum I-ar fi tras în sus nişte fantome.

Chestia de pe masă avea cârlionți roşcaţi. Îi cădeau în valuri în jurul feţei cenuşii, în formă de inimă şi se opreau pe umerii rochiei înflorate. Unii cârlionți atârnau de pe masă ca nişte franjuri. Kevin şi echipa lui nu erau primii care se jucau cu Betsey. Cu cât i se acomodau mai mult ochii cu întunericul, cu atât mai clar vedea cusăturile cu aţă neagră, asemănătoare cu cele de pe o minge de baseball. Acolo, pielea albă îi fusese tăiată şi cusută la loc. Unele tăieturi păreau proaspete. Altele nu. Betsey fusese zdrenţuită de prea multe ori. Fusese măcelărită de prea mulţi băieţi ca să li se mai poată ţine socoteala.

Comandantul se uită la ei cu compasiune.

— Tinerii mei domni, îi asigură el, nu trebuie să vă temeţi de femei.

Tomas şopti că cusăturile arătau ca nişte căi ferate micuţe. Lui Balenă jr. i se părea că arată ca

nişte fermoare, ca şi cum nici n-ar fi trebuit să taie ceva. Puteau doar să tragă de ele şi chestia s-ar fi deschis toată.

Comandantul se uită la Betsey. Înclină capul într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat.

— Ce zici, dragă?

Puse un deget pe buzele ridate ca să-i facă pe băieţi să tacă. Aplecându-se, îşi coborî urechea galbenă deasupra gurii rujate. Buzele lui Betsey străluceau de la rujul roz. Comandantul închise ochii o clipă şi dădu din cap. Spuse:

— Da, bineînţeles, draga mea.

Ridică mâna şi îndoi degetul, făcându-le semn să se apropie.

Nici unul nu se mişcă.

Atunci comandantul îşi puse mâinile în şolduri şi bătu din picior nervos. Indignat, le strigă:

— Pot să vă amintesc, domnilor, că familiile vă sponsorizează tratamentul ăsta cu o mie de dolari pe săptămână? Mulţi dintre părinţi şi-au ipotecat casele şi fermele. (Comandantul îi privi fix, cu reproş.) Cu cât vă angajaţi mai devreme în respectarea programului, cu atât mai puţin îi împovăraţi financiar...

O mie de dolari pe săptămână. Kevin ştia că nici o asigurare de sănătate din lume n-ar fi plătit aşa ceva. Mărimea brutală a sumei îl pocni în moalele capului. Se dădu mai aproape de uşă. Întinse mâna în spate, dar nu găsi nici o clanţă. Pe dinăuntru nu era nici o clanţă.

În lumina slabă, recunoscu şi mai multe simboluri pe brăţară. Nişte opincuţe de balet minuscule. O notă muzicală reprezentând Corul. Viitorii fermieri ai Americii. Aerul din încăpere era atât de încremenit, că nici una dintre medalii nu se mişca.

Ochii de ceară ai lui Betsey erau deschişi. Stinşi ca vopseaua albastră, se uitau drept în sus, la bec, fără să clipească.

Scandal şopti:

— Părinţii ei s-au răzbunat pe ea şi au trimis-o aici.

Se referea la genele false şi la unghiile roz cu sclipici lipite pe unghiile ei adevărate, foarte roase.

Degetul domnului Alună, o baghetă cioturoasă de os, se întinse spre ei. Se mişcă de la un băiat la altul, în timp ce vocea de Halloween recita:

— Mă iubeşte... nu mă iubeşte... mă iubeşte... nu mă iubeşte...

În noaptea aia, nici unul dintre ei n-a dormit. După cină, au băut fiecare câte o cană de lapte cu ciocolată îndulcită cu sirop de ipecacuana. Comandantul n-a făcut un secret din asta. Au dat pe gât laptele tratat şi s-au uitat la *Magnolii de oţel* la televizorul din sala de relaxare de la etajul al cincilea. Şi asta era parte din terapie. Înainte ca Julia Roberts să se mărite, Porc Piratul îşi vărsa maţele pe linoleum. Nunta era pe sfârşite când din Scandal începură să iasă valuri mari şi înspumate de ciocolată. Scotea nişte sunete atât de groaznice, că nu reuşeau să audă cum o batjocorea Olympia Dukakis pe Shirley MacLaine. Sally Field încă nu ajunsese la mormântul fiicei ei şi sala de relaxare era deja înecată în vomă.

Acum erau toţi în dormitor, băgaţi în pat, cu lumina stinsă. Kevin tremura, neputând să doarmă. Simţea în nări mirosul toxic din subsol. Nici măcar mirosul acru de vomă nu reuşea să-i acopere. Îl auzea pe Fasolă, la două paturi mai încolo, plângând în pernă.

Pe Kevin îl durea capul. Se dădu jos din pat şi se duse la fereastră. Era aşa de frig, că geamul îngheţase pe dinăuntru. Se lăsă în genunchi şi-şi sprijini capul dureros de sticlă. În întuneric, înţelese că o porneau pe un alt drum greşit. Fusese greşit să le forţeze mâna părinţilor. Era oribil că-i împinsese să-şi dovedească dragostea. Îi era groază că trebuia să facă ceva şi mai rău ca să-şi

dovedească normalitatea. Dar încă se mai agăţa de speranţa că o nouă minciună, una mai mare, ar putea repara tot.

Ca să blocheze şirul amintirilor, Kevin murmură:

— Drace!

Cuvântul atârnă în tăcere şi beznă. Mâine aveau să petreacă încă o zi în camera de terapie. A doua lor întâlnire cu Betsey.

În seara asta, cineva spuse ceva. Brainerd. Gemând în patul lui, cu o voce apocaliptică, zise:

— Suntem în mâinile unui bătrân nebun. (Aşteptă, dar nici unul nu înghiţi momeala.) Şi nu mă refer doar la Dumnezeu. Aici e vorba de un *nebun adevărat.*

— Nu trebuie decât să le spunem alor noştri ce s-a întâmplat, zise Jasper de pe un alt pat.

— Cum? întrebă Kevin.

— Comandantul o să le spună că minţim ca să scăpăm de tratament, zise Porc Piratul.

— Nu-mi mai primesc cele douăzeci de mii..., se lamentă Kevin privind pe fereastră.

— Nu-mi mai primesc parada, se văită şi Balenă jr.

— Mă fut pe parada ta, strigă Brainerd furios. Trebuie să facem tot ce zice nebunul sau părinţii mei o să se înglodeze în datorii pentru tot restul vieţii.

Fasolă începu din nou să plângă:

— Nu vreau să fut mortăciunea.

— Ia mai tăceţi dracului, plângăcioşilor, se auzi o voce din beznă.

Era Scandal. Nu vorbea ca un puşti de şaisprezece ani care împărţea camera cu o gaşcă de pămpălăi speriaţi. Vocea îi era plină de hotărâre. Vorbea ca un erou. Ca un comandant de oşti, spuse:

— Avem pe cineva mult mai important de salvat.

Sosi o serie de scrisori lungi de la mama lui Kevin. Îi scria că taică-su se omoară cu zile din cauza efortului de a plăti taxele săptămânale la clinică. Îi scria pe genul ăla de ilustrate de spital cu „însănătoşire grabnică" şi îi spunea că taică-su clacase de atâta muncă. Numea incidentul *episod cardiac,* însă insinua că avea de fapt inima frântă. În final, îl implora să-i asculte pe Comandant şi să termine programul cât mai repede.

Domnul Clayton îi scria mai rar, dar îi povestea amănunţit în scrisori cum îşi luase doamna Clayton două joburi part-time. Chelneriţă şi îngrijitoare la un hotel. Îi spunea că în fiecare seară venea acasă cu picioarele umflate, sângerânde, se prăbuşea într-un scaun şi plângea.

Kevin nu putea să le spună ceva sincer, care să nu fie revizuit de oamenii Comandantului. Nu era greu de imaginat ce rapoarte le dădea moşul. Nebunul avea să-i stoarcă de bani pe toţi.

Mai erau şi alţi băieţi în clădire. Judecind după zgomotul paşilor, erau mulţi. La orele de masă şi în timpul activităţilor în aer liber, băieţii de la etajul al cincilea erau despărţiţi de ei. Pe vreme bună, Kevin îi vedea prin geamul de lângă patul lui pe terenul de baschet. Păreau dărâmaţi. Li se vedeau gleznele pe sub marginile zdrenţuite ale pantalonilor. La fel şi încheieturile pe sub manşetele cămăşilor, ca şi cum acestea s-ar fi micşorat. Arătau ca şi cum toate hainele le-ar fi rămas mici. Ca şi cum tricourile prea strimte şi blugii uzaţi în genunchi ar fi fost haine aduse aici cel puţin cu un an în urmă.

Într-o după-amiază, Balenă jr. pretinse că-l doare capul şi paznicul de pe etaj îl duse la infirmerie. Când se întoarse, i se vedea şocul în ochi.

— Nu mă bateţi, zise. Eu sunt doar mesagerul, OK?

Asistenta îi spusese că toţi băieţii începeau la ultimul etaj. În câteva săptămâni erau integraţi în

populaţia generală a clinicii. Asistentei nu-i păsa. I-a pus două aspirine în palma întinsă şi l-a sfătuit să se obişnuiască. Nimeni nu pleacă din clinică. Numai după multă vreme. Numai când un băiat împlineşte optsprezece ani poate fi declarat recuperat social.

Unii dintre băieţii ăia care jucau baschet fuseseră băgaţi aici când aveau treisprezece sau chiar doisprezece ani.

Pentru Kevin, lucrurile începură să capete sens. Ferma poponarilor era o vacă bună de muls. Îi umplea de bani pe toţi cei care lucrau acolo. În cele din urmă, le făcea pe familii fericite, însă nu înainte să le aducă în pragul sărăciei. Congregaţii religioase din toată ţara sponsorizau devianţi aşa cum pe vremuri finanţau misionari peste mări. Toţi erau complici, Comandantul, asistentele şi gardienii.

Kevin se întrebă dacă ar fi putut să-i dea în judecată. Odată eliberat, un băiat se putea duce cu povestea lui la presă. Putea să dea în judecată clinica pentru răpire sau sechestrare, dar asta ar fi însemnat să admită că şi-a falsificat perversitatea şi a creat singur situaţia aia păcălindu-şi părinţii. Probabil că ei ar fi fost furioşi. În plus, un juriu putea fi convins că băiatul nu era decât un homosexual incurabil care aduce astfel de acuzaţii din ciudă. Ar fi fost cuvântul unui adolescent mincinos împotriva autorităţii nobile a Comandantului. Apoi mai erau şi toate actele pe care le semnase cu atâta nerăbdare.

Nu, un băiat ar face mai bine să strângă din dinţi şi să plece ca un erou. Victoria lui ar fi întârziată, dar ar fi intactă. Între timp, n-avea altceva de făcut decât să studieze. Trigonometrie. Analiză matematică. Retorică. Fizică. Chestiile dure. Ca să mai îndulcească lovitura, asistenta îi spusese lui Balenă jr. că băieţii din program luau întotdeauna punctajul cel mai mare la testele naţionale.

După fiecare uşă, următorul segment de hol era întunecat. Când păşeau, senzori automaţi de mişcare aprindeau luminile. Kevin putea să audă pâlpâitul neoanelor, atât de linişte era.

Grupul era strâns în spatele gardianului. Scandal se ţinea în urma tuturor, vorbind în şoaptă cu Kevin. Porc Piratul se apropie prea tare de Tomas din spate, îl călcă pe pantof şi Tomas îl înjură în spaniolă. Se trase într-o parte şi îşi puse pantoful la loc.

— Oare cum o fi murit? şopti Balenă jr.

— N-o cheamă Betsey, spuse Scandal.

— O ştiai? întrebă Brainerd.

Scandal spuse că fusese motociclistă. Aşa se alesese cu cicatricea de pe picior. Căzuse pe ultimii metri ai unei curse, în loc să câştige, murise pentru că luase curba prea repede pentru condiţiile pistei. Leziuni interne grave. Scandal zâmbea melancolic. Ochii îi străluceau de admiraţie.

— Era iubita ta? întrebă Porc Piratul.

— Era o meseriaşă, îi răspunse Scandal.

Kevin îşi cercetă mâna. În timp ce mergea, îşi dăduse seama că toată viaţa i se vedea în mână. Prin unghii, vedea pielea roz, proaspătă, cu care fusese acoperit ca bebeluş. Fiecare unghie era o fereastră spre primele momente ale vieţii lui. Invers, bătăturile din palmă îi spuneau cum o să arate când o să fie mort. După moarte, tot corpul o să-i fie acoperit cu aceeaşi piele de un cenuşiu gălbui. Uite dovada că timpul trece. Văzând diferenţa dintre pielea sa de bebeluş şi cea de mort, îşi dorea să nu piardă nici o clipă.

Grăbiţi de Comandant, se adunară în jurul mesei de oţel. El dădu la o parte folia unsuroasă de plastic, ridică fusta lui Betsey şi tăie câteva cusături. Kevin se prefăcu că dă o mână de ajutor. Desfăcu bandajul din jurul încheieturii. Bătăturile din palma ei erau impresionante. Ca şi muşchii braţelor. La încheietură, unde Kevin se aşteptase să găsească tăieturi, pielea îi era intactă. Decolorată,

dar intactă. Era o vânătaie care, după ce desfăcu bandajul de tot, se dovedi a fi un tatuaj. Un fluture în cerneală. De fapt, era o cruce bizară. În cele din urmă, Kevin îşi dădu seama că era un topor cu două tăişuri.

Comandantul micşoră luminile în subsol. Scoase ceva din buzunarul pantalonilor. Ceva ca o ţigară, dar mai scurt. Apăsă pe un buton al lui. Dispozitivul proiectă un punct roşu pe podea: un arătător cu laser. Direcţionă punctul roşu în interiorul fără culoare al lui Betsey.

— Iată gloria ovarelor!

Punctuleţul indica o umflătură prin nimic remarcabilă.

Kevin şi Scandal priviră cum Brainerd îi scoase bandajul de la gât. Era evident că părul de pe cap era o perucă şi că dedesubt avea ţeasta rasă. Sub bandajul de la gât, Kevin recunoscu un alt tatuaj. Începea cu un „S“. Urmat de un „C“. Apoi de un „A". „SCANDAL", cu litere ghimpate.

În clipa aia, Scandal se prăbuşi. Tocmai lui, cel mai dur dintre toţi, i se înmuiară genunchii şi se prăbuşi pe podeaua de ciment.

Comandantul închise arătătorul cu laser şi-l puse deoparte, ca să poată da o mână de ajutor. După ce-l aşezară pe Scandal pe un scaun şi-i dădură un pahar cu apă, Comandantul vru să-şi mute atenţia înapoi la ovare, dar arătătorul cu laser dispăruse. Căută prin cavitatea toracică, pe după splină şi plămâni, dar nu-l putu găsi.

Ca în fiecare noapte, Kevin se strecură afară din pat. După ce se dădu stingerea, aşteptă ca gardianul să închidă tot. Zornăitul cheilor şi scârțâitul tenişilor răsunau pe holuri. În locul ăla aveai nevoie de o cheie să aprinzi luminile. Aveai nevoie de o altă cheie să umbli la termostat. Ca să-i ţină pe toţi în pat, sub pături, gardianul închidea căldura. Într-o oră, clădirea veche era ca un depozit de carne. Curtea era plină umbre, prea

întunecate să le distingă camerele video. Kevin nu vedea nimic după geamuri. Suflă pe sticla îngheţată şi făcu un cerc cu degetul.

Îşi sprijini coatele pe pervaz şi îşi împreună palmele în dreptul feţei. Dacă era prins, putea să spună că se roagă. Rugăciunile lui constau dintr-un clic şi un dublu clic, un triplu clic şi un clic-clic-clic repetat. În acelaşi timp, o luminiţă roşie clipea, proiectată în beznă spre zona în care, spera el, stăteau treji protestatarii. Le trimitea semnale lungi şi scurte cu laserul roşu. Punct, linie, două puncte, trei linii şi tot aşa.

Scandal se dădu jos din pat, veni lângă el şi îi şopti:

— Bravo!

Undeva în necunoscut, micul lor mesaj ateriza ca luminiţa unei puşti cu lunetă. Ca şi cum întrebarea n-ar fi însemnat nimic... ca şi cum n-ar fi însemnat totul, Kevin întrebă:

— Ai fost iubitul ei?

Scandal îşi îngustă ochii să vadă mai bine. Aburi geamul cu respiraţia şi îl şterse cu mâna.

— Nu tocmai.

Kevin trimitea în continuare semnale. SOS. 0 cascadă de linii şi puncte. Sperând să-i ţină bateriile, spuse: „La Cercetaşi nu-nveţi numai să-ţi lărgeşti gaura curului".

Într-un fel, era ca un moment de rugăciune, Kevin stătea în genunchi lângă Scandal. Veni şi Brainerd să li se alăture.

Balenă jr. apăru şi el şi se lăsă în genunchi lângă Scandal şi tot aşa, până când se aliniară toţi perverşii cu coatele pe pervaz.

— Scandal, ăla a fost cel mai fals leşin pe care l-am văzut în viaţa mea, şopti Tomas.

— A mers, nu? zise Scandal.

— Voi doi, gura! strigă Kevin, deşi tot în şoaptă.

Încercă o mişcare nouă, sperând să atragă atenţia. Un punct roşu dansând ca o zână pe

drumul de pietriş. Clicuri rapide, apoi rare, linii şi pauze, poate vreunul dintre protestatari avea să le citească.

Îngenuncheat acolo, aburind geamul, Porc Piratul întrebă încet:

— Ce le spui?

— Spune-le că ai un fund de milioane, îi ordonă Jasper în şoaptă.

Kevin îl ignoră.

— Spune-le că ai un vagin de băiat minunat, insistă Jasper.

Kevin îl privi cruciş.

— Promite-le că, dacă ne scapă, o să le băgăm mâinile în fund până la cot, şopti Tomas.

Nici unul dintre ei nu ştia ce să caute în întuneric. Se uitau atenţi, pândind orice. Kevin stinse arătătorul cu laser şi aşteptă. Îl aşeză într-un loc diferit şi transmise acelaşi mesaj.

— O să fim prinşi, şopti Brainerd.

Îşi ţinură toţi respiraţia, aşteptând să audă zăngănitul cheilor. Scârțâitul paşilor pe scări.

Balenă jr. Îi ameninţă în şoaptă. Le jură că apasă pe alarma de incendiu, că nu-i lasă să-i strice parada.

A doua zi, Kevin abia reuşea să-şi ţină ochii deschişi în timp ce Comandantul le arăta cu două degete acoperite cu mănuşi de latex cum le-ar intra penisurile în Betsey. În teorie, cel puţin. Îşi scoase degetele şi luă o foarfecă obişnuită, dintre cele folosite de bucătari să taie puii. Tăie cusăturile din faţă, având grijă să ocolească clitorisul. Nu curgea nici un strop de sânge. Kevin se uită la Scandal, care stătea la un pas mai în spate, cu braţele încrucişate pe piept. Puştiul ridică o mână şi îşi trecu degetele prin părul unsuros. Când îi surprinse privirea, se încruntă.

Trebuie să fie nasol, se gândi Kevin, să vezi cum nişte adolescenţi plictisiţi o hăcuiesc pe cea pe care-ai iubit-o. Chiar dacă e moartă. Nu că ar fi

fost lipsit de empatie, dar era încă tânăr şi durerea altora îl stânjenea. Era la o vârstă când numai durerea lui părea adevărată, aşa că se simţea ruşinat pentru Scandal. După asta, Kevin hotărî să nu se mai uite la brută. Stătuse destul în preajma bătăuşilor ca să ştie că durerea şi furia au nevoie de-o supapă şi era atent să nu fie el ţinta.

Comandantul trebuia să ţină foarfeca cu amândouă mâinile ca să poată tăia diafragma urogenitală. Desfăcu cavitatea vaginală şi le explică cum sperma se adună la capătul de sus. Chiar şi acum mai era puţin lichid vâscos strâns acolo. Spuse doar „Formadelhidă" şi folosi un şerveţel să-i absoarbă. Se referea la formaldehida în care era murată Betsey pentru a-i preveni descompunerea. Kevin ştia asta. Dar lichidul ăla pe care-l ştergea Comandantul era altceva şi fiecare băiat fi recunoscu.

Bineînţeles, aceste detalii o să iasă la lumină în timpul unui eventual proces. Peste jumătate de an, un post de televiziune prin cablu o să-i arate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru pe Kevin la tribunal, povestind despre arătătorul cu laser şi vâscozitatea aia misterioasă. Despre gerbili şi fata moartă măcelărită la subsol. Lângă el o să fie iubita lui. Mai mult sau mai puţin iubita lui. Asta se poate discuta. Dar sarcina ei o să fie evidentă şi indiscutabilă.

Trecu o săptămână şi semnalele lui Kevin nu primiră nici un răspuns. Nimeni, în afară de Scandal, nu mai îngenunchea lângă el când îşi trimitea apelurile.

Kevin se gândea din ce în ce mai mult la tribunal. Pentru el, protestatarii de la poartă erau echivalentul protestatarilor din faţa clinicilor pentru avort. Încercau să-i oprească pe oameni să vină aici aşa cum creştinii încercau să oprească

lumea să-şi omoare copiii nenăscuţi. Ironia era că aceiaşi copii salvaţi erau adoptaţi de homosexuali.

— Că e vorba de oameni ai Bisericii care cresc copii ce o să devină gay sau de gay care cresc copii ce o să devină părinţi, nu înţeleg agitaţia, spuse Kevin. Şi adăugă dispreţuitor: Pentru mine e aceeaşi varză.

Scandal privi atent spre poartă. Lărgi gaura de pe geamul îngheţat ca să vadă mai bine.

— Nimeni nu-i zicea Betsey, numai maică-sa şi taică-su, spuse.

— Imaginează-ţi ce însemna educaţia sexuală pentru ei, continuă Kevin. Rânji neîncrezător şi adăugă: Absolut nici o informaţie utilă. *Nici una.* (Ca şi cum ar fi pus punct la sfârşitul propoziţiei, îl pocni pe Scandal în umăr.) Pentru ei, educaţia sexuală era inutilă, cam cum e Luna istoriei negrilor pentru copiii albi.

— Numele ei adevărat, spuse Scandal, era Suede.

Kevin ascultă. Nu ştia de ce purtau discuţia asta. Nu reuşea să ghicească încotro se îndrepta. Apăsând pe fiecare cuvânt, se lamentă. Arătă cu degetul spre poartă şi croncăni:

— În primii o sută de ani de istorie americană, era ilegal să-i înveţi pe negri să citească. Iar astăzi oamenii îi ridiculizează pentru că sunt ignoranţi. Exasperat, adăugă: Acum le negăm homosexualilor dreptul să se căsătorească şi în acelaşi timp îi criticăm că preacurvesc.

Kevin continuă să semnalizeze în necunoscut.

Trecu ceva vreme până când unul din ei vorbi iar. Scandal fu primul şi vocea îi era încordată:

— Imaginează-ţi... imaginează-ţi că tot ce ştii despre intimitate... ai învăţat nu de la părinţi sau de la profesori, ci de la nişte străini în toaleta publică a unei staţii de autobuz Greyhound.

În altă zi, Comandantul deconstrui sânii. În subsolul rece, sub privirile băieţilor de la etajul al

cincilea, tăie cusăturile şi desfăcu sânii ca pe nişte mingi de baseball. Le arătă depozitele de grăsime şi glandele. Jupuiţi aşa arătau de parcă cineva smulsese pielea de pe o minge de baseball şi înscrisese un *home run.* Le arătă alveolele producătoare de lapte, celulele mioepiteliale, canalele lactifere, iar cuvintele dezumflau tot misterul şi erotismul pe care-l asociase Kevin până atunci cu pieptul femeilor.

Scandal stătea cât de departe de acţiune îi permitea încăperea şi se uita aiurea. Din când în când, îşi trecea o mână prin părul unsuros. Gestul îi atrase atenţia lui Kevin şi văzu că toporul tatuat pe încheietura lui Scandal se potrivea cu cel al fetei moarte. Suede.

Însă toţi erau binedispuşi. Auziseră că primesc pizza la cină. În veselia generală, Jasper confundă colonul sigmoid cu uterul. Când Comandantul nu se uita, Fasolă luă fornixul şi-l plesni pe Balenă jr. peste faţă. Numai Scandal nu râdea.

În noaptea aia, rămânând singur cu Scandal, Kevin încercă să-i explice teoria lui despre părinţi în general. Începu prin a-l întreba:

— Ştii ce e un maniaco-depresiv? Scandal nu răspunse, aşa că Kevin continuă: Cred că mama şi tata m-au împins să-i păcălesc.

Mâna lui îşi făcea treaba automat. Trimitea puncte şi linii în timp ce Kevin îşi construia apărarea.

Ca bebeluş, spuse, era sufocat cu laude numai dacă folosea toaleta. Dacă se lovea la cap sau avea un coşmar, îi ofereau toată atenţia şi înţelegerea. Dar pe măsură ce creştea, devenea din ce în ce mai greu să fie luat în seamă. N-ajungea să aducă acasă note maxime. Sau să pice. Cele mai bune şi cele mai rele evenimente din viaţa lui abia stârneau în ei o reacţie.

Şi nu era singurul. Observase şi la prietenii lui că, cu cât primeau mai puţină atenţie, cu atât îşi rafinau mai tare culmile şi căderile. Nici un triumf nu era destul de bun. Nici o înfrângere destul de impresionantă. Toţi puştii pe care-i ştia se transformaseră în caricaturi ale lor. Cei comici ajunseseră nişte clovni ridicoli. Fetele drăguţe se transformaseră peste noapte în regine ale frumuseţii.

Părinţii lui erau atât de amorţiţi. Îl forţau să exagereze fiecare problemă la nivel de criză, dezastru, ca să o vadă. Fiecare triumf trebuia să fie gigantic ca ei să-i bage în seamă. Părinţii îl împinseseră să-şi preschimbe viaţa într-un desen animat. Pentru ei, nu exista aşa şi-aşa. Nu exista destul de bun. Devenise un monstru.

Scandal tot nu-i răspunse. Camera era atât de întunecată, încât Kevin nu-şi dădea seama dacă celălalt adormise. Nu că ar fi contat. Că-l asculta cineva sau nu, tot simţea nevoia să vorbească. Continuă:

— M-am gândit să iau, pentru prima oară în viaţă, numai note maxime. Să înving media... să depăşesc cunnilingusul... să fut nişte fete pentru credit extra...

În cele din urmă, când nu mai ştiu ce să spună, Kevin aruncă toată încărcătura:

— Îi vezi pe bebeluşii ăia pe care-i ţin în braţe la poartă? (îi povesti de Mindy Taylor-Jackson. Îi povesti de cele cinci Porsche.) Şi apoi adăugă: Unul dintre bebeluşii ăia e al meu.

Aşteptă o reacţie. Tăcu. Spera că Scandal o să-i întrerupă şi o să schimbe subiectul.

— Cel puţin unul, continuă Kevin. Dacă ai avea un binoclu sau un telescop, ai vedea că bebeluşii ăia seamănă cu mine.

Îi spuse că fusese cu Mindy. Se iubeau. I se rupea inima de câte ori era trimisă la vreo maternitate specială să nască. Acum probabil îi era ei dor de el. Aşa zicea mama lui în scrisori. Îi

povestea că face ture ca nebuna pe roţile ei cromate. În secret, el şi Mindy hotărâseră că douăzeci de mii de dolari le ajungeau să înceapă o viaţă nouă împreună.

Scandal se uită la el mirat.

— Eşti tată?

Kevin dădu din cap. Mâna cu laserul continua să semnalizeze. Îi spuse că în câteva luni urma să aibă gemeni.

— De aia nu pot să rămân aici până la optsprezece ani.

Scandal chicoti dispreţuitor.

— Nu se compară cu ce am eu.

Kevin aşteptă. Era fericit că celălalt încă nu adormise.

Scandal râse pe şoptite. Un râs neajutorat, de prizonier.

— Mă crezi sau nu... Sunt homo. (Se scărpină în creştet.) îţi dai seama ce dilemă am. Apoi înşiră ca pe o listă de cuvinte: Şi... sunt... fată.

După spusele Comandantului, Suede fusese lesbiană. O numea în continuare Betsey. Spunea, mânios, că păcătuise în prea multe feluri ca Domnul s-o mai vrea la El. Părinţii ei îi donaseră cadavrul pentru că voiau să-i mântuiască sufletul deviant. Kevin bănuia că era ceva mai mult de-atât. Bănuia că era vorba de răzbunare. Chiar şi în lumina slabă a subsolului pe Suede se vedeau urmele piercingurilor, în urechi şi în limbă, în sfârcuri şi în labii.

Comandantul se uită în jos spre masă şi ochii galbeni i se umplură de milă pentru creatura atât de îndepărtată de mântuire.

Scandal îi povesti că ea şi Suede trăiseră cea mai fierbinte poveste de dragoste de la Eleanor Roosevelt şi Lorena Hickok. Erau printre protestatarii de la poarta Fermei. Urcaseră împreună pe traseul Pacific Crest Trail. Tatuajul de pe încheietura lui... Încheietura ei... Încheietura lui

Scandal, îi explică ea, era un labrys. Un topor cu lamă dublă din Creta minoică. Reprezenta culturile matriarhale.

După ce a murit Suede, a convins un cuplu de bătrâni să spună că sunt părinţii ei şi s-a prefăcut că e fiul lor. Cu ajutorul lor, Scandal venise aici să recupereze corpul iubitei pierdute. Ca în mitologia greacă.

Proiectul îi tăie răsuflarea lui Kevin Clayton, atât de eroic i se părea. Se străduia şi el în mintea lui s-o recupereze pe Mindy. Dar era ca o glumă uitată: ceva care avusese cândva puterea să-i încânte, însă acum îi scăpa.

Prin a cincea săptămână, toţi ceilalţi îşi pierduseră speranţa. Nici arătătorul cu laser nu mai mergea bine. Dar Kevin îşi continua veghea. Numai Scandal îi mai ţinea companie. Pe când ceilalţi dormeau în paturile lor călduroase, pe Kevin îl dureau genunchii de atâta stat pe podea. Mâinile îi tremurau de frig în timp ce continua să semnalizeze în necunoscut, linie, două linii, punct, trei puncte, muşcându-şi limba ca să rămână treaz. Corpul îi obosise, însă nu şi credinţa.

Cum stăteau în beznă şi semnalizau, Kevin îi spuse lui Scandal cum plănuieşte să cheltuiască cele douăzeci de mii de dolari. O să scape de-acolo şi o să fugă cu Mindy. O să pornească cu maşina spre apus şi o să găsească un loc perfect de locuit. Primul lor scop era să aibă gemenii şi să-i păstreze.

Când Scandal nu-i răspunse, Kevin se opri din vorbit. Nopţile astea, când stăteau în întuneric şi vorbeau, îi aminteau de ceva. De ceva de la şcoală. O carte. Un puşti care fugise cu un sclav pe vremuri. Coborau pe Mississippi cu o plută. Cartea aia îl plictisise enorm. Nimic din ce spunea sclavul n-avea sens. Lui Kevin, sclavul i se părea un idiot analfabet.

Ca să o facă să râdă, îi povesti lui Scandal şmecheria lui cu gerbilii. Era convins că o s-o

amuze.

Dar ea numai se uită la el. Buza de sus i se răsuci dispreţuitor. Dădu din cap, ca şi cum ar fi izgonit ignoranţa lui.

Kevin nu se intimidă. Fără să se uite în ochii ei, o întrebă:

— Nu ţi-e teamă că o să mergi în iad?

Continua să bată semnalele Morse în necunoscut. În oceanul nopţii.

Scandal căscă.

— Să n-o iei personal, OK? (Chicoti sumbru.) Ideea mea de iad ar fi să merg în rai şi să fiu forţată să mă prefac că sunt ca tine pentru totdeauna.

În fiecare după-amiază răscoleau măruntaiele lui Betsey. Măruntaiele lui Suede. Ştiind cine fusese, pentru Kevin era mai greu acum. Aproape toate copcile erau deschise. Hoitul îi era turtit şi lăbărţat, în afară de cap. Arăta ca un covor din blană de tigru. Capul înconjurat de muşte îi amintea lui Kevin de o altă carte pe care trebuiseră să o citească pentru şcoală. Ceva despre nişte elevi care se prăbuşiseră cu avionul pe o insulă pustie, ceva ce nu s-ar fi obosit vreodată să citească dacă ar fi avut de ales. După ce au dat lucrare de control despre ea, lui Kevin i-au mai rămas în cap din toată povestea numai muştele negre şi o pereche de ochelari sparţi. Până acum, era singurul de acolo care ştia despre Suede şi Scandal şi despre destinele lor crude.

Suede era în ruine. Organele şi toate celelalte i se întăriseră. Inima şi stomacul îi erau înghesuite una în alta. La sfârşitul acestor lecţii de anatomie, Comandantul avea să-i testeze. Cei care fuseseră aici înainte luaseră notiţe direct pe organe. Ficatul era curat, dar cineva scrisese cu markerul „splină" pe o bucată alunecoasă de carne. Cuvântul „pancreas" era mâzgălit cu un scris diferit pe alta.

Altcineva mâzgălise „Raymond a fost aici" şi o dată, cu două luni mai înainte, pe peretele anterior al cavităţii abdominale a lui Suede.

Numere enigmatice din patru cifre erau scrise în zonele unde se ajungea mai greu. Pe dosul vezicii era numărul 4-l-7-9. În spatele inimii era numărul 2-8-2-6. Kevin nu ştia ce înseamnă, dar o observă pe Scandal repetându-le în şoaptă, pentru sine.

Într-o noapte, prin a şasea săptămână, lui Kevin i se terminară bateriile.

Scandal nu ezită. Îl trezi pe Brainerd şi îi ceru bateriile de la ceas. El întrebă de ce şi Scandal îi strigă în şoaptă:

— Să ne scoată de-aici.

Fu cea mai tăcută bătaie din istorie. Muţi şi brutali, se loviră şi se strânseră de gât, se rostogoliră pe podea, fiecare lovitură fiind înăbuşită de pijamalele de flanelă. Le dădu sângele pe nas, dar nu scoaseră un sunet. Brainerd rămase fără vlagă de vreo două ori şi părea învins. De fiecare dată, Scandal se apucă să-i desfacă cureaua de la ceas. Dar Brainerd îşi reveni în ambele rânduri, se ridică pe picioarele încălţate cu şosete şi se luptă iar cu ea. Cei doi combatanţi se loveau cu coatele şi genunchii. După ce Scandal îi dădu un cap în gură, Brainerd nu se mai ridică.

Victorioasă, îi luă ceasul şi-l desfăcu. Cu ochii strălucind, provocând pe oricine s-o oprească, scoase bateriile ca şi cum ar fi scos gloanţele dintr-un revolver. Reîncărcă arătătorul cu laser şi i-l duse stoică lui Kevin la fereastră. Trei nopţi mai târziu, Scandal îl trezi pe Porc Piratul şi îi ceru bateriile de la Game Boy. Pentru că văzuse ochii învineţiţi ai lui Brainerd, acesta renunţă la baterii fără nici o problemă.

Toţi îi spuneau că e nebun, dar Kevin nu se lăsa. Fără să facă nici o pauză de la semnalizare, le predica în şoaptă că să faci ceva nebunesc e mai

bine decât să nu faci nimic. Le spunea că mai bine faci ceva care pare inutil decât să te resemnezi.

Kevin îngenunchea acolo, pe marginea nimicului, cu coatele sprijinite de pervaz. Îşi punea palmele împreunate sub bărbie. Mormăind, îşi trimitea mesajul. Era un apel disperat către un străin care probabil nici nu exista. Încerca să intre în legătură cu un cineva misterios pe care nu-l văzuse şi nu-l auzise nimeni vreodată.

După şapte săptămâni fără somn, Kevin era pe jumătate mort, însă nu-şi părăsi postul. Nu primise încă nici un fel de răspuns. Părea un prost, dar nu cedă. Chiar înainte de răsărit, căzu pe podea. Strângea încă arătătorul cu laser între degetele umflate şi rănite. Cu furie neputincioasă, începu să plângă încet.

Zgomotul o trezi pe Scandal, care se ridică din pat, târându-şi pătura. O puse pe eroul căzut şi îi luă arătătorul cu laser din mâinile ţepene.

— Spune-mi ce să zic, şopti Scandal.

— Punct, şopti Kevin. Ca pe o incantație, recită: Linie, linie, trei puncte...

Îi dictă mesajul în şoaptă, iar şi iar, până când ea îl învăţă pe de rost.

În noaptea următoare, Kevin dormi, iar Scandal preluă misiunea. În noaptea de după, Jasper o înlocui pe Scandal. În a treia noapte, Porc Piratul îl înlocui pe Jasper. În a patra noapte, Tomas îi trezi pe toţi cu ţipetele lui şoptite...

Fără să se oprească din semnalizat, Tomas şopti:

— Către toate regimentele! Atenţie, atenţie, toate maşinile de luptă! Toată lumea pe punte!

Cei care se treziră primii îi treziră şi pe ceilalţi. Paturile se goliră. Desculţi, alergară la fereastră.

Fără să-şi ia privirea de la punctul roşu clipitor din depărtare, Brainerd spuse ceva. Nimeni

nu auzi. Nimeni nu asculta, cel puţin nimeni nu înghiţi momeala.

— E ca lumina verde.

Brainerd aşteptă, dar nimănui nu îi păsa. Deja vorbea singur, spunea căcaturi din ce ştia de la şcoală.

Cineva îi aduse lui Kevin un carnet şi un pix şi el se apucă să noteze fiecare punct... linie... Nu se uita la ce scria, doar înainte, pe geam. Mâna îi zvâcnea, lăsând urme pe hârtie. Degetele i se mişcau de parcă n-ar fi fost ale lui.

Balenă jr. privi semnele care umpleau hârtia.

— Ce spun?

Kevin nu răspunse.

Tomas îşi apropie buzele de urechea lui Porc Piratul.

— Spun că au SIDA, şopti.

— Imaginează-ţi, să iei SIDA şi să *nu* mori..., se miră Porc Piratul cu vocea tremurând de oroare. Nu mai poţi să faci prostii tot restul vieţii.

— Mai bine mor decât să nu mă fut, se arătă Brainerd de acord.

Toţi mormăiră aprobator.

— Nu fiţi proşti, spuse Balenă jr.

Clătină din cap, scârbit de nivelul general de ignoranţă. Toţi îl priviră, aşteptându-i răspunsul magic. Toţi, în afară de Kevin, care continua să urmărească luminiţa clipitoare.

— Dacă ai SIDA nu înseamnă că nu poţi să te fuţi, explică Balenă jr. Cu o voce de om rezonabil, spuse: Dacă ai SIDA, poţi să fuţi doar fetele pe care le urăşti.

În afară de Scandal, ceilalţi dădură din cap posomoriţi. Uşuraţi. Îi uimea cum putea să vadă Balenă jr. partea frumoasă. Paharul lui avea să fie mereu pe jumătate plin.

Nevrând să rateze semnalul de răspuns, Kevin nici nu clipea. Ochii îi lăcrimau de la efortul de a-i ţine deschişi. Mâna mâzgălea în continuare. Mina pixului fâșâia pe pagină.

În noaptea aia au tras la sorţi. Brainerd a propus ca, drept semn de bună-credinţă, unul dintre ei să-şi arate puia la geam. Cine trăgea băţul scurt, trebuia să-şi dea jos pantalonii de pijama. Să se împrietenească cu protestatarii.

Scandal dădu din cap neîncrezătoare, panicată că ar putea să tragă ea băţul scurt.

Kevin îşi puse băţul în buzunar şi aşteptă până când toţi, în afară de el şi de Scandal, dădură la iveală paie lungi. Şi al lui Kevin era lung, dar ca să o salveze pe Scandal, îl rupse în buzunar. Le arătă jumătate.

Scandal aproape plânse de uşurare. Îi spuse, numai din buze, mulţumesc.

Asta îl consolă pe Kevin, care trebui să se urce pe pervaz. Cu degetele mari, prinse elasticul pantalonilor de pijama şi îi trase în jos. Îşi descoperi şoldurile slăbănoage. Aerul rece nu-l ajuta să fie mai impresionant.

Nimeni nu spuse nimic. Cineva tuşi.

Auziră un zgomot pe hol. Erau paşii cuiva care se apropia. Cheile zăngăniră.

Într-o clipă erau toţi în pat. Toţi, în afară de Kevin.

— E cineva aici! îi strigă Tomas.

Kevin se lipi de fereastră. Se aplecă şi încercă să-şi tragă pantalonii, dar nu reuşi.

— Sunt blocat, ţipă în şoaptă. Cred că mi-a îngheţat puia!

Aşa cum se lipeşte limba cuiva de un stâlp de fier, părţile intime ale lui Kevin se lipiseră de geam şi de rama metalică îngheţată. Dacă se zbătea, îşi jupuia pielea şi putea să spargă geamul în mii de cioburi ascuţite. Când paşii se apropiară, scânci şi le cerşi ajutorul celorlalţi. Făcu apel la camaraderia şi loialitatea lor.

Scandal îi provocă pe ceilalţi, strigându-le:

— Nu lăsăm pe nimeni în urmă!

Când intră supraveghetorul de etaj, stăteau toţi în genunchi în jurul lui Kevin. Pentru personal era greu de crezut că nu făceau decât să sufle peste geam.

Kevin verifică iar şi iar traducerea codului. N-avea sens.

Fasolă speculă că exista o reţea de homosexuali care ascundeau alţi homosexuali în poduri, ca pe Anne Frank, sau în căpiţe de fân false în timpul zilei şi îi treceau graniţa în Canada noaptea. Părea neverosimil, dar nu imposibil.

Punctele şi liniile spuneau: *Prinde balonul de la miezul nopţii.*

— Ca în Jules Verne sau ca în *Vrăjitorul din Oz* se plânse Brainerd.

Scandal dădu din cap atotştiutoare şi Kevin se gândi că avea o strategie de scăpare.

În trecut, câte un balon scăpa de la petrecerea continuă a celor de după poartă. Baloane în formă de curcubeu. Triunghiuri roz cu sfori şi fundiţe roz. Şi uneori vântul aducea baloanele până aproape de clădirea lor. Unele se izbeau de geamurile de la etajul al cincilea, dar vântul le ducea mai departe. Chiar dacă protestatarii ar fi dat drumul la toate baloanele lor, acestea tot n-ar fi putut să ducă un om.

Fură de acord că aşa ceva era sinucidere. Kevin le comunică prin semnale scepticismul lor. Cei de după poartă îi răspunseră cu un singur cuvânt: *Mâine.*

În ziua aia, Kevin stătu pe lângă Scandal în timp ce restul puştilor lucrau la Suede. Cineva scrisese „Balenă jr. e un armăsar" în cavitatea uterină.

Din senin, Scandal scuipă cuvântul „gerbili".

— Nu puteai să găseşti un stereotip mai puţin scârbos? îi spuse lui Kevin.

— Scuze, şopti el sceptic, jenat chiar.

O plăcea pe Scandal prea mult ca să înceapă s-o urască.

— Cheia către o imaginaţie fertilă e să-ţi umpli mintea cu căcaturi, îi şopti ea.

Flatat, dar precaut, Kevin o întrebă:

— De ce mi-ai spus că eşti lesbiană?

Scandal se uită la dezastrul care devenise Suede.

— Pentru că şi tu mi-ai spus de copiii tăi, cred. (Se uită la Comandant. Apoi la folia de plastic cu care acopereau cadavrul în fiecare după-amiază, când terminau. Folia era aruncată pe podea.) Coborând vocea, Scandal adăugă: Pentru că în toate filmele pe care le-am văzut, poponarul e fie victima laşă, fie psihopatul. Vreau să ştii că eroul poveştii ăsteia o să fie o lesbiană.

În noaptea următoare, Kevin şi prietenii lui perverşi făcură de gardă. Afară era ger, dar deschiseră fereastra ca să vadă mai bine. Ceva apăru din beznă: un balon galben.

— Cred că glumeşti, şopti Balenă jr.

Balonul se izbi de marginea ferestrei şi sări înapoi. Plutea mai încolo, imposibil de atins.

— Repede, spuse Scandal, să nu-l ia vântul. (înainte s-o poată opri cineva, se sui pe pervaz. Ţinându-se de tocul ferestrei cu o mână, se aplecă în afară, în gol. Atârnată acolo, întinse mâna şi apucă aerul.) Strigă frustrată: Nu pot să-i prind.

Kevin nu mai gândi. Doar acţionă. Se urcă pe pervaz şi o apucă pe Scandal de pijama pe la spate cu o mână. Cu cealaltă se prinse de cel mai greu lucru pe care-l găsi, Balenă jr. Scandal dădu drumul tocului şi se aplecă înainte, spre ceea ce ar fi fost o moarte sigură, dacă n-ar fi ţinut-o Kevin. Balenă jr. Îl ţinea pe Kevin şi toţi ceilalţi îl ţineau pe Balenă jr.

Întinzându-se periculos, Scandal prinse balonul şi tovarăşii ei perverşi o traseră înapoi atât

de repede, încât căzură toţi grămadă pe spate. Strivit între ei, balonul pocni.

Porc Piratul privea pieliţa galbenă şi părea că o să izbucnească în plâns. Tomas întrebă nervos:

— Şi acum ce facem?

Frustrat, Kevin luă în mână bucata de latex.

— Poate au pus un mesaj înăuntru. Sau heroină.

Brainerd încercă s-o înşface, dar i-o luă Jasper înainte. Nu era nimic înăuntru. Se încurcaseră toţi în sfoara balonului, dar încă nu văzuseră cât de lungă e. O priviră cum ieşea pe fereastră. Dispărea în întuneric, spre porţi. Părea să se întindă la nesfârşit.

Undeva în beznă era legată de ceva. Sau de cineva, încercară toţi să-i vadă capătul. Scandal vorbi prima.

— Să n-o rupeţi.

Încet, cu grijă, o traseră şi sfoara se încordă.

— N-o lăsaţi să atârne, zise Brainerd, să nu atingă gardul.

Se referea la gardul electrificat. Nu ştiau dacă sfoara putea fi conductor de electricitate, dar nici nu voiau să afle.

Kevin simţea că trage sfoara care ţinea pielea lui Suede laolaltă. Traseră cu grijă, adunând o cantitate imposibilă de sfoară. Se strângea pe podea în jurul lor, într-o grămadă. Traseră până apăru un nod. După nod era o coardă subţire de nailon, asemenea celor pe care se întind rufele. Traseră de ea până când alt nod o conectă cu altă coardă de nailon, mai groasă. Era atât de lungă şi de grea, că trebuiră să-şi unească toţi puterile, ca echipele alea de cai care trag bere la televizor. Scandal târî o parte din coardă în cameră şi spuse:

— Trebuie s-o legăm de undeva de sus.

Îi zise lui Kevin să semnalizeze când e înnodată, ca să tragă cei de după gard de capătul lor până se încordează.

Kevin se uită afară. Spuse, fără să se adreseze cuiva anume:

— Adică ar trebui să coborâm pe asta?

Jasper clătină din cap tăcut, îngrijorat de perspectivă. Era prea periculos. Chiar dacă reuşeau să se ţină până jos, sfoara putea să se lase şi ei să cadă peste câini sau peste gard. Ochii lui Scandal deja găsiseră o ţeavă groasă pe tavan, în capătul îndepărtat al încăperii. Puse paturi unul peste altul şi un scaun deasupra. Căţărată pe grămadă, legă coarda de ţeavă. Traversa camera, se întindea până la fereastră şi dispărea dincolo.

— Semnalizează-le, ordonă.

Erau încă îmbrăcaţi în pijamale. Nu mai simţeau frigul, atât de agitaţi erau.

Scandal se duse la dulapul ei şi scoase o curea. Se urcă pe paturi şi petrecu repede cureaua pe după coardă. Îi închise catarama şi făcu o buclă. Un ham. Îşi băgă capul şi braţele prin ham şi îşi ridică picioarele să-i testeze rezistenţa. Ţinea. Cu picioarele suspendate deasupra podelei, sări de câteva ori. Coarda nici nu se lăsa, nici nu se întindea.

Până s-o oprească cineva, sări de pe scaun. Ca o sinucigaşă, atârnă o clipă în aer dând din picioare, cu capul şi un braţ prinse în curea. Bucla alunecă pe coardă. Când o văzură alunecând în viteză spre ei, ceilalţi se dădură la o parte. La fereastră, Scandal se eliberă şi sări pe podea, iar cureaua alunecă mai departe pe coardă, spre lumea liberă.

Scandal se ridică de pe podea şi îşi scutură praful de pe pijamale. Se duse la uşă.

— Mă întorc în mai puţin de-o oră. (Formă patru numere pe tastatură. Se auziră patru note muzicale şi uşa se deschise.) Codul era scris pe vezica ei.

Kevin îşi dădu seama că toate codurile de la toate uşile erau scrise pe măruntaiele lui Suede, care deveniseră memoria colectivă a tuturor

băieţilor ce fuseseră internaţi acolo. Kevin o avertiză pe Scandal.

— N-o să reuşeşti. N-o să treci nici de primele uşi.

Dar ea plecase.

Nu s-a întors într-o oră. Trecuseră două. Aproape răsărea soarele.

— Ar trebui să dezlegăm sfoara. O să-mi stricaţi parada, mormăi Balenă jr.

Nu făcuseră nimic între timp, doar îşi scoseseră curelele. O vreme, cei de după poartă semnalizaseră în întuneric, apoi se opriseră. Soarele avea să răsară în jumătate de oră. Brainerd votă să dezlege sfoara şi s-o arunce. Kevin şi Tomas votară s-o păstreze. Toţi ceilalţi se declarară împotrivă. Auziră un zgomot pe scări.

Patru note muzicale sunară pe tastatura din hol. Uşa scârţâi şi apăru Scandal. Era aplecată, ceva îi atârna pe un umăr. Gâfâind, intră în cameră. Ducea ceva într-o folie de plastic. Nu întrebă nimeni ce. Îşi dăduseră seama după miros.

Ceva alunecă din cearşaf şi căzu pe podea. Strălucea în lumina slabă. Toţi se prefăcură că nu observaseră până când Scandal o arătă cu bărbia, întrebând:

— Vrea vreunul dintre voi, perverşilor, să o ridice?

Kevin îşi trase în jos mâneca pijamalei până îi acoperi palma. Se aplecă să ridice orice o fi fost acolo. Era brăţara cu medalioane. N-avea buzunare la pijama, aşa că îngenunche şi îi legă lui Scandal brăţara la gleznă.

Se întâmplă ceva, se gândi Kevin, un lucru care nici nu mai trebuia exagerat. Nu era nevoie decât să spună povestea şi oamenii aveau să fie impresionaţi. Numai să nu moară şi îl aştepta o viaţă mai valoroasă decât douăzeci de mii de dolari.

Scandal hotărâse să plece ultima. Cu Suede în spate, avea greutate dublă. Nimeni nu voia să meargă primul, aşa că se oferi Kevin. Semnalizã cu arătătorul cu laser că vine şi să întrebe dacă era în regulă. Se urcă pe paturi şi pe scaun şi legă o curea pe coardă. Pentru că fereastra era deschisă de mult, în cameră era groaznic de frig, dar pijamalele lui erau transpirate de emoţie. Îşi băgă capul şi umerii prin buclă, însă n-avea curajul să păşească în gol. Îşi aminti de o carte în care nişte copii se gândeau la tot felul de căcaturi fericite şi zburau pe fereastra dormitorului. Un basm de căcat. Care se petrecea în Londra.

În momente ca ăsta, Kevin simţea că trăise numai prin intermediul cărţilor şi televizorului. Cele mai bune amintiri ale sale erau o tocană de poveşti şi filme. Avea şaisprezece ani şi-şi risipise viaţa.

La o mie de dolari pe săptămână, fiecare minut conta.

În momentul următor, camera se umplu de lumină şi clădirea se zgudui de sunetul sirenelor. Balenă jr. stătea lângă alarma de incendiu. Cu mâna pe ea, strigă:

— V-am avertizat, băieţi!

Kevin tresări. Scaunul de sub tălpile lui alunecă şi căzu. Până să se dezlege din curea, pornise deja spre fereastră. Se trezi afară, liber, atârnând în beznă, ca o momeală vie deasupra câinilor de atac invizibili. Alarma îi trezise şi le auzea lătratul, îi auzea cum muşcau cu colţii aerul de sub el. Ridică picioarele şi îşi trase genunchii la piept ca să nu se atingă de gardul electrificat. Aluneca prin beznă, leoarcă de sudoare, atârnat la jumătatea drumului dintre locul de unde voia să scape şi un viitor nou pe care încă nu şi-l putea imagina. În spatele lui erau luminile strălucitoare şi zgomotul asurzitor, în faţă erau siluetele fără chip ale unor oameni tăcuţi, care aşteptau să-i

prindă. Un hăulit prelung îi scăpă dintre buze şi câinii urlară odată cu el.

Bineînţeles că au fost prinşi. Numai Suede a scăpat, iar asta pentru că Kevin, Tomas şi Jasper au dus-o cu ei. Porc Piratul şi Brainerd au săpat groapa şi au aşezat-o înăuntru. Până acum, nici unul dintre ei n-a mărturisit unde e. Comandantul a adus câini să o caute, însă n-au făcut decât să se învârtă prin zăpadă. Kevin şi tovarăşii lui perverşi au cărat cadavrul prin sute de metri de mirişte, şi-au intersectat urmele şi s-au întors pe ele, panicaţi, kilometri întregi. Oriunde o fi fost mormântul lui Suede, nimeni n-avea să afle vreodată.

Cu Scandal era altă poveste.

Ieşise ultima pe fereastră, lăsându-l în urmă numai pe Balenă jr. Cum bănuiseră, greutatea ei făcuse coarda să atârne periculos. Abia a scăpat de câini. Ar fi putut s-o arunce pe Suede ca să se salveze, dar n-a făcut-o.

Au aşteptat s-o prindă. Nu se vedea nimic, până când un fulger a luminat noaptea. O supernovă de scântei albastre ca o lampă împotriva insectelor uriaşă. Scandal *aproape* trecuse peste gardul electrificat. Brăţara de la gleznă a măturat sârma de sus. Kevin a simţit miros de fum şi, când au prins-o, Scandal nu se putea desprinde din curea. Pijamalele îi fumegau, pijamalele şi pletele, şi au fost nevoiţi să stingă flăcările cu palmele goale. Kevin zărea siluete în uniformă alergând pe după ferestre la etajul al cincilea.

Peruca lui Suede arsese din cauza şocului electric. Cu părul pârlit şi copcile ei, arăta ca mireasa unui monstru făcut în laborator de un savant nebun. Scandal nu murise, dar nici nu se trezea. Ţinea ochii pe jumătate închişi, pupilele îi erau de mărimi diferite. Arăta ca monstrul.

Protestatarii promiseseră să blocheze porţile. Pentru prima dată, voiau să facă oamenii să nu mai iasă, nu să nu mai intre. Asta le-ar fi dat băieţilor

un avantaj. Kevin a prins-o pe Suede de mijloc. Toţi au prins-o. Le era frig, dar acum pielea ei era caldă, mai caldă decât când fusese vie. Era plăcut să o ţii în braţe. Şi au luat-o la fugă desculţi printre rândurile de tulei de porumb.

Scandal n-a mai spus nimic niciodată. Ziua o ţineau între ei. În sala de relaxare, unde se afla televizorul, sau la cantină, era mereu în centrul grupului. Şi povesteau cum memorase codurile de la uşi scrise pe organele fetei moarte. Se regalau cu poveşti despre cum s-a aplecat Scandal pe geam de la etajul al cincilea, înfruntând moartea, şi a prins balonul galben. Porc Piratul şi-a amintit cum arăta Scandal când a sărit pe geam cu cadavrul pe umăr. Aşa au transformat-o în legendă. În zilele cu soare o scoteau pe terenul de baschet. O includeau în toate.

Nu şi pe Balenă jr. Nimeni nu mai vorbea cu el. Într-o zi, după baschet, când s-au întors în cameră, au găsit paturile puse unul peste altul şi un scaun deasupra. Legase o curea de aceeaşi ţeavă de care legase Scandal coarda. Balenă jr. Îşi băgase gâtul prin curea şi sărise de pe scaun. Dar nu ca să plece undeva. Cadavrul lui a primit parada pe care şi-o dorise, un marş lung, încet şi solemn pe strada principală, însă n-a avut parte de urale şi nici de decapotabilă.

Scandal încă mai era cu ei, dar nu mai era ea însăşi. Se holba în gol, tremurând, ca şi cum ar fi stat într-un scaun electric care-i omorâse doar curajul. Ca să-i păstreze secretul, Kevin trebuia s-o ducă el la baie. Trebuia s-o hrănească. Dacă personalul de la Fermă i-a descoperit secretul, nimeni n-a spus nimic. Poate că încă-i plătea cineva taxele. Sau poate se temeau de o investigaţie.

Făceau planuri pentru o altă evadare. Jasper a sculptat o bucată de săpun în formă de pistol şi a vopsit-o cu cremă de ghete. Fasolă stătea la geam

noaptea, aşteptând încă un balon. Dar nici unul dintre ei nu mai tânjea să se întoarcă în lumea de-afară.

Kevin nu mai vedea sensul. Cine voia se întoarcă la o lume atât de coruptă? Cine voia să fie sărbătorit de nişte oameni atât de oribili? Poate că s-ar fi întors ca erou, dar cine voia să fie rege într-o lume de ticăloşi? Nici unul dintre băieţi nu voia să fie dovada vie că sistemul ăsta fals funcţiona. Dacă s-ar fi întors acum, dorinţa lor naturală pentru fete i-ar fi făcut să se simtă bine pe unii pe care-i dispreţuiau. Comandantul ar fi un erou. Închişi aici, se bucurau că erau o povară pentru ai lor. Familiile şi comunităţile lor aveau să fie cocoşate de costul taxelor. Urmau să fie o generaţie în grevă.

Kevin ştia că pentru tot restul vieţii avea să fie pe fugă şi să lupte. Acum putea să se relaxeze. Era OK să fie închis aici. N-avea nevoie să conducă un Porsche cu două sute de kilometri la oră. Se simţea bine aşa, stând nemişcat. În ultima vreme, Scandal nu părea mai vie decât fusese Suede şi Kevin se hotărâse s-o protejeze.

O îmbrăca şi o ducea la ore. Străduindu-se s-o înveţe fizică, învăţase el însuşi. Kevin se uita rareori în calendar, atât de mulţumit era. Nu voia să treacă mai repede timpul, nici nu-şi dorea să fie în altă parte. Viaţa lui nu mai era o cursă spre viitor.

Ceva îi spunea că ăsta era un antrenament bun. Aşa te simţeai probabil ca tată. Asta devenise ideea lui de fericit până la adânci bătrâneţi. Bineînţeles, nu-i scăpa ironia. Părinţii îl trimiseseră aici să-şi salveze sufletul. Ca prizonier, şi-l găsise. Viaţa lui, aşa cum era, era destul de bună. N-avea nevoie să se transforme într-un personaj de desen animat.

Tronând aici, deasupra lanurilor nesfârşite de porumb, închisoarea asta ajunsese ca o mănăstire. Aproape un paradis.

Ca şi în alte după-amiezi, Kevin o puse pe Scandal pe vasul de toaletă şi aşteptă. Era mai bine să se asigure, după un prânz copios. Toaletele erau atât de cufundate în tăcere, că se auzea mingea izbind cimentul afară, pe teren. Stătea lângă uşa cabinei strimte, înghesuit de genunchii păroşi ai lui Scandal. Pare pervers, dar mirosul de pişat ajunsese să-i umple lui Kevin inima de bucurie. Asta însemna că Scandal îşi făcea treaba şi puteau să plece.

Nu era nimeni destul de aproape să audă confesiunea lui Kevin Clayton.

— Singurul răspuns pe care-l ştiu e să fug de toate. (îi mângâie părul lui Scandal în zona unde voltajul mare îl făcuse ţepos. O muscă neagră ateriză pe obrazul prietenei lui şi Kevin o goni.) Am scăpat de familia mea. Aş fi putut să scap din locul ăsta şi să merg mai departe. (Ascultă susurul de pârâiaș pe care-l scotea Scandal făcând pipi.) Timpul o să ne salveze. (Scandal trase un pârț. Era un semn promiţător.) Timpul îi salvează pe toţi.

Absent, Kevin inspectă o gaură din tricoul negru. Băgă un deget prin ea s-o măsoare.

— Trebuie s-o coasem.

Cum stătea pe vasul de toaletă, umerii lui Scandal erau încă umflaţi de muşchi adunaţi sub gâtul gros. Tatuajul cu „SUEDE". Braţele ei încă făceau să pocnească mânecile tricoului negru, dar avea nevoie de Kevin s-o dădăcească.

— Fără supărare, spuse el, dar problema cu homosexualii e că nu cresc niciodată.

După părerea lui, homosexualii nu-şi câştigau niciodată demnitatea care în cele din urmă câştiga respectul oamenilor. Poponarii n-aduseseră niciodată hoţii de vite în faţa legii şi nici nu omorâseră balaurul cu o suliţă strălucitoare.

Oftă. Rupse câteva pătrăţele de hârtie igienică. Puse o mână pe spatele musculos al lui Scandal şi o aplecă înainte. Coborî bucata de hârtie

sub ea. Când o verifică, era pătată cu galben. O aruncă şi rupse alta. De data asta, când o şterse, hârtia se pătă de pişat, dar şi de altceva. Strălucea, nu albă, dar iridescentă. Kevin ştia să recunoască vaselina când o vedea. Mai era ceva. Şterse din nou şi hârtia se murdări de ceva vâscos. Era aceeaşi substanţă pe care o găsiseră înăuntrul lui Suede.

Că fusese Comandantul sau vreunul dintre gardieni, cineva descoperise că Scandal nu era băiat.

În primăvara aia, în ultima ei scrisoare, maică-sa se plânse că grădina îi fusese distrusă. Era bântuită de fantomele gerbililor pe care-i omorâse Kevin. El aruncase acest blestem asupra casei lor. Fantomele gerbililor veneau noaptea, pretindea ea, şi mâncau căpşuni. Dădeau iama prin lăptuci. Era o epidemie de gerbili răzbunători care se întorseseră să le fure mâncarea şi să-i înfometeze. Cuvintele ei tremurau pe marginea unui adevăr pe care nu-l putea accepta. Se agăţase de realitatea cunoscută: gerbilii erau morţi, fiul ei era un pervers, Comandantul avea să repare totul.

Printre gardienii de pe etaj se zvonea că urmează o investigaţie. Că se pregăteşte un proces. Totuşi încă nu se întâmplase nimic.

Kevin şi-o închipui pe maică-sa plângând deasupra picioarelor ei umflate, însângerate. În ciuda zvonurilor, era convins că n-o să fie nici o investigaţie. Toţi erau băgaţi prea adânc în sistemul ăsta groaznic.

Înainte să se întâmple ceva, Comandantul îi anunţă că aveau să-şi reia studiile. Betsey dispăruse. Nu-i plăcuse asta deloc. Dar părinţii îndureraţi ai unei alte fete îi donaseră învelişul ei muritor. Fusese omorâtă într-un accident de maşină.

O să-i ia ceva timp, dar fiecare amănunt o să fie în cele din urmă dezvăluit într-un tribunal - cum au coborât în zori pe o coardă întinsă, cum a început să ningă când au săpat mormântul lui Suede cu mâinile goale. Mult mai târziu, când camerele de televiziune o să-i întrebe ce s-a întâmplat, Kevin o să spună că acele săptămâni fuseseră cele mai fericite din viaţa lui. Cu o mână pe biblie, o să spună imposibilul. O să le spună unui judecător şi unui juriu că fericirea e de aşa natură că o recunoaştem numai după ce se consumă. Nimeni n-o să-i creadă.

Lângă el o să stea Scandal. Cu părul lung ca de fată. Cu ochii privind în gol. Cu pântecul mare, de două trimestre.

Avocatul apărării o să-i întrebe dacă i-a fost frică pentru siguranţa lui. Kevin o să spună că nu. Teama lui cea mai mare era că dragostea adevărată exista numai retrospectiv.

În acel viitor, când procurorul o să întrebe cine l-a omorât pe Comandant, Kevin o să declare sub jurământ: „Eu".

Când avocatul apărării o să-i cheme pe Fasolă ca martor şi o să-i întrebe cine l-a omorât pe Comandant, Fasolă n-o să ezite. O să spună: „Eu l-am omorât".

Medicul legist o să depună mărturie că Comandantul murise în urma unei singure plăgi adânci la gât. Nu se putea determina cine fusese autorul. Când gardianul a intrat în camera de terapie să-i ia, toţi băieţii erau stropiţi de sânge. Pe podea, domnul Alună zăcea într-o baltă de sânge.

Ce n-o să spună nici unul dintre ei e ce i-a împins s-o facă. Într-o lume în care Scandal era urâtă, Kevin voia şi el să fie urât. Dacă lumea o dispreţuia pe Scandal, Fasolă nu voia decât să fie dispreţuit. Până când lumea nu avea s-o accepte pe Scandal, nici unul dintre ei, nici Tomas, nici Jasper, nici Porc Piratul, nici Brainerd nu voiau să fie acceptaţi. Sub jurământ, fiecare dintre ei o să

declare că l-a omorât pe Comandant. Deşi erau delincvenţi juvenili, aveau să meargă la închisoare, toţi, în afară de Scandal.

Ce n-a spus nici unul dintre ei e ce s-a întâmplat cu adevărat. Porc Piratul o să spună mereu că el a avut cuţitul. Brainerd o să insiste că era în mâna lui. Şi tot aşa, punct, linie, punct. Un Porsche. Două Porsche. Şi aşa mai departe.

În ultima lor zi la Centrul de recuperare, o ambulanţă a apărut la poartă, dar fără să aibă luminile sau sirenele pornite. Văzând-o, protestatarii s-au dat în lături. Până şi bebeluşii pe care-i ţineau în braţe au tăcut ca prin farmec. Fata cea nouă era acolo.

În după-amiaza aia, Comandantul a trimis un gardian să-i escorteze pe băieţi jos. Kevin a mers lângă Scandal, ţinând-o de mână şi ghidând-o. Brăţara încă-i mai zăngănea la gleznă. Electricitatea o sudase. Suna teribil pe holurile de ciment. Lanţul şi medalioanele zăngăneau ca fiarele de la picioarele prizonierilor din filme. Scandal era o legendă vie, însă mai mult de-atât nu putea face.

Când au ajuns la camera de terapie şi a văzut forma acoperită cu folia de plastic murdară, lui Kevin i s-a umplut inima de groază. Avea sâni uriaşi. Mai mari decât ai oricărei liceene din viaţa lui, în afară de una. Sub folie, unde ar fi trebuit să-i fie burta, se înălţa un munte. Kevin şi-a imaginat două maşini Porsche orfane, proaspăt ieşite de pe linia de asamblare, fără nimeni care să le ia acasă. A simţit iar fantomele trăgându-l de păr. I-a dat drumul la mână lui Scandal şi şi-a încrucişat degetele.

Comandantul ţinea în mână un scalpel. „Fata noastră cea nouă era o şoferiţă neglijentă. Era promiscuă şi şi-a înglodat familia în datorii..."

Înainte să dea la o parte folia de plastic, Kevin a ştiut că povestea aia n-o să aibă un final fericit. Fata moartă întinsă pe masă avea probabil

pielea aspră şi galbenă ca bătăturile din palmele lui. N-o să mai fie nici un bebeluş cu pielea roz perfectă ca aceea de sub unghiile lui. Nimeni nu-l mai aştepta cu nerăbdare să se întoarcă acasă. N-a trebuit să facă nici un efort să accepte accidentul acela de circulaţie. Părea atât de oribil, dar absolut perfect, şi îi dădea sorţii o formă desăvârşită. Era inevitabilă ca forma unui ou. Nu putea s-o nege sau s-o îndepărteze prin argumente. Avea perfecţiunea adevărului.

„Domnilor", i-a anunţat Comandantul. „Astăzi o să fie examenul vostru final."

A dat la o parte folia de plastic şi a apărut Mindy Evelyn Taylor-Jackson. Spre deosebire de Suede, nu era marcată în vreun fel. Nimeni n-o explorase cu cuţitul.

Era îmbrăcată cu o rochie obişnuită, ecosez, pe care Kevin şi-o aminti imediat. O purtase la a treia lor întâlnire, însă pe atunci nu-i era atât de strâmtă. În noaptea aceea îşi pierduse Kevin virginitatea. Comandantul l-a strigat pe nume, rugându-l să vină să-i descheie nasturii, şi din reflex el a făcut-o. Era la fel ca atunci când îi descheiase înainte. Mindy stătuse şi atunci nemişcată, fără să respire. Amândurora le fusese frică să respire.

Comandantul i-a întins scalpelul şi a spus: „Vrei, te rog, să expui plexul hipogastric inferior?".

Kevin clătină din cap. Nu voia să ia cuţitul.

Comandantul le întinse scalpelul şi celorlalţi băieţi, însă nici unul nu vru să pună mâna pe el. Tomas, Porc Piratul, Brainerd şi Jasper nu trebuiseră decât să arunce o privire la faţa lui Kevin ca să-şi dea seama că ceva era în neregulă. S-au tras înapoi, lipindu-se de perete.

În cele din urmă, Comandantul a condus-o pe Scandal până la masă şi i-a pus scalpelul în mână. Lama a strălucit. „Taie sânul stâng, te rog."

Ochii lui Scandal erau la fel de stinşi ca ai lui Mindy.

„N-o face", a avertizat-o Kevin. „Sau le spun tuturor secretul tău."

Pe faţa ei nu se citea nimic. A ridicat braţul drept înainte din umăr, ca o păpuşă sau un zombi. A ridicat scalpelul spre pielea dintre sfârcurile lui Mindy.

Kevin a spus singurul lucru care mai rămăsese de spus. Rostind cuvintele ca pe o listă, nu ca pe o propoziţie, a spus: „Eşti... o... lesbiană".

N-o spusese ca pe o tachinare. Nici nu mai era prea sigur ce înseamnă cuvântul, dar o spusese ca pe o afirmaţie. Ca să-i amintească lui Scandal că încă putea fi eroina acelei poveşti.

Cum a salvat un evreu Crăciunul

E clasică. O poveste de Crăciun pe care vânzătorilor încă le place s-o spună.

Imediat ce decoraţiunile încep să apară pe rafturi, noii angajaţi cer s-o audă. Imploră - Hai, te rugăm, hai, spune-o - până când, în seara de Ajun, managerul de magazin îi adună pe toţi în camera de relaxare.

— Trebuie să ştiţi, începe managerul, că asta chiar s-a întâmplat, însă cu multe, multe sezoane de cumpărături în urmă...

Să lucrezi în vânzări după Ziua Recunoştinţei a fost întotdeauna un iad. Mai ales din cauza muzicii. Colindele bubuie la nesfârşit, aceleaşi şi aceleaşi, din difuzoarele de pe tavan.

— După opt ore cu muzica aia în urechi, spune managerul atotştiutor, dând din cap, Miley Burke îşi dorea ca Iisus şi Bing Crosby să nu se fi născut niciodată.

Cândva, Miley lucra aici, la Articole de menaj, în timpul săptămânii. Iar în weekenduri, la Articole pentru dormitor şi baie. Uneori, dacă aveau nevoie de un angajat în plus, dădea o mână

de ajutor la Raionul de bijuterii. Altfel, Miley îşi omora timpul în camera de relaxare, singurul loc unde putea să scape de muzică.

În ziua cu pricina, a ajuns la muncă puţin mai devreme. Adusese într-o cutie un baton cu nuga şi seminţe sărate împachetat în hârtie lucioasă, imprimată cu fulgi de nea, de nişte sclavi dintr-o ţară unde nimeni nu auzise de iarnă, cu atât mai puţin de Crăciun.

Cu litere de tipar, Miley a scris „PENTRU CLARA" pe un *post-it.* „DE LA MOŞUL TĂU SECRET." A lipit *post-it-ul* pe cutie şi a îndesat-o în raftul Clarei.

— Clara lucra la Articole pentru nou-născuţi, explică managerul, şi vindea salopete.

După atâția ani, acelaşi rafturi stau aliniate pe peretele camerei de relaxare. Câte unul pentru fiecare vânzător şi unul pentru Obiecte pierdute şi găsite. Spaţiul e ocupat, în mare parte, de o masă lungă cu multe scaune. Pe peretele opus rafturilor sunt un blat, o chiuvetă şi un cuptor cu microunde. Ceasul şi aparatul de pontaj acoperă alt perete. Pe ultimul perete, cel cu uşa, e frigiderul.

În timp ce Miley îşi verifica raftul, lumea deja intra pe uşă şi îşi ponta cartelele. Ceva era înghesuit în capătul lui. O fundă roşie strălucea în întuneric. A întins mâna şi a simţit ceva moale. Alunecos. Greu. Când a tras-o afară, cutia i s-a răsucit în mâini. O felicitare cu sclipici era lipită cu scotch pe cutie. Pe carton scria cu litere de tipar: „PENTRU MILEY. DE LA MOŞUL TĂU SECRET".

Cineva a apărut lângă ea. O voce a întrebat-o: „Ce-ai primit?". O voce de bărbat. Era Devon, un angajat de la Supraveghere.

Miley a spus, ţinând cadoul cu amândouă mâinile: „Nu ştiu“. Era clar ceva făcut în casă. Ceva aşezat pe o farfurie subţire de carton, învelit într-un celofan roşiatic. Avea o fundă roşie lipită deasupra. Desfăcu celofanul.

Era ceva maro. Nişte cuburi maro. Cu fulgi gălbui-închis. Nu mirosea bine.

Apărură şi alţi vânzători. Se formă o coadă lângă ceas. Miley nu voia să-l jignească pe cel care-i făcuse cadoul. A strigat: „Ce noroc pe mine!“. Desfăcând folia de plastic, a strigat iar: „E o prăjitură de casă!“.

Devon nu părea impresionat. A rânjit dispreţuitor şi a întrebat-o: „N-o să mănânci chestia aia, nu?“.

Putea să fie grozav de mârlan. Anul trecut furase nişte lucruri de la Obiecte pierdute şi găsite. Un fular murdar, o pereche de ochelari de soare zgâriați. Şi i le dăruise ei, din partea Moşului secret. Jobul lui era să se uite toată ziua pe monitoare şi să se aştepte ca oamenii să fie necinstiţi. Spunea că are o muncă satisfăcătoare.

Prăjiturile păreau curate. Destul de curate. Mirosul venea de la fulgii gălbui de deasupra. A întins farfuria spre Devon: „Te rog, serveşte".

El şi-a îngustat ochii. S-a tras înapoi şi s-a uitat bănuitor la farfurie. Miley îl văzuse de atâtea ori pe Devon şi pe alţii ca el, cam toată lumea pe care o ştia ea, băgând în gură mezeluri ambalate de cine ştie ce leproşi din lumea a treia care nici nu se spălau pe mâini.

În acelaşi timp, strâmbau din nas la o prăjitură făcută de cineva pe care-l vedeau zilnic. Miley le-a cercetat feţele să vadă vreo buză strâmbată, vreun nas încreţit, orice semn care ar fi trădat dezgustul. Deborah a refuzat, întrebând dacă e cuşer. LaTrey a clătinat din cap, pretinzând că e aproape diabetic. Taylor, singurul tip care lucra la Raionul de cosmetice, a spus: „Mersi, fată, dar chestia aia nu merită să te îngraşi".

Erau şi alţii în cameră, aproape toată tura a doua era acolo. Dar Miley a început să se jeneze să ofere prăjituri pe care nu le voia nimeni. Oscar de la Depozit şi-a luat o faţă curajoasă şi a acceptat o bucată. La fel şi Barry, unul dintre casieri. Şi

Clara. Farfuria era încă plină când Miley a lăsat-o în mijlocul mesei. Până la sfârşitul turei, opt ore şi jumătate mai târziu, nimeni nu s-a mai atins de ea.

În după-amiaza aia, Deborah a găsit o sticluţă cu parfum de la Moşul ei secret. Parfum bun, mai bun decât orice se vinde în magazin. Atât de bun, încât Miley bănuia că Deborah şi-l cumpărase singură.

Faptul că stătea descoperită, la temperatura camerei, nu făcea prăjitura mai apetisantă. Totuşi Miley a luat-o acasă. Ar fi fost nepoliticos să o arunce la coşul de gunoi din sala de relaxare.

Alţii au primit de la Moşul secret borcane cu nuci macadamia. Au primit şosete tricotate cu reni. Deborah n-a păcălit pe nimeni când a găsit o brăţară cu diamante în raftul ei. Numai ea se plăcea atât de mult. Miley nu s-a simţit mai bine când Devon i-a trimis un mesaj cu un link către un website mexican de unde puteai să-ţi cumperi ouă de tenie. Veneau într-un plic, ca o pudră invizibilă şi oamenii graşi le puneau în mâncare ca să slăbească.

Puse în mâncare, s-a gândit Miley, cum au fost puşi fulgii ăia galbeni. După ce prăjitura era prea rece ca să omoare ceva.

Devon i-a trimis un link de la un spital unde se scanau dulciurile de Halloween gratis. A sfătuit-o să păstreze bucăţile de prăjitură rămase, în caz că vreunul dintre cei care mâncaseră din ea murea.

A doua zi, Miley a găsit în raftul ei o cutie de pantofi. În cutie era o căciuliţă tricotată. Dungi roz late alternau cu dungi portocalii şi negre. Într-un cuvânt, oribilă. Îi dădea impresia de ceva demodat. Îi amintea de tichiile pe care le purtau la şcoală când erau trimişi să stea la colţ şi, în clipa în care Miley a pus-o pe cap, căciula i-a ajuns până la umeri. Devon era acolo şi n-a ratat ocazia să spună: „Moşul probabil crede că ai o căpățână cât un dovleac".

În seara aia a apărut la uşa ei şi a întrebat-o dacă mai are prăjitura. Adusese un microscop şi lamele. Şi un manual de medicină legală. Le cumpărase, i-a zis, pentru un curs la seral. În timp ce-şi trăgea mănuşile de latex şi tăia cu un scalpel prăjitura în felii subţiri, i-a vorbit de cei pe care-i suspecta. Deborah, evident. Evreii deveneau irascibili în preajma Crăciunului. Dacă era să crezi măcar jumătate din ce citeai pe internet, evreii îşi petreceau cea mai mare parte din timp otrăvind creştini.

Dar LaTrey? Nu părea încântat de albi în general. Al treilea suspect era Taylor. Cel de la Raionul de cosmetice. Numai se prefăcea că nu dispreţuieşte femeile. Miley fiind femeie, cu farmece tipic feminine, era o ţintă bună pentru el.

În fiecare an, când spunea povestea, managerul explica: „Moşul ei era un mister". Şi atunci, ca şi acum, toţi membrii echipei îşi scriau numele pe nişte bucăţele de hârtie. Hârtiile erau puse într-o pălărie. Fiecare trăgea un nume şi-l ţinea secret. Nimeni nu ştia cine e Moşul secret al altuia. Mai rău, în camera de relaxare nu era nici o cameră video, pentru că unii vânzători erau nevoiţi să se schimbe de haine acolo.

Devon a mirosit prăjitura şi a dat din cap. Nu era doar închipuirea lui, a zis. Prăjitura mirosea dubios. Mai mult decât dubios, mirosea ca un cur. Fulgii erau doar o păcăleală, erau puşi să acopere mirosul de cur al prăjiturii. Căciula tricotată, spuse el, era o a doua lovitură menită s-o umilească în public. Devon văzuse destul *CSI* la televizor ca să ştie cum se vizualizează fluoroscopic urmele unei crime. A dus o mostră de prăjitură la laboratorul de la şcoala serală. A dus altă mostră la Urgenţe şi a cerut să fie radiografiată. Când n-au găsit nimic, a cerut o tomografie computerizată. Asigurarea lui Miley nu acoperea astfel de teste, aşa că toată povestea a costat-o o avere.

Dar a meritat. Prăjitura era acoperită cu amprente. Majoritatea erau ale ei, ale ei şi ale lui Devon, dar mai erau şi unele parţiale, caracterizate prin predominanţa spiralelor. Un posibil indiciu, i-a explicat Devon, că o persoană de provenienţă africană a atins prăjitura. A pus bucăţi de fulgi în vase Petri. Nu excludea posibilitatea să fi fost muci. Sau urină. Primul lucru pe care-l învăţai la criminologie era că toţi oamenii sunt săriţi de pe fix.

Nimeni, în afară de Devon, n-o văzuse despachetând căciula tricotată, aşa că Miley a împachetat-o iar şi a făcut-o cadou. A doua zi, Taylor a primit un cupon cadou pentru Just For Feet. Altcineva a primit un urs de pluş care chicotea când îl apăsai pe burtă. În raftul lui Miley era un alt cadou. Înainte să-l atingă l-a sunat pe Devon. El şi-a pus mănuşile de latex şi a manevrat pachetul cu cea mai mare grijă, ca un genist. Folosindu-şi doar vârfurile degetelor, l-a dus la maşina lui Miley. După muncă, de cum s-a golit parcarea, au aşezat pachetul pe asfalt şi au tăiat uşurel scotch-ul cu o lamă. Hârtia s-a deschis ca o floare.

La lumina din parcare, arăta ca o tavă cu insecte. Cu larve, de fapt. Într-o tavă pătrată cu margini argintii, era un strat de viermişori înghesuiţi unul în altul.

Devon a vorbit primul. „Tu eşti."

Miley s-a aplecat să vadă mai bine. Vântul de decembrie o pătrundea până la oase.

Devon i-a arătat cu un deget înmănuşat o formă, fără s-o atingă. „Uite nasul tău. Şi gura ta."

Miley a continuat să dea din cap, uimită.

În cele din urmă, Devon i-a explicat: „Sunt macaroane".

Chiar erau macaroane. Cineva îşi petrecuse ore, poate zile, întregi din timpul liber pictând bucăţi de macaroane şi lipindu-le în aşa fel încât să alcătuiască un portret. Ceea ce i se păruse a fi o

tavă era de fapt rama tabloului. Cineva crease un mozaic cu chipul ei.

„Evident, cineva care te urăşte", a spus Devon.

Macaroanele nu erau cel mai flatant material posibil, iar imaginea era prea urâtă să fie altceva decât o insultă intenţionată. Fusese nevoie de un efort special ca să-i facă ochii atât de mici şi nealiniaţi. Dinţii erau strâmbi şi pictaţi cu galben. Parcă era o păpuşă voodoo. Când se uita la portret, Miley se simţea blestemată.

Când a vorbit iar, Devon avea o voce hotărâtă. „Asta e hărţuire." A anunţat criptic: „Următoarea mişcare e a noastră".

Era timpul să încerce să-l scoată pe vinovat din bârlogul lui. Schimbul între Moşii secreţi funcţiona în ambele sensuri. A doua zi, Miley a împachetat iar portretul pentru a-l face cadou.

Erau toţi de faţă, toţi cei din tura a doua, aşteptând să ponteze. Deborah părea surprinsă să găsească un pachet mare în raftul ei. Uitându-se în jur, a spus: „Oricine-ai fi, Moşule secret, să ştii că nu era nevoie". Cu o voce plată, de parcă nu glumea deloc.

Urmărind-o, Devon s-a aplecat spre Miley şi i-a şoptit: „Pregăteşte-te". A şoptit: „O să explodeze".

După cum ridicase Deborah cadoul, cu amândouă mâinile, şi-l trântise pe masă, părea greu. A căzut cu un bufnet, ca o cărămidă. Sau un curcan îngheţat. Pe felicitare scria cu litere de tipar: „CRĂCIUN FERICIT, SHYLOCK. MĂNÂNCĂ-MĂ!". În ambalaj era o şuncă la conservă.

În acelaşi timp, LaTrey deschidea şi el un plic. Înăuntru era un voucher la Kentucky Fried Chicken. A ridicat privirea şi i-a măsurat calm pe toţi cei prezenţi. Fălcile i s-au încleştat.

Taylor a găsit şi el un pachet în raftul lui. Era greu să nu-l găsească. Ar fi putut fi o bâtă de

baseball împachetată în hârtie de cadouri. Dar nu. Era un cârnat de vită, unul dintre monştrii care se vând împreună cu brânză, la preţ special, la Ye Olde Hickory Barrel, în mall. Pe felicitare scria: „Pentru Taylor - Moşul ştie că ai băgat pe gât unii şi mai mari ca ăsta!".

Devon era pregătit. Numai vinovatul ar fi ştiut la cine să sară. Toţi păreau resemnaţi sau trişti. Clara a început să plângă. Neobservată, deschisese pachetul cu portretul din macaroane şi îl ţinea în mâinile tremurânde. A ridicat faţa înlăcrimată şi s-a uitat la Miley. Cu vocea întretăiată de sughiţuri de plâns, a spus: „Ştiu ce faci. Ştiu ce faci cu cadourile. Distrugi Crăciunul!".

Toţi ochii s-au întors spre Miley.

Răspunsul ei a venit ca un tunet. Umflat de indignare, cu vocea cuiva batjocorit până ajunsese la capătul răbdării. „Eu distrug Crăciunul? *Eu distrug Crăciunul!?"* Buzele îi tremurau de indignare. A ridicat o mână tremurătoare, direct din umăr, şi-a arătat spre Deborah, LaTrey şi Taylor. „Încerc să *salvez Crăciunul.* Unul dintre ei le trimite oamenilor prăjituri murdare."

În realitate, toate testele făcute de Devon - pentru bacterii fecale, pentru HIV, pentru spermă, chlamydia şi alţi agenţi infecţioşi - avuseseră rezultate negative sau neconcludente, dar Miley era pornită să se apere. A zbierat: „Unul dintre ei m-a hărţuit... mi-a trimis... scârboşenii insultătoare... mi-a trimis numai căcaturi".

Cei trei suspecţi s-au uitat confuzi unul la altul. Toată lumea din încăpere s-a uitat la cei trei cu dispreţ. Miley Burke era salvată. Ea era cea morală. Alături, Devon radia.

În încăpere s-a lăsat o linişte desăvârşită, ca niciodată. Era atâta linişte, că se auzeau colindele de după uşă. Până şi Clara se oprise din plâns. S-a uitat la mozaicul din macaroane. „Două săptămâni", a şoptit. L-a ridicat să-l arate tuturor.

A spus: „N-am vrut să hărţuiesc pe nimeni. Mi-am dat toată silinţa. Eu am tricotat căciula pe care mi-ai dat-o înapoi. Eu am făcut prăjitura".

Oamenii vorbesc încă despre acel moment. Când spune povestea, managerul se opreşte întotdeauna aici. Ca ascultătorii să audă muzica îndepărtată. Aceeaşi muzică dintotdeauna. Un Bing Crosby mort lălăie despre pace pe pământ şi bunătate. Un cor de îngeri cântă pe fundal. Managerul se uită la perete, deasupra cuptorului cu microunde, şi toţi ochii îi urmăresc privirea. Acolo, ca o icoană, cu ochii prea mici şi nealiniaţi, cu dinţii ca nişte viermişori galbeni, încă atârnă tot ce-a mai rămas din Miley Burke: portretul ei din macaroane.

După atâția ani, vânzătorilor încă le place povestea. Toată saga aia încâlcită care se termină cu un anticlimax. Despre prăjitură şi Miley Burke, Devon şi şunca la conservă. E important să fie spusă cu toate detaliile, până în ultimul moment.

Pentru că ăla e momentul când Deborah şi-a desfăcut brăţara cu diamante şi i-a dat-o Clarei.

virtual-project.eu

Notes

[←1]

Tip de lovitură specifică baschetbalului în care jucătorul sare și împinge mingea în coș cu o mână sau cu ambele mâini (n.r.).

[←2]

Joc de cuvinte bazat pe omofonia dintre numele „Hyde" și verbul *to hide* (a se ascunde) (n.r.).

[←3]

Defibrilator automat extern (n.r.).

[←4]

Sindromul Acut Respirator Sever - boală ce afectează sistemul respirator al omului, indusă de un virus de origine animală (n.r.).

[←5]

Miller Genuine Draft - bere filtrată la rece și pasteurizată produsă de Miller Brewing Company și lansată pe piață în 1985, care a devenit una dintre cele mai apreciate beri americane (n.r.).

[←6]

Biftec în sânge (slang) (n.r.).

[←7]

Costițe cu jeleu (slang) (n.r.).

[←8]

Emisiune despre viața creștină difuzată de Christian Broadcasting Network (n.r.).

[←9]

Seattle-Tacoma International Airport (n.r.).

[←10]

Helen Keller (1880-l968) - scriitoare și activistă politică americană, prima persoană surdomută care a obținut o diplomă de licență (n.r.).

[←11]

Corn dog - cârnat învelit într-un strat gros de aluat, ce se numără printre gustările de tip fast-food foarte populare în SUA (n.r.).

[←12]

Tetrahidrocanabinol (THC) - răşină uleioasă, constituentul principal al canabisului, prezentă în cantităţi mai mici în haşiş şi marijuana (n.r.).

[←13]

Human Papilloma Virus - virus ce infectează epiderma şi mucoasele, provocând diverse forme de cancer (n.r.).

[←14]

Locuitori ai Regatului Tonga, o ţară insulară independent din Oceanul Pacific (n.r.).

[←15]

Biblia, Editura Institutului biblic şi de misiune al Bisericii ortodoxe române, Bucureşti, 2005, „Sfînta Evanghelie după Ioan“, 1,1, p. 1204 (n.r.).

[←16]

Stelazine - medicament antipsihotic recomandat de regulă în tratamentul schizofreniei; Mandrax - sedativ utilizat adesea ca drog recreativ; Mellaril - antipsihotic (n.r.).

[←17]

Medicament cu acţiune hipnotică folosit mai ales în tratamentul epilepsiei (n.r.).

[←18]

Specie de cactus fără spini din care se extrage mescalina. (n.r.).

[←19]

Sedativ folosit adesea ca drog recreaţional, comercializat şi sub denumirea de Mandrax (n.r.).

[←20]

Medicament folosit pentru a neutraliza efectele opioidelor, mai ales în cazurile de supradoză (n.r.).

[←21]

Medicament stimulator al sistemului nervos central recomandat în tratamentul unor afecţiuni precum tulburarea hiperkinetică cu deficit de atenţie (ADHD) şi narcolepsie (n.r.).

[←22]

Gamă de produse recomandate împotriva păduchilor (n.r.).

[←23]

Sedativ şi anxiolitic puternic (n.r.).

[←24]

Contextual, „Ai vro preferinţă?"; „Aveţi preferinţe?" (în germ., în orig.) (n.r.).

[←25]

Fiule (în germ., în orig.) (n.r.).

Table of Contents

Cioc-cioc
Eleanor
Cum s-a măritat Maimuța, și-a luat o casă și și-a găsit fericirea în Orlando
Zombi
Ratat
Red Sultan’s Big Boy
Poveste de iubire
Cannibal
De ce n-avea niciodată Coiotul bani de parcare
Phoenix
Faptele vieții
Promovare telefonică
Prințul-broscoi
Fum
În flăcări
Liturghie
De ce n-a ajuns Furnicarul niciodată pe lună
Aport
Expediția
Mister Elegant
Tunelul dragostei
Înclinații
Cum a salvat un evreu Crăciunul

Table of Contents

Cioc-cioc	3
Eleanor	10
Cum s-a măritat Maimuţa, şi-a luat o casă şi şi-a găsit fericirea în Orlando	16
Zombi	25
Ratat	36
Red Sultan’s Big Boy	45
Poveste de iubire	64
Cannibal	72
De ce n-avea niciodată Coiotul bani de parcare	80
Phoenix	92
Faptele vieţii	110
Promovare telefonică	116
Prinţul-broscoi	122
Fum	131
În flăcări	133
Liturghie	159
De ce n-a ajuns Furnicarul niciodată pe lună	164
Aport	176
Expediţia	190
Mister Elegant	211
Tunelul dragostei	224
Înclinaţii	232
Cum a salvat un evreu Crăciunul	283